

Nicu Nicolaescu

FLUTURELE ALB

ROMAN

Nicu Nicolaescu

Fluturele Alb

roman

CZU 821.135.1(478)-31

N 61

Text: Nicu Nicolaescu

Machetare: Eugenia Bordeniuc-Ciobanu

Coperta: Andrei Dorgan

© Nicu Nicolaescu, 2012

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Nicolaescu, Nicu

Fluturele Alb: roman / Nicu Nicolaescu; – Ch.: S.n.,
2012 (Tipografia “Reclama” SA). – 136 p.

ISBN 978-9975-4373-8-7.

O familie ruinată

*„Crescuți fără iubire, copiii ajung să creadă
despre sine că nu merită să fie iubiți.”*

Morgan Scott Peck

Eram atât de săraci, încât de mult uitaserăm gustul pâinii... Dimineața beam câte o cană de apă fiartă, fără zahăr, iar seara, ca să uităm de foame, tata ne băga pe gât câte o lingură de cașă, urmată de câte un păhărel de votcă, trimițându-ne astfel în lumea dulce și nesfârșită a somnului. Noapte de noapte visam că sunt bogat și că am de toate, că măsuța din sufragerie geme sub greutatea feluritelor bucate, că-n frigider stau una peste alta hălci apetisante de porc, de vită, că buzunarele mi-s pline cu bomboane. Ah, ce vise!

Băieții de vârsta mea mâncau dulciuri zi de zi, eu însă aveam parte de ele o singură dată pe an – de ziua mea, când profesoara, poate din milă sau... din simpatie, îmi dăruia, urându-mi sănătate, câte o mână de bomboane. Atât de mult îmi plăceau, încât, în cea mai mare taină, mă apucam de lins și degetele de la mâini, și buzele, și staniolul. În pofida nestăvilitei mele poftă, păstram câteva și pentru Filip, dar și pentru tata. Dacă frățiorul meu plângea de fericire pentru micul dar, atunci tata, de fiecare dată ne avertiza:

– Ce nu-mi place mie, n-ar trebui nici vouă să vă placă.

La școală ni se spunea *țărării*. Eram porecliți așa din simplul motiv că noi nu locuiam în oraș, ci... în taiga. Departe de lume, de gălăgie. Deși primii ani din viață mi-i petrecusem în Troițko Peciorsk, colegilor mei nu le păsa. Pentru ei tot un țăran rămâneam.

Ne mutaserăm în afara urbei, la doi kilometri depărtare, pentru că așa a vrut tata. Neștiind cum să-și mai impresioneze familia, a schimbat apartamentul nostru spațios pe o izbă mică și dărăpănată – o afacere pe de-a dreptul „excellentă”.

Taigaua era imensă. Începui s-o cotrobăiesc când încă nu adunasem nici jumătate de deceniu de viață. Filip, care abia trecuse de doi anișori, mă însoțea pretutindeni. La acea vârstă nu știam că a te aventura în taiga este un adevărat pericol. Nu-mi spusese nimeni că acolo mișună urșii și lupii, că acolo sunt mlaștini gata să te-nghită într-o clipă. Ei, cui avea să-i pese de noi, dacă tata pleca zilnic în oraș cu băutul, iar mama, mama... murise de ceva vreme. Rămăsesem doi bieți copii lipsiți de hrană și de apărare. Statul nu se interesase niciodată de soarta noastră. Cu toate că ne oferea lunar puțin peste o mie de ruble, niciun reprezentant al său nu încercase să afle cum sunt cheltuiți acești bani. Am fost singuri-singurei și nimănu-i nu i-a păsat cum trăim, ce mâncăm, cu ce ne îmbrăcăm. Deși îl vedeam mai mult beat decât treaz, tata avusese grijă, cel puțin, să ne învețe alfabetul, adunarea și scăderea. Când am pășit pragul școlii, dovedisem învățătorilor că nu suntem cu nimic mai prejos decât colegii noștri.

Pe la șapte anișori, alături de părintele nostru, așa alcoolice cum era el, am început să prelucrăm terenul de lângă casă. Cultivarea cartofului îmi aducea multă satisfacție. Speram că măcar așa masa noastră o deveni ceva mai bogată. Așa că, de la o vreme, în afară de tradiționalul păhărel de votcă de dinainte de culcare, începurăm să mâncăm și câte un cartof-doi fierți înmuiți în sare.

Câțiva ani mai târziu, silit de soartă, dar și de un oarecare gol din stomac de după unele „ospețe”, învățasem câteva subterfugii, grație cărora începusem să mă-nfrupt împărătește din delicioasa carne a iepurilor sălbatici. Ca să-i prind, nu făcusem altceva decât să întind vreo douăzeci de lațuri în nepătrunsa taiga din jurul casei. Tata, de fapt, tati, așa mă punea el să-i spun când era sub influența băuturilor tari, văzând că masa nu mai e atât de săracă ca odinioară, își făcuse un obicei de a invita la noi tot soiul de indivizi nespălați care, flămânzi peste măsură, își înmuiau labele tremurânde și crăpăcioase în oala cu friptură. Prezența coșcodanilor ăloră, unul mai parșiv decât altul, îmi producea un dezgust înfiorător. Îmi venea să-i spintec cu toporul când îi auzeam scheunând, ca niște mâțe date în călduri, piese din repertoriul lui Vâsoțki.

Din experiența anilor trăiți alături de tata, remarcasem că el, în timpul chefurilor interminabile alături de pișorcile repugnante din jurul său, parcurgea trei stări. Prima: în urma a trei-patru pahare de votcă, se comporta frumos, manifestând grijă și respect. A doua stare, atinsă după cel puțin o jumătate de litru de licoare de 40 de grade, se situa la granița dintre demență și melancolie. După nu știu câte sticle supte și aruncate pe jos, tata se lăsa furat de cea de pe urmă stare. Mă lua groaza când începea să se trântescă cu capul de pereții șubrezi ai casei, cântând și scandând lozinci de genul: „Iadule, sunt al tău, Raiule, nu mă părăsi”. Având creierii secătuiți, ortacii săi intrau și ei în ritm. Țipau ca niște bestii îndrăcite, instaurând în cele două odăi ale căsuței noastre izolate o atmosferă infernală. Ca să se laude cu odraslele sale tata, cu voce răgușită, se apropia de pătucul nostru mutilat de vremuri și, în târziu de noapte, ne trezea ca să le arătăm invitaților cum, asemenea unor enoriași exemplari, sărutăm icoana veche și colbăită din dulăpior. Din cauza acestui obicei al său ajunsese să urâsc toți sfinții cerului, inclusiv pe Dumnezeu.

Tatălui meu îi plăcea la nebunie să i se spună Piratul. De nu mi-ar fi fost părinte, l-aș fi numit mai degrabă Cioclopul, deoarece avea un singur ochi. Pe celălalt și-l pierduse într-o încăierare la câțiva ani după ce-și satisfăcuse, cu merite deosebite, serviciul militar. Orașul Uhta, situat în inima imensei Republici Komi, parte integrantă a Federației Ruse, a fost locul în care „bunul” meu tată-pirat, a cunoscut plăcerile fantastice oferite de hașiș și de smintitoarea de capete – votca. Într-una din nenumăratele nopți petrecute în beții și orgii, dându-se la partenera de pat a unuia dintre amicii săi, făcu să se stârnească o bătălie generală, în urma căreia s-a ales cu o furculiță înfiptă în adâncul ochiului drept. Fără să mai chibzuiască la urmări, rănitul a înșfăcat în viteză un cuțit de pe masa încărcată cu sticle goale, cutii boțite de conserve, fărâmituri și, în lumina slabă a becului murdar de rahat de insecte, i-a aplicat adversarului trei lovituri puternice în piept, trântindu-l la podea pentru totdeauna. Vinovat de crimă, dar și de o încercare eșuată de evadare, tata și-a petrecut următorii treisprezece ani în mizerabila pușcărie din Mikuni. Își nenorocise tinerețea cu propriile-i mâini. Ani prețioși, pierduți prostește la umbra groaselor zăbrele ale celulei în care, din cauză că era deșucheat, luase bătaie mai în toată ziua.

La vârsta de treizeci și șapte de ani, când a redevenit liber, Artiom Pavlovici, adică tata, preferase să nu se mai întoarcă la Uhta, detestabilul oraș natal, răzbunându-se astfel pe mediul degradant de acolo care i-a format, sau mai bine zis i-a mutilat personalitatea. Decât să stea în preajma surorii, care timp de treisprezece ani îi făcuse o singură vizită la închisoare sau alături de verii săi, care în genere l-au dat uitării, a preferat să i-a trenul spre o altă destinație. Orașelul Troițko Peciorsk, înfipt maiestuos în malul cu aspect de colină a titanicului râu Peciora, îi oferise viitorului meu părinte ceea ce i-a lipsit dintotdeauna – liniștea. În scurt timp își găsisse și liniștea financiară,

deoarece s-a alăturat unei echipe bine organizate de tăietori de pădure care, pentru munca extenuantă, erau remunerați corespunzător. Tot în acel orașel provincial, țărăină a trăirilor mele, a avut norocul s-o întâlnească pe mama, o blondă, după cum el singur spunea în crizele de singurătate, „o blondă șarmantă de douăzeci și cinci de ani, cu ochi albaștri, ascunși în umbra tainică a unor gene lungi-arcuite”.

Totuși, nu calitățile fizice sau cele morale ale mamei au primat în relația lor. Nu. Tata era un materialist și jumătate care, când a aflat că partenera sa are un apartament, și-a pierdut mințile de satisfacție. Acele câteva odăi dintr-un bloc cu cinci etaje, ridicat cam în perioada în care Uniunea Sovietică înflorea, a provocat în capul bărbatului cu un trecut dubios, o profundă stare de uitare a dramei femeii din preajma sa care, cu mai puțin de doi ani în urmă, își pierduse soțul și copilașul într-un grav accident rutier. Mama l-a cunoscut pe tata într-o perioadă deloc ușoară, când inima încă nu i se vindecase complet, mai ales că între timp își pierduse și părinții.

Nunta lor se desfășurase într-un cadru îngust care a semănat mai mult a petrecere-scandal, deoarece tata, după ce a atins cea de-a doua stare de beție, începuse să arunce în puținii invitați cu tot ce-i nimerea în mâini, hăituindu-i din apartament ca pe o turmă de antilope prin nemărginita savană africană. Din acea noapte a început... coșmarul. Certurile zilnice, însoțite de demonstrații de forță ale tatei, au transformat-o pe tânăra și sensibilă mea mamă într-un sac de box. Uneori, dezlănțuit ca o tornadă, o trântea jos, călcând-o, literalmente, în picioare. De un milion de ori îl amenințase cu divorțul, iar el, tot de atâtea ori a avertizat-o că o va omorî. Dintr-o relație bazată pe certuri, injurii și bătăi, m-am născut eu și eram perfect sănătos. După câte lovituri de pumn încasase mama în timpul sarcinii a fost un adevărat miracol să mă nasc viu.

Moștenisem chipul născătoarei mele, iar acest lucru nu-i plăcuse deloc bestiei de lângă ea. Cu orgoliul rănit, îi ordonase mamei ca următoarea dată să nască un băiat care, în mod obligatoriu, să-i semene lui. Mama îl ascultase și-i dăruise un băiat, pe Filip, doar că nici el nu moștenise careva trăsături ale feței celui care îl concepuse. Vulcanul din sufletul proaspătului tătic erupse mai violent ca niciodată. Asemenea unui câine bătrân, maltratată de purici și bolnav de rabie, începu să atace nu doar trupul, ci și sufletul mamei, acuzând-o că cel de-al doilea copil este, de fapt, rodul aventurilor ei cu cine știe ce bărbați:

– Acest țânc seamănă cu toți ticăloșii din Troițko Peciorsk, numai cu mine nu, răcnea el de îndată ce intra pe ușă.

Bătăile, stresul sau suferința, nu știu care dintre ele, au luat-o pe mama de pe picioare. Fusese diagnosticată cu cancer la cap. După calculele pesimiste ale medicilor, reieșea că nu va trăi mai mult de patru-cinci luni. Eram mic și nu prea înțelegeam ce se întâmplă cu mama, dar îi țin bine minte chipul slab și ochii veșnic umezi. Stătea în pat, ca o legumă de mărimea unui om, necesitând grija cuiva zi și noapte.

În casa noastră își îndesiseră vizitele tot felul de rude ale mamei care, simțind că o pierd, că nu o vor mai avea printre ele, îi stăteau la căpătâi cu orele, scoțând din adâncul inimilor lor răvășite plânsete sfâșietoare. Tata nu a mai suportat prezența atâtor indivizi în casa sa, așa că, nu știu prin ce metode, mai ales că maică-mea se opusese, a schimbat apartamentul pe căsuța de lemn din taiga unde, spera el, nu-i va mai călca picior de om pragul. Așa a și fost. Mama a plecat la cer într-o izolare completă. I-au stat alături doar doi copii care nu prea înțelegeau ce se întâmplă și un soț beat lemn.

Sărăcie

„Unde mi-aș putea găsi odihna dacă nu în moarte?”

Mary W. Shelley

Creșteam. Și eu, și frățiorul meu Filip. Odată cu noi creșteau și copacii din jurul casei, creștea și puiul de urs pe care îl hrăneam uneori cu câte o mână de afine. Șmecherul, se strecura printre molizi până aproape de fundul grădinii, nemaitemându-se, ca odinioară, de lătratul scremut al blajinului nostru „Tufar”, botezat așa de tata într-un moment de excesivă inspirație. Blana-i cafenie, lungă și verticală, ne ducea cu gândul la un arici nervos. Hămăia doar când îi era foame sau când se apropiau cine știe ce jivine de casă. În restul cazurilor, după cum stătea întins în adâncul cuștii, ai fi crezut că-i mort, și nu de o zi-două.

Într-o zi de iulie, toridă, dar vântoasă, eu și Filip, rupti de preocupările cotidiene, ne afundaserăm în nucleul taigalei, în căutarea delicioaselor fragi și afine, dar și desfătătoarelor clipe petrecute culcați pe mușchii și lichenii moi, care îmbrăcau pământul cât vedeai cu ochii.

Deși trăiam la numai câteva sute de kilometri distanță de Cercul Polar de Nord, vegetația taigalei era foarte bogată. Și, ar fi fost un mare păcat să nu ne bucurăm de ea. În perioada caldă a anului, vremea dulce a nopților albe, numai în sânul naturii ne și petreceam timpul liber.

Ore în șir mâncam pomușoare. Uneori, sătui și plictisiți, meșteream câte un revolver sau câte un Kalașnikov din crengi uscate de mesteacăn, adunam conuri de brad pe care le numeam bombe și ne lansam într-un interminabil joc de-a războiul. Alergam ca doi partizani din Breansk prin pâlcurile de iarbă înaltă și printre trunchiurile groase ale copacilor trântiți de vânturi, strigând tu, tu, tu, tu, tu. La anumite intervale de timp, mai aruncam și câte un con, răcnind din fundul rărunchilor bah, bah, ecoul exploziilor acelor războaie copilărești strecurându-se grăbit printre copaci până ce ajungea în apa rece a Pecioarei, unde se și îneca pentru totdeauna.

Uneori mergeam în vale la Peciora să ne scăldăm ori să ne plimbăm cu barca ruginită a unei bahnite de om, care ne cerea să-i aducem în schimb câte o traistă mare de ciuperci. Când aveam chef, ne mai și bronzam, doar că șezutul pe acea limbă de nisip devenea un adevărat calvar, deoarece țânțarii și musculițele își băteau joc de pieile noastre după bunul lor plac. Oricum, viața pe malul Pecioarei era cu mult mai ușoară decât în taiga unde, enervanților țânțari și nenumăratelor musculițe, li se alăturau și tăunii, care erau de diferite mărimi și culori. Pe unii, oricât i-aș fi pălmuit, nu mureau, trezindu-mi astfel bănuiala că micile lor corpuri sunt „confectionate” din gumă. Deși încercam să mă apăr de invazia nimicitoare a acestor nemiloși vampiri în miniatură, oricum mă mușcau, transformându-mă, centimetru cu centimetru, într-un individ bubos, cum rar ai avea ocazia să întâlnești în taigaua din jurul orașului Troițko Peciorsk.

– Auzi, Filipe? glăsuii eu abătut.

– Zii! răspunse el, scărpinându-se îndelung într-o ureche.

– Te simți bine în această prelucă?

– Da. Mă simt extraordinar.

– Eu, în schimb, nu mai am nicio satisfacție stând prin

poienițe. Nu-mi mai plac nici pomușoarele, nici natura. Nu-mi mai place nimic.

– Ce-i cu tine, frate? se încruntă Filip.

Păru-i bălai, lung și ciufulit, fața-i încărcată de tot felul de murdării: unele mai noi, altele mai vechi, cămașa-i și pantalonii ciuruiți de vreme, ca armura soldaților de gloanțe, îmi provocară o melancolie îngrozitoare. Din ochi începură să-mi izvorască mici lacrimi cristaline.

– Maxim, plângi? mă întrebă Filip cu o oarecare sfiiciune în voce.

Ținusem piept unor momente poate și mai grele, dar ni-meni, mai ales frățiorul meu, nu mă mai văzuse lăcrămând. De această dată însă, simții mai puternic ca niciodată dinții ascuțiți, ca de ferăstrău, ai sărăciei care mă devorau dure-roș pe dinăuntru.

– Da, plâng. Mă uit cum arăți și, fără să vreau, mă văd pe mine. Suntem cei mai săraci copii din Troițko Peciorsk. Când ultima dată am îmbrăcat o haină nouă? Când ultima dată am mâncat altceva în afară de ceea ce mâncăm în fiecare zi?

– Știi, din cauza bocancilor ăstora mici, mi-au sărit toate unghiile de la picioare, se tângui Filip. Îi port de șase ani însă, de atunci talpa mi s-a lungit cu cel puțin doi-trei centimetri. De-ar fi să-mi crească și bocancii odată cu picioarele...

– Mă confrunt cu aceeași problemă. De ce unii părinți, pentru a-și ferici copiii, muncesc până își dau duhul, iar tata, nu?

– Lui nu-i pasă de noi.

– Cum nu i-a păsat nici de mama.

– Când voi fi mare, am să plec de acasă și nu voi mai reveni niciodată.

– Același gând mă frământă și pe mine de ceva vreme. Întortocheată-i de tot calea noastră, frate, și nimănui nu-i pasă de noi. De fapt, cui i-ar păsa de doi băieți concepuți

la beție? Când am să fiu suficient de matur, jur că mă voi căsători cu cea mai bogată fată din oraș.

– Și ce fată cu avere s-ar uita la tine, un sărăntoc? mă pocni Filip.

– Nu știu..., răspunsei gânditor. Poate se va găsi vreo proastă, pentru că n-aș suporta să trăiesc o viață întregă în sărăcie. Decât sărac, mai bine renunț la viață.

– Ce vrei să spui?

– Numai prin moarte obții fericirea supremă. Moartea este nobila ușă a scăpării – a scăpării de foame, de sărăcie, de un tată bețiv și iresponsabil, de taigaua plină de insecte tâmpite...

– Ce-i cu tine? Vorbești ca un biet om lipsit de speranțe!

– Așa și este, spusei eu cu o voce ce trăda o adevărată rebeliune față de propria-mi existență.

– Numai ce ai spus că vrei să te însori cu o domnișoară bogată.

– Da, am spus.

– Asta oare nu-i o speranță?

– Păi, cred că da, nu știu.

Viața-mi trăită continuu într-o paralizantă paupertate îmi silea creierul să genereze idei sumbre și rebarbative. De la o vreme, ființa mea devenise o roabă a unor lungi și nemiloase zile negre și a unor exauriente nopți albe. Descotorosirea imediată de sărăcie sau de viață îmi apărură în minte ca unicele soluții de atingere, măcar parțială, a fericirii.

Mila

„Este mai bine să fii fericit, decât să fii bogat.”
Spurgeon

Fericirea nu este un rezultat al banilor mulți, nici al sindrofiilor săptămânale care se organizează în casa ta. Fericirea este rezultatul unei sănătăți perfecte și... al frumuseții. Eu nu am fost niciodată fericită și toată lumea știa de ce: pentru că eram bolnavă și urâtă. Frumos îmi era doar numele: Mila.

Oameni fără cusururi fizice aproape că nu există: nasul prea cârn, dinții strâmbi, coloana vertebrală curbată, picioarele arcuite – toate acestea reprezintă probleme care, pe mulți îi supun unor profunde complexe de inferioritate. Și dacă unii pot cumva să-și tănuiască defectele fizice, eu nu puteam. Privirile-mi sașii din dosul ochelarilor enormi, purtați pe nas încă de când eram mică, nu puteau rămâne neobservate. Atât copiii vecinilor, cât și cei de la școală, ori de câte ori mă pomeneam în preajma lor, nu ratau ocazia să mă ia peste picior.

– Uite că a venit ochelarista.

– Fătuco! După felul cum îți stau ochii adunați lângă nas, am impresia că vezi lucrurile nașpa de tot, ha, ha.

– Cu ochiul drept te uiți în stânga, iar cu stângul – în

dreapta. Ia seama cum mergi. Ai putea să te-mpiedici și să cazi.

– Ha, ha, ha, râdeau toți ca niște derbedei.

Plângeam de fiecare dată, iar acest moment constituia apogeul distracției lor. Nu vezi în toată ziua o fată cu ochii încrucișați și cu vederea slabă care să lăcrămeze ca proasta-n târg. Eram tratată ca o jucărie bizară și hidoasă, lipsită de suflet și de sentimente. Numai cui îi era lene nu mă jignea.

Unicele mele prietene erau două colege de clasă. Băieții, inventivi ca de fiecare dată, ne și numiră „triumghiul celor trei pocite”. Vera și Nadejda aveau coșuri.

Dintre colegi, numai Maxim nu se agățase de mine niciodată. Era un tip introvertit și misterios. Timp de unsprezece ani petrecuți împreună, am avut nenumărate ocazii să stăm în aceeași bancă sau, la educația fizică, să facem parte din aceeași echipă. Totuși, el nu a vorbit niciodată cu mine. De fapt, el nu vorbea cu nimeni. Spre deosebire de mine, care le aveam pe Vera și Nadejda, el nu avea niciun prieten. L-aș fi acceptat în „triumghiul” nostru, însă, de vreme ce nu se arăta interesat de acest lucru...

Eram bogată, dar lipsită de șarm. Maxim, în schimb, era sărac și frumos. Cel mai frumos băiat din școală. El însă nu-și dădea seama cât de chipeș este. Arăta bine, chiar dacă venea la școală ciufulit sau cu negreață pe sub unghiile-i netăiate de cine știe câte săptămâni. Nici hainele-i ponosite nu erau în măsură să-i afecteze farmecul.

În pofida calităților sale fizice excepționale, Maxim era de o sută de ori mai complexat decât mine. Cunoscând suferința, jignirea, singurătatea, l-aș fi putut ajuta să evadeze din îngusta sa lume, dar el nu-mi lăsa nicio porțiță de acces spre sufletul său. Nu știam nici ce părere are despre mine, dacă avea vreuna. Unicul om cu care îl vedeam discutând era Filip, fratele său mai mic. Stăteam lipită de pereții școlii sau de gardurile înalte de tufari ca

o spioană adevărată, de unde îi urmăream fiecare mișcare, iar seara, mă refugiam în dormitor, unde, într-un jurnal cu coperte groase, îmi așterneam, cu o inimă radioasă, dar neîmplinită, sentimentele față de cel pe care îl iubeam în taină. În clasa a unsprezecea, când aveam șaptesprezece ani, jurnalul meu fu umplut cu însemnări până la ultima filă, iar telefonul mobil devenise neîncăpător pentru zecile de fotografii cu băiatul visurilor mele în prim-plan. I le făcusem, fără să mă vadă cineva, pe când el se ducea acasă pe aleea de mesteceni.

Pentru faptul că eram socotită o ființă diformă și lipsită de suflet, nimeni nu bănuise câte sentimente de iubire nutresc față de colegul meu veșnic tăcut și sărac, însă foarte deștept.

Eram îndrăgostită de un tânăr care nu-mi spusese niciodată: „Salut, Mila, ce mai faci?” sau „Pa, ne vedem mâine!”. Cu toate acestea, îl iubeam. Nici o altă fată nu l-ar fi iubit ca mine.

Aveam de toate. Și bani, și câțiva bolizi, și casă cu trei nivele, mansardată, și un câine de rasă, și părinți care nu se certau niciodată. Mama era autoare de cărți pentru copii, iar tata – nu știu. Zicea că lucrează la primărie, că este un scriptolog ca mulți alții, însă nu avea nici birou, nici funcție concretă. De obicei, pleca seara și revenea abia spre dimineață cu geanta ticsită cu bani. Mânca ceva la repezeală și se culca, iar mama, cu ochii lucitori de satisfacție, țâșnea de sub plapuma caldă și se punea pe numărât bancnotele. Când obosea, se ridica ca un abur de pe parchetul lucios, îndreptându-se cântând spre bucătărie ca să-și prepare capucino sau ceai verde. Apoi, cu forțe noi, se reapea de numărât.

Ai fi spus că suntem o familie fericită. Chiar eram, doar că numai din punct de vedere financiar. Datorită opulenței, în casa noastră veneau cei mai importanți indivizi de pe tot cuprinsul Republicii Komi: businessmeni, poeți, pictori,

primari. Se dădeau petreceri interminabile, mama și cu tata uitând de mine cu desăvârșire. De fapt, toți cei prezenți la festinuri mă ignorau. Treceau indiferenți pe lângă mine, uitându-se ca la un monstru mic și periculos. Unii mai obraznici, lipsiți de cei șapte ani de-acasă, văzându-mi lentilele, mari cât fundul unui borcănaș, chicoteau între ei. Ipocriții. Epuizată psihic, dispăream în odaia mea, de unde nu ieșeam decât după ce mă săturam de plâns. Când îmi observau ochii roșii, mama îmi zicea că sunt obosită și că e timpul să mă culc, iar tata îmi azvârlea câte o replică tăioasă de genul: „Ți-am spus de-atâtea ori să eviți surmenajul. Uite ce ochi ai!”

Erau darnici și-mi ofereau de toate, totuși, nu aveam nimic. Aveam ceea ce voiau ei să am, nu ce voiam eu. Fără să le-o cer, îmi cumpărară un televizor Plasma, un laptop performant, discuri cu muzică de toate genurile, cărți, dicționare, un telescop, un binoclu, cercei din aur, lăntișoare... Eu îi rugasem să-mi cumpere un singur lucru și... nici nu mă luară în seamă. Eram pasionată de lepidopterologie și îmi doream din tot sufletul o carte dedicată acestui subiect. În bibliotecile din Troițko Peciorsk nu găsisem așa ceva, iar în librării, unde patroană era mama, găseai numai cărți de-ale ei. Să fi avut drum până la Uhta sau până în capitală, la Sâktâvkar, mi-aș fi cumpărat eu însămi una. Din nefericire, ocazii de ieșire în afara orașelului nu prea aveam. Chiar și vara, sezon al frumoaselor vacanțe, eram lăsată în grija bunicii, iar ai mei plecau impasibili față de dorințele mele spre cele mai fierbinți destinații: în Turcia, în Tunisia, în Mexic... Aș fi dat orice să plec și eu cu dânșii.

În lipsa alinării din partea mamei și a tatei, mă lăsam pradă lepidopterologiei. Lumea fluturilor, a acestor ființe plăpânde cu aripile încondeiate, îmi ducea spiritul departe de suferințele cotidiene, de care ai mei habar nu aveau, mă făcea să plutesc într-un univers imaginar în care nu existau nici oameni, nici durere, nici necesități fiziologice, ci doar

fluturi, miliarde de fluturi. Închideam ochii și mă imagi-
nam și eu un fluture, unul mare, fără ochelari, fără priviri
încrucișate, cu dungi policrome pe aripi, ca de curcubeu,
cu puncte albastre sau galbene... Internetul mă ajutase
mult să descopăr această lume, dar nu în adevărata sa di-
mensiune. Iată de ce eram decisă să plec până la capătul
Terrei, doar ca să fac rost de mult râvnita carte de lepidop-
terologie.

Pe urmele tatălui

„Surcica nu sare departe de trunchi”
(Proverb)

Tristețea se transformase într-un îngropător sadic al ființei mele. Eram și nu eram viu. Gândeam și nu gândeam. Visam și nu visam.

Terminasem școala, făcui și armata, iar fericirea nu o cunoscusem încă. Poate că nu o căutasem unde trebuie... Plăcere nu aveam nici măcar la fabrica de prelucrare a lemnului, unde șeful, lat cât un dulap și înalt cât o macara, ne gonea cu patos, cerând de la noi eficiență și dinamism. Pentru cele 28.000 de ruble obținute lunar, cu care chiar îmi permiteam satisfacerea aproape a oricărui moft, plecam capul și munceam până uitam de mine. Seara, surmenat, treceam pe la magazin ca să cumpăr o sticlă-două de votcă, pâine și maioneză „Jirinovski”, apoi porneam pe jos spre casă, unde, așezat confortabil pe pragul din lemn, tata mă aștepta cu o nespusă nerăbdare. Își plimba ușurel țigara dintr-un colț al gurii în altul, ascultând cu atenție clinchetele ispititoare produse de atingerea sticlelor din sacoșă. Nu ezita niciodată să mă întrebe: „Ai adus și o *Jirinovski*?”. Zâmbetul binevoitor al carismaticului politician Vladimir Jirinovski de pe căldărușa cu maioneză îl copleșea pe tata

aproape până la lacrimi.

– Omul ăsta seamănă foarte mult cu mine. Și la chip, și la suflet. Nu-i așa, fiule?

– Da, tată, semănați, îl mințeam eu, ori de câte ori îmi adresa această întrebare.

Înainte de culcare, reluând tradiția îndepărtatei mele copilării, începusem să beau câte un păhărel de votcă. Așa, ca să-mi relaxez creierul. De la o vreme însă, începui să beau și două păhărele, și trei, și patru... și o sticlă întregă. Deja îl întreceam pe tata. Noroc că Filip era la studii în orașul Uhta și nu asista la dezmațul organizat de noi, având adunată sub acoperișul casei toată bețivănimia cu fețele tăbăcite și dinții cariați din Troițko Peciorsk. Unul dintre ei, ca să destindă atmosfera, își aducea de fiecare dată și chitara. Totuși, concertele date de el au durat foarte puțină vreme. Într-o noapte, indignat și înfuriat că soție-sa îl părăsise fără să-i facă cunoscut motivul, de parcă nu era clar de ce, înșfăcă instrumentul și începu să-l trântască de toți parii de lemn din ogrăjoara noastră. Îl făcuse bucățele.

Diminețile, când să plec la serviciu, în casă era mare tăărăboi: amici dormind pe scaune și pe podele, sticle aruncate pretutindeni... Mirosul de picioare nespălate, amestecat cu cel de alcool, se făcea simțit tocmai din ogradă.

Atmosferă greu de suportat.

Ieșeam afară dezbrăcat, aruncându-mi mădularele trude și împuțite sub șuvoiul de apă rece ca gheața ce țâșnea năvalnic din gura robinetului de lângă șură. Apoi, mă întorceam în dormitorio-sufragerie, unde căutam disperat vreun călcâi de pâine uscată. Dacă găseam ceva rămas din seara precedentă, bine, dacă nu, o luam la fugă spre fabrică.

Noapțile de sâmbătă mi le petreceam la discotecă unde, alături de alți băieți, consumam votcă și hașiș până ne dădeam de-a dura. Călcam pe urmele tatălui și, în sfârșit, începusem să mă simt foarte bine. Alcoolul și hașișul erau ușa către altă lume, o lume paralelă unde există doar ferici-

re. Ne împiedicam, cădeam pe jos, râdeam până aveam dureri în burtă, glumeam, ne agățam de cele mai bogate și mai tâfnoase domnișoare. Aveam curajul să ne apropiem chiar și de pretențioasele pițipoance ale orașelului care, pentru un fum de hașiș erau dispuse să le-o tragi toată noaptea. Așa se și întâmpla. Umblam pe două cărări până la hotelul „Peciora” unde, în compania unor domnișoare cu trupuri nălucitoare, făceam diverse năstrușnicii. Momente memorabile. Alte dăți, hașișul mă transforma într-un individ violent și periculos. Alături de colegii mei de fabrică, îi băteam cu cruzime pe toți cei care aveau mutre enervante sau priviri ostile. Ulterior, se formaseră câteva grupări revanșarde care, înarmate până în dinți cu lanțuri și bâte, ne provocau la bătălii colective. Pe marginea drumului, chiar în fața discotecii, se înălța un nor gros de colb, în interiorul căruia se auzeau răcnete, înjurături și vâjâit de bâte. Numai poliția locală reușea să ne despartă. La secție ne verificau fizic centimetru cu centimetru, sperând că vor găsi substanțe narcotice, dar..., cu băieții de la fabrică nu era de jucat. Eram foarte șmecheri, dar mai ales precauți. Ascundeam hașișul în interiorul telefoanelor mobile, lipindu-l cu dibăcie de partea dedesubt a bateriilor. Pentru că nimeni nu depunea plângere, eram eliberați la fel de lejer precum fuseserăm reținuți. După o perioadă relativ scurtă de liniște, începeau noi și noi bătălii, din cauza cărora ajungeam iarăși la secție și... așa la nesfârșit.

Iubirea

„Fiecare om are destinul său; singura regulă este să-l accepte și să-l urmeze oriunde l-ar duce.”

Henry Miller

Zilele se împart în bune și rele. Unele sunt reușite, altele sunt proaste. În mod paradoxal, eu eram optimistă în ziua proastă pentru că speram că următoarea mă va face fericită, iar în ziua bună... eram tristă. Tristă pentru că se apropia, după cum se întâmplase pe parcursul celor douăzeci și trei de ani câți aveam, o nouă zi proastă.

Aproape nimeni nu este mulțumit pe deplin de viața sa. Unii sunt prea săraci sau prea singuri, alții prea triști... Ei, și ce dacă mă născusem? Și ce dacă aveam să mor?! Oricum, venirea în această lume este echivalentă cu plecarea din ea. În Republica Komi, nordica mea patrie, cu cei aproximativ un milion de locuitori, erau mulți nenorociți, totuși eu eram cea mai cea.

Copacii fără frunze nu sunt neapărat și uscați, iar câinele care latră la tine nu neapărat te va și mușca. Însă omul însingurat, negreșit, este trist. Eu eram singură și tristă. Uneori mă cățăram pe gardul înalt din cărămidă albă din fața casei și mă uitam îngândurată la trecători. Vedeam foste colege împingând câte un cărucior în care se auzea

gângăvit de copil, vedeam băieți mai mici decât mine, ținând de mână domnișoare de optsprezece-nouăsprezece ani. Eu aveam tocmai douăzeci și trei și nimeni niciodată nu mă luase de mână, nu mă sărutase. Mai toate fetele din jurul meu se măritaseră, numai eu, nu. Când pe strada noastră apărea câte o mașină cu nuntași, îmi ziceam plângând: „Uite că se mai căsătorește una, iar eu tot singură rămân”. Gândul că băieții de seama mea și-au găsit deja perechea, mă îngrozea. Eu cui rămâneam? Cine avea să mă ia de nevastă?

Într-o zi primisem un apel telefonic.

– Alo?

– Salut, Mila, sunt Nadejda, mă recunoști?

– Sigur că te recunosc, explodasem eu de fericire. Deși aveam un telefon de ultimă generație, nu mă suna nimeni. Poate doar mama uneori.

– Am venit de la Sâktâvkar pentru câteva zile cu logodnicul meu.

– Te măriți? Întrebasem eu amărâtă.

– Da, mă mărit peste câteva luni, îmi strigă ea entuziasmată. Te voi invita neapărat, mâine însă îmi voi sărbători ziua de naștere. Vreau să vii și tu. Nici nu-ți închipui cât mi-e dor de tine.

Era incredibil. Prietena mea din așa-zisul cerc al celor trei pocite își amintise de mine. De când plecase la studii la Sâktâvkar, nu mai auzisem nimic de ea.

– Și mie mi-e dor de tine.

– Mâine la cinci ne întâlnim la pizzeria din colț. Bine?

– Da, sigur, voi fi acolo.

Am mâncat pizza cu ciuperci și am băut Baltika 7 până la refuz. Pe la aprinsul lumânărilor, amețiți și gălăgioși ca un roi de țânțari, am ieșit din localul bușit cu lume bine dispusă, pornind, in corpore, spre magazinul de la parterul unei clădiri de apartamente cu cinci etaje, unde am mai luat câte o Baltika rece și gustoasă. Văzându-i pe ceilalți

cinci petrecăreți de lângă mine că-și aruncă cu nonșalanță sticlele în iarba prăfuită de pe marginea drumului, nu gândisem mult și o azvârlii și eu, prefăcându-mă că am uitat de sfaturile scriptomanei de mamă-mea, care mereu îmi zicea că în orașul nostru trăiesc mai mulți porci decât oameni și că ar fi bine să contribui și eu cumva la educarea lor, că ea singură, prin scrierile sale, nu reușește să facă mare lucru. Dar, de ce să nu fiu și eu o poarcă, mai ales că aceștia păreau mai fericiți decât mine?! Ei bine, am aruncat sticla și, minune, chiar simții un fel de satisfacție. Apoi, am râs de un individ dupuros care se tăvălea sub niște boschete bălmăjind cuvinte de neînțeles. Și, iar mă simțisem bine. Când însă veni vorba să mergem la discotecă, aproape că îmi pierdusem graiul. Râdeam ca o proastă neștiind ce să răspund. Nu mai fusesem niciodată la discotecă și-mi era rușine, rușine de felul cum arătam. Ce băiat și-ar irosi timpul cu o fată care are probleme de vedere?! Uite că anume lipsa de încredere în propria-mi persoană mă ținuse până la acea vârstă în mrejele singurătății. Permițându-i totuși temerității să-mi cucerească ființa, spusei tranșant:

– Merg.

– Ehehe, Mila, să vezi cum îți găsim și ție un mire, glumi profetic Nadejda.

– Chiar am nevoie de unul, râsei eu sacadat.

Băieții din grupul nostru se uitau la mine cu un scepticism disimulat. Acest lucru mă întristase puțin, dar îmi trecuse repede. Dacă tot mergeam pentru întâia oară la discotecă, speram să fie cu noroc. Cine avea să-și lege viața de a mea, urma să aibă parte de un destin sardanapalic, petrecându-și restul zilelor numărând bani și bând coniac de cinci decenii vechime. Averele tatei era unicul meu punct forte care mă mai ținea în lupta pentru măritiș. Dacă frumusețe nu e, atunci bani să fie.

Ne așezarăm în jurul unui gheridon imund, înconjurat de câteva fotolii tari, confecționate parcă din piatră dură

de râu și ne pusesem pe ascultat muzică. O muzică ieșită ca din gheenă. DJ-ul, țeapăn ca o statuie din monolit de pe Insula Paștelui, striga în microfon cuvinte ininteligibile, ceea ce mă enerva enorm de mult.

„Dacă ai de zis ceva, atunci fă-o în așa fel, încât lumea să te înțeleagă”, spusese iritată în sinea mea.

După ce inhalasem câteva tone de gudron și nicotină, izvorâte din sutele de țigări aprinse în jurul meu, îmi spusese decepționată: „Nu trebuia să vin aici”.

– O Baltika? mă întrebă brusc Nadejda care, de când intrasem în local, nu făcuse decât să se laude cât e de împlinită alături de logodnicul său.

– De ce nu? Poate mă mai înviorez nițel, răspunsei eu tușind nebunește.

În clipa în care pusei paharul la gură, observasem la câțiva pași de mine, într-un nor gros de fum, un tip pe care cu siguranță îl cunoșteam. Lângă el, doi bărbați ce semănau cu niște bortani, dădeau din picior și beau bere din sticlă.

Prinsă într-un troian de amintiri frumoase și dureroase totodată, nici nu băgasem de seamă când tipul cunoscut se apropiase de mine.

– Salut, Mila! îmi strigă el în ureche. Ce mai faci?

– Cu mine nu te saluți, colege? întrebă dezolată Nadejda.

– Ehehe, jur că nu te-am recunoscut, se scuză el. Se schimbă vremurile, ne schimbăm și noi.

Chipul lui Maxim era de o frumusețe sclipitoare. Chiar și mâna-i soioasă și muncită ce și-o rezemase de speteaza fotoliului, tot frumoasă îmi părea. Prezența sa lângă umărul meu și felul în care mă întrebase ce mai fac, mă emoționase până la lacrimi. Cât învățasem la școală nu-mi vorbise niciodată, acum de ce o făcea? Chiar era bucuros să mă revadă?

La sugestia Nadejdei, Maxim își invită și cei doi ortaci cu tot cu gheridon și fotolii. Anecdotele începură să curgă gărlă, iar noi, fetele, ne prăpădeam de râs.

– Mila, tu cu ce te ocupi în prezent? se interesă brusc băiatul care, în copilărie îmi sucise mințile fără să știe.

– Cu... cu... habar nu aveam ce să-i răspund. Oare ce părere și-ar fi făcut despre mine dacă afla că stau toată ziua închisă în casă și caut pe internet informații despre fluturi?

– Își caută ursitul! strigă deodată Nadejda.

– Ursitul? accentuă cu mansuetudine Maxim.

– Păi, da, ursitul, grăii eu cu sfiiciune.

– Sper să-l găsești.

– Până în zori am timp destul.

După câteva ore de pălăvrăgeală și dans, dacă îl pot numi așa, pentru că eu nu făcusem decât să sar în sus ca o vrabie șchioapă, Maxim îmi propuse să mă conducă acasă.

– Acuși e dimineață și încă nu ți-ai găsit alesul, spuse el în timp ce ne îndreptam pe jos spre casa mea.

Tăcui.

– Știi, mă tem să nu-ți par un tip nemanierat, dar vreau să-ți spun că ești foarte frumoasă.

„Un om nu prea frumos mereu va crede despre el că nici prea urât nu este”, îmi veni mie un gând. „De ce să nu cred și eu la fel?”

– Mulțumesc mult.

– După terminarea studiilor m-am gândit nu o singură dată la tine.

– La mine? mă mirasem eu.

– Da, răspunse scurt Maxim, vădit emoționat. Își pun-gise buzele, apoi și le întinse ca pe două bucăți de cauciuc elastic, fără însă să zică ceva.

Mă uitam tainic în ochii săi albaștri și la fruntea-i boltită, traversată orizontal, de la un capăt la altul, de un rid foarte fin. „Ridul maturității”, îmi spusei eu optimistă. Apoi, privirea îmi fusese atrasă și de pieptu-i proeminent, ca de culturist, ascuns sub un maiou alb-albastru zebra-t. Era un băiat chipeș și puternic, lângă care m-aș fi simțit în siguranță toată viața. Dar el, cum s-ar fi simțit lângă mine?

Îmi spusese că-s frumoasă. Nu mă mințise cumva? Și dacă mă mințise, atunci ce urmărea el de fapt?

Fără să-și ceară voie, îndrăzni să mă apuce de mână.

– Știi ce? mă răstii eu, trăgându-mi mâna înapoi. Unde vrei să ajungi?

– Îmi cer scuze, Mila, nu m-am gândit că vei reacționa așa.

În adâncul inimii îmi doream să fiu dusă și de mână, și sărutată, dar nu voiam să-i par o fată prea accesibilă. Dacă mă lua drept o flușturistică?!

Vântul sufla ușor iar păru-i bălai, ca un câmp de iarbă coaptă, se lăsa purtat ba într-o parte, ba în alta.

– Dă-mi voie să te țin măcar de degetul mic, mă imploră el.

– Nu, nu, nu, spusei eu apăsător.

– Bine, se resemnă el.

La poartă, Maxim stătuse rezemat de un mesteacăn și mă întrebase felurite lucruri, iar eu, ca o școlăriță ascultătoare, i-am răspuns. La despărțire, frumosul din fața mea se întinse să mă sărute pe obraz, iar eu, speriată rău de tot, o luasem la fugă, trântindu-i satrapic poarta în nas.

De câteva zile nu puteam nici să dorm, nici să mă gândesc la galopada de sâmbătă noaptea. Gafasem și asta mă putea costa încă vreo douăzeci și trei de ani de singurătate. Pusesem capăt unei relații care nici nu începuse. Ah, ce greșeală. Dacă îl lăsam să mă țină de mână și să mă sărute pe obraz, la sigur ar fi revenit la poarta mea, așa însă... Ce băiat s-ar mai arăta interesat de o fată ca mine, care se comportă mai dihai ca o gadină?

Ajunsei deja să mă complac în lumea-mi deloc atrăgătoare a singurătății. Și te mai întrebi de ce japițele se mărită cu cei mai buni băieți. Ele li se dăruiesc din prima și le îndeplinesc capriciile cele mai perverse. Eu, însă, nu eram ca dânsule. Aveam unele principii, pe care dacă nu le-aș fi

respectat, urma să sufăr, să am procese de conștiință. Poate că în ziua de azi nu-i mare lucru să te ȳcăi cu un băiat din prima seară sau să te lași atinsă în zonele cele mai fierbinți. Totuși, pentru mine, aceste lucruri aveau o semnificație deosebită. Corpul meu nu era pentru oricine, ci pentru un singur bărbat, și dacă acel bărbat nu era Maxim? Eu aveam demnitate de femeie curată, nu de cârpă atinsă de palmele tuturor bărbaților din oraș. Dacă îi păsa de mine, de mult m-ar fi sunat, mai ales că, în timp ce ȳpăiam la discotecă, îmi ceruse cu insistență numărul. Nu făcuse niciun efort să mă sune, nici să-mi trimită vreun sms.

Iluzii.

Meditație

*„Dacă știi cât ești de bogat,
înseamnă că nu ești bogat.”*

Ferdinand Marcos

Nu-i păcat să șofezi o mașină pe care ai cumpărat-o tu, ci este păcat să șofezi o mașină furată. Nu-i păcat să furi inima unei fete pe care n-o iubești, ci este păcat să nu i-o furi, iubind-o. Eram decis.

Privit de îngerii de sus, rugul peste care aruncam crengi uscate de brad, ar fi părut un licurici frumos și solitar. Flacăra sa se întindea disperată spre cer, ducând cu ea scânteii efemere. Era trecut de două noaptea și afară domnea un semiîntuneric refrigerent. Până și bătrânul cedru de vizavi stătea zgribulit.

La acea oră ar fi trebuit să mă găsesc la discotecă sau la hotelul „Peciora” cu vreo pițipoancă. Dar, locul aflării mele era cu totul altul. Stăteam ca un smintit și ardeam lemne. Nu aveam chef nici să mă distrez, nici să dorm. Voiam să mă gândesc la Mila, dar mai cu seamă la... la averea ei. Dacă nu acționam tot atunci, un alt sărăntoc cu siguranță avea să mi-o ia înainte.

Ce noroc că am reîntâlnit-o și că era încă... singură.

– Hei, Maxim, ce faci? mă pocni în timpane ecoul vocii de tenor a lui Filip.

Îmi aruncasem privirile printre tulpinile groase ale copacilor adormiți și îmi văzui fratele pe pragul putregăit al casei.

- Ard lemne, răspunsei impasibil.
- Acuși vin și eu.

De când Filip venise în vacanță, bețiile din casa noastră luară sfârșit. Tata își găsisese un alt acoperiș sub care să-și umple burta cu tărie, iar eu beam pe furiș câteva pahare și mergeam, în cea mai mare tăcere, la culcare.

- M-am pornit la veceu și când, dintr-odată, văd flăcări. Am crezut că s-a aprins taigaua. Abia peste câteva secunde te-am observat și pe tine, spuse zâmbind Filip. Ce-i cu tine? De ce nu dormi?

- Dorința-mi de a fi bogat poate deveni realitate.
- Serios?
- Da. O mai ții minte pe Mila, fata aia cu ochii încrucișați?
- Desigur.
- Păi, o să mă însor cu ea.
- Serios?!
- Da!
- Te iubește?
- Mă va iubi.
- Dar tu o iubești?
- Eu, Filipe, nu am iubit pe nimeni niciodată. Eu nu știu

ce înseamnă iubire.

- Așadar, vrei s-o faci din interes?!

- Ce contează? Dacă mă bag în familia ei, îți dai seama de câte avantaje vom beneficia? După ce mă pun pe picioare, te voi ajuta și pe tine.

- Nu fi naiv. Cum vei trăi alături de o femeie pe care nu o iubești?

- Asta nu e o problemă. Facem nunta, îi dăruiesc doi-trei copii și cu asta basta. Pe urmă, mai vedem noi. Important este să reușesc să-mi bag și eu labele în sacul cu bani al familiei sale. În oraș se vorbește că ar fi putrezi de bogați.

De-ai ști în ce castel locuiesc...

– E doar o himeră, nimic mai mult. Taică-său trebuie să fie un tip foarte vigilent. Până să-i devii ginere, îți va urmări fiecă mișcare. Relația dintre un tip sărac, dar frumos, cu o fată bogată, dar urâtă, va trezi multe suspiciuni. Nu crezi?

– Ei și? Voi juca teatru, că doar mă cunoști, sunt un actor desăvârșit.

– Te bagi într-un joc extrem de periculos.

– Știu, dar nu pot renunța la ideea de a fi și eu un om înstărit.

– Fă ce vrei, dar în locul tău, aș căuta o fată de teapa mea. Aspiri la prea mult.

– Toți avem dreptul la fericire, iar fericirea eu o găsesc numai și numai în bani.

Primii pași

*„Viața este un povârniș. Cât urci,
îi privești vârful și te simți fericit...”*

Guy de Maupassant

Dacă vrei ca cineva să nu-ți fie dușman, fă-ți-l prieten. Dintr-un dușman feroce, solitudinea îmi devenise una dintre cele mai apropiate amice. Tratam singurătatea nu ca pe un rezultat al părăsirii mele de către lume, ci ca pe un animal de companie, care mereu tace, care nu cere de mâncare, care se face simțit numai atunci când sunt pesimistă și deznădăjduită, zvârcolindu-mi-se ba în suflet, ba în cap.

Oamenii sunt foarte pretențioși. În mai toată ziua îi vezi protestând, ba împotriva guvernanților, ba împotriva discriminării, ba împotriva lor înșiși. Măine-poimăine îi vom vedea protestând până și împotriva soarelui pentru că ne oferă prea multă căldură, împotriva lunii pentru că nu este la fel de luminoasă precum becurile electrice, împotriva cutremurelor de pământ care, în loc să ne legene lin de tot, distrug case și drumuri. Aveam și eu motive să protestez, să-mi manifest nemulțumirea față de soarta-mi mizerabilă, de chipu-mi... Dar nu o făceam. Atâta vreme cât aceste lucruri îmi produceau amărăciune, eu îmi căutasem fericirea în altele. Fluturii, cu bătăile lor inaudibile de aripi,

mă vrăjeau, făcându-mă să uit nu doar de metehnele mele, ci și de Maxim, care nu se mai interesase de mine tocmai de șaptesprezece zile.

„Pasiunile, spre deosebire de oameni, nu dezamăgesc niciodată”, îmi spuneam uneori. „Prin ele ții piept mâhnirii și morții. Prin ele îți prelungești zilele pe pământ.”

– Bună dimineața, mamă!

– Mila, de ce nu dormi la această oră? mă întrebă ea, dând furibund din mâini. Încercă să împăturească o foaie și s-o ascundă, dar nu-i reușise.

– Ce citești?

– Este prea dimineață ca să te intereseze asemenea lucruri, îmi replică ea tăios.

– Dar de unde acest buchet așa mare de flori? Ți l-a adus tata?

– Caută-ți de treburile tale, fiico.

Se fâstâcise într-atât, încât fața i se făcuse ca o rodie. Cu siguranță îmi ascundea ceva. În ziua precedentă o surprinsesem aruncând peste gard un alt buchet proaspăt de flori pe care, din câte țineam minte, nu-l văzusem să somnoleze în niciuna din numeroasele vase de cristal din casa noastră.

În dimineața următoare, plină parcă de gânduri, mama veni în dormitorul meu și se așeză pe marginea patului.

– Draga mea, azi am găsit la poartă încă un buchet de flori. Deja este al treilea.

În mintea-mi încă adormită își făcuse loc o speranță mare cât toată țara mea.

– Vrei să spui că mie mi-au fost aduse?

– Păi, citește aceste trei răvașe și vei afla.

– Să-nțeleg că tu le-ai citit deja?

– Bineînțeles. Deja nu știam ce să cred. Inițial, gândul m-a dus la vreun eventual cititor de-al meu. Deși scriu pentru copii, s-o fi găsit și vreun matur care să-mi admire operele.

Pe prima fițuică scria scurt: „Te iubesc! Cu drag, Maxim!” Pe a doua: „Te iubesc! Mi-e dor de tine”, iar pe ultima, culeasă acum câteva minute de către mama dintre floricelele sălbatice lăsate tainic la poartă, era imprimată următoarea frază: „Mila, dacă însemn ceva pentru tine, dă-mi te rog măcar un bip. Te iubesc!”

Eram copleșită de emoții. Pentru o clipă, mă văzui în brațele puternice ale lui Maxim, mă văzui înconjurată de un câmp imens de flori, unde eu și alesul inimii mele ne spunem cuvinte de amor. Acum că îmi declarase franc că mă iubește, eram dispusă să-i dau mâna să mi-o țină mult, mult de tot, iar obrazul de care nu se atinsese buzele nici-unui bărbat – să mi-l sărute cu patimă.

– Sunt iubită de cel mai frumos băiat din Troițko Peciorsk! Este un miracol, nu-i așa, mamă?

– Trebuie să-l revăd ca să-mi pot da cu părerea. De când ai terminat școala, am reușit să și uit cum arată.

– Chiar din seara în care ne-am întâlnit la discotecă, am citit în ochii săi limpezi ca apele Peciorei, iubire față de mine.

– La discotecă? De ce nu mi-ai spus nimic? mă întrebă mama pe un ton muștrător.

– Iartă-mă, însă mi-a fost rușine să-ți vorbesc despre o relație pasageră.

– Ar trebui să ne faci cunoștință cu el cât mai curând.

– De ce atâta grabă? Lasă-ne mai întâi să punem bazele unei prietenii solide.

– Nu, nu. Tu știi doar că este suficient să văd omul la față o singură dată ca să-ți spun totul despre el. Vreau să aflu dacă este cu adevărat îndrăgostit de tine.

– Mamă, datorită ție, și eu pot să citesc oamenii. Maxim, dacă mi-a spus că mă iubește, înseamnă că mă iubește. Cred în sinceritatea lui.

– Mila, știi eu ce vorbesc. Invită-l cât mai curând la noi. O săptămână întregă, dimineață de dimineață, merse-

sem la poartă să-mi iau obișnuitul buchet de flori sălbatice, flori care creșteau pretutindeni în Republica Komi: și în taiga, și pe marginea șoselei, și sub gardul din jurul casei noastre. Pentru că erau culese de Maxim, prețuiam fiecă petală mai mult decât sutele de buchete de trandafiri scumpi aduși de tata tocmai de la Sâktâvkar.

Conștiința

„Am întâlnit dușmanul, iar el este noi înșine.”

Pogo, înțeleptul din mlaștini

– Orice lucru este demonstrabil în această lume. Mă tem să nu apară în curând matematicieni care să demonstreze că până și $X+Y$ fac $3Q$. Totuși, nu toate lucrurile demonstrate sunt și adevărate. Noi, oamenii, suntem niște ființe create în așa fel, încât să înghițim ușor atât adevărurile, cât și aberațiile. Numai înțelepții pot să discearnă adevărul de minciună. Ești tu suficient de înțeleaptă ca să deosebești iubirea de interes? mi se adresă mama într-o zi.

– Mamă, interesul meu este ca Maxim să mă iubească, și el într-adevăr mă iubește.

– Nu te preface că nu ai înțeles întrebarea.

– Cât am fost singură, mă chinuise rău de tot gândul cum să scap de singurătate. Acum când sunt cu el, mă chinuiește deja gândul cum să-l țin lângă mine, cum să nu-l pierd. Întrebările tale, într-o relație târzie ca a mea, sunt de prisos.

– De acord, însă de când i-ai dat blestematul ăla de bip și ați început să vă întâlniți, nu ți-a mai dăruit nicio floare.

– Mi-a mai adus patru buchete, dar ce mai contează? El însuși este floarea visurilor mele. De alta nu am nevoie.

– S-ar putea să nu am dreptate când zic că Maxim nu-i un băiat atât de bun precum pare, dar așa sunt toate mamele. Își fac griji pentru odraslele lor.

– Te înțeleg, mamă.

De fapt, nu o înțelegeam deloc. De ce îmi surveghea fiecare mișcare? De ce îmi bănuia iubitul că ar fi interesat de mine doar pentru bani? De ce insista să-l vadă? Nu cumva să mi-l fure?! Maxim era al meu. Numai al meu. Am visat la el de când eram o biată școlăriță. Ca să nu se atingă cineva de iubitul meu eram dispusă să-mi asum până și rolul de străjer. Din câte țineam minte, mama îl furase pe tata de la cea mai bună prietenă a sa. Acum, după mai bine de două decenii, cine știe ce planuri urzea în imaginația-i misterioasă de scriitoare? Nu cumva era geloasă pe propria sa fiică? Poate că intenționa să-mi facă relația una cu pământul, deoarece ea nu avusese parte de un soț atât de chipeș ca Maxim?!

Noapți innumerabile petrecusem gândindu-mă la acest băiat, noapți în care am vărsat milioane de lacrimi, lacrimi de iubire neîmpărțită. Eu... nu eram frumoasă. Dar oamenii urâți nu au dreptul oare și ei la fericire? În fața ei, a fericirii, toți suntem egali. Nu? Gândurile astea mă nenoroceau rău de tot. Și eu, naivă fiind, crezusem că de îndată ce-mi voi găsi perechea, voi avea parte de o viață reconfortantă. Dimpotrivă. Când iubești pe cineva prea mult, începi, puțin câte puțin, să-i urâști pe alții. Eu, în mod absolut inconștient, îmi uram și îmi bănuiam mama de lucruri pe care cu siguranță nu mi le-ar fi făcut niciodată. Uram pe oricine lua vorba de Maxim, plasându-l imediat în categoria indivizilor periculoși care vor să-mi tulbure beatitudinea. Eram stăpânită, temporar probabil, de o gândire rizibilă, din cauza căreia nu lăsam impresie prea bună părinților mei. Ei mă crezuseră deja matură și bună de măritat, însă eu, prin acțiunile mele, le cam spulberasem iluziile. Mă dovedeam a fi o fiică recalitrantă la orice

sfat sau propunere a lor, pentru că, ori de câte ori inițiau discuții legate de admirabilul meu iubit, mă certam cu ei până transpiram toată.

Această stare de conflict nu durase prea mult, pentru că, după șase luni de întâlنiri zilnice, Maxim mă ceruse de nevastă. Acest lucru ucisese cu desăvârșire sadismul din inima-mi îndrăgostită. Deși nu-i făcusem încă cunoștință cu părinții și nici ziua nunții nu o stabilisem, eu îi consideram pe cei din jurul meu obligați să mă numească simplu, dar frumos, doamna Ostrovskaia. Mă comportam ca o femeie deja căsătorită, chiar dacă nu trecusem pe la oficiul de stare civilă și nici prin fața altarului.

Într-o după-amiază de ianuarie, cu mult ger și cu multă zăpadă, Maxim, alături de Artiom Pavlovici, viitorul meu socru, pășiră pentru prima dată în casa părinților mei. Venind pe jos tocmai de la izba lor din taigaua amorțită, nasurile celor doi reușiră să aspire tot frigul de-afară, înroșindu-li-se ca două pătlăgele roșii. Iubitul meu, în pofida condițiilor meteo nefavorabile, rămânea frumos ca o orhidee nordică, iar taică-său, un bărbat brahicefal, cu față pământie și ridată, era lipsit de departe de vino-ncoace.

La fel ca mine.

După scurte pupături și strângeri bărbătești de mâini, mama, cu gesturi aproape invizibile, își invită ginerele și cuscrul în camera pentru oaspeți. Afară începu să ningă mășcat și dens, fulgii lovindu-se în tăcere de geamurile impasibile ale casei, iar noi, calmi și optimiști, discutam la gura plină de flăcări a șemineului, despre mine, despre Maxim, despre căsătoria noastră...

Tata nu făcea decât să toarne șampanie în pahare, iar mama, cu întrebări iscoditoare, formulate probabil mai întâi cu multe luni în urmă în mintea ei, absorbea orice răspuns dat de Maxim, comparându-l automat cu cele anterioare. Cu siguranță spera să depisteze eventuale contradicții, însă iubitul meu, intuind scopul ascuns al vi-

itoarei soacre, reuși s-o impresioneze printr-o expunere desăvârșită a ideilor sale. Convingându-se că Maxim nu-i un tip depersonalizat, nici rob al intereselor meschine, mama trecu la formule de adresare ceva mai intime, de genul „dragă, ginere” sau „Max”.

– Și ești pregătit pentru viața de cuplu, stimabile domn? se adresă ea politicos.

– Conștiința îmi spune că da, răspunse ferm Maxim.

– Conștiința?

– Păi, da. Am pronunțat cuvântul care constituie obiectul cercetărilor dvs., nu-i așa?

– De unde știi? întrebă mirată mama.

– În ultima vreme am citit mai multe cărți semnate de dvs. și mi-au plăcut.

– Mulțumesc pentru apreciere, replică ea emoționată.

– Am remarcat că obișnuși să abordați subiecte legate de conștiință și anume de Eul moral.

– Da. Scriu despre conștiință și perfecțiune pe înțelesul celor mici, completă ea cu o voce caldă ca o boare de primăvară. Scopul meu este să prezint copiilor conștiința ca pe o cale divină de atingere a perfecțiunii. Totodată interpretez scrierile psihanaliztilor legate de inconștient, pe înțelesul celor mici. Lucrările mele sunt un fel de beletristică științifică. Ți-au plăcut?

– Argumentele pe care le oferiți cititorilor sunt plauzibile și interesante, însă eu...

– Ceva nu ți-a plăcut?

– Dimpotrivă.

– Atunci...

– Felul cum scrieți despre inconștient îmi place, însă, când vine vorba de conștient, de conștiință, ajung să cred că ea este calea diabolică de atingere imediată a imperfecțiunii.

– De ce? întrebă intrigată și încruntată mama.

Până atunci nimeni nu îndrăznise să-i reproșeze ceva

în legătură cu scrierile sale, iar acum când Maxim îi spuse cu franchețe că e de altă părere, ea aproape luase foc.

– Conștiința, în esență, este un lucru rău.

– Spui aberații, Maxime! se stropși ea.

– Haideți să trecem la alte subiecte, propuse tata pe un ton împăciuitor.

– Așteaptă puțin să-i explic băiatului ăsta adevărul. Scriu de douăzeci de ani despre aceste lucruri și am o mulțime de argumente întru susținerea punctului meu de vedere. Spre deosebire de inconștient și preconștient, conștientul are un rol benefic asupra psihicului nostru, dar mai cu seamă asupra salvării sufletelor noastre.

– Dvs. aveți conștiință?

– Bineînțeles că am! Tu nu ai?

– Am, dar mă compătimesc atât pe mine, cât și pe dvs. Doar oamenii care nu sunt înzestrați cu acest dușman interior, numit conștiință, sunt cu adevărat fericiți.

– De ce?

– Pentru că oamenii cu conștiință mereu se întrebă de ce? Oamenii fără conștiință însă nu-și pun asemenea întrebări. Cel ce are conștiință își analizează faptele, celălalt fără – nu analizează nimic. Totuși, cu cât este mai dezvoltată conștiința omului, cu atât mai grave sunt erorile pe care acesta le face.

Mama își puse mâinile în cap de mânie.

– Maxime, reluă ea firul discuției. Omul lipsit de conștiință este lipsit și de alte componente abstracte, dar esențiale, care îl pot apropia de divina perfecțiune.

– Cu toate acestea, perfecțiunea poate fi întâlnită adesea anume la indivizii lipsiți de conștiință.

– Fără argumente, declarațiile tale suferă de lipsă de credibilitate.

– Vă aduc și argumente. La Geneza 2:16-17 este scris: „Domnul Dumnezeu a poruncit omului spunând: «Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din

„pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci». Iar la Geneza 3:5 aflăm că: „...șarpele i-a spus Evei: «...Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul»”. Binele și răul sunt părțile constituente ale conștiinței.

– Conștiința este mult mai complexă, șopti captivată și șocată mama. Nu cumva ai învățat Biblia pe de rost înainte de a veni la noi?!

– Nu. Adevărul este că după ce v-am citit cărțile, am devenit, dintr-odată, interesat de conștiință. A trebuit să compar scrierile dvs. cu cele biblice ca să ajung la o concluzie cât de cât mulțumitoare.

– Și ai ajuns?

– Desigur! Am ajuns la concluzia că Dumnezeu iubește oamenii lipsiți de conștiință. Nu în zadar le-a interzis să mănânce din pomul binelui și al răului, din pomul conștiinței. El a voit ca omul să nu posede conștiință, pentru că a știut că aceasta, în esență, este un lucru rău.

– Vrei să spui că omul, în „reacție” cu conștiința, rezultă o fiară?

– Cam așa ceva. Ca să-mi continui gândul, vreau să vă prezint și poziția lui Iisus Hristos în legătură cu acest lucru: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția cerurilor este a celor ca ei”. „A celor ca ei”, asta știți ce va să însemne? Că împărăția cerurilor nu este destinată exclusiv copiilor, ci și tuturor celor maturi care, moralicește, nu se deosebesc de copii.

Tata se uita încremenit la chipul ninsoriu al lui Maxim, întrebându-se, parcă, ce caută filozoful ăsta în casa mea?! Sorbise câteva înghițituri de șampanie, după care îl invită pe Artiom Pavlovici afară la o țigară. Maxim nici nu remarcă dispariția aproape instantanee a celor doi. El își continuă discursul, gesticulând intens, ca președintele Venezuelei Hugo Chavez în fața poporului.

– Copiii, până la o anumită vârstă, nu au conștiință.

Totuși, ei rămân perfecți, pentru că nu știu să mintă, să bârfească, să urască...

– De acord, răspunse cu bonomie mama.

– Dar și atunci când un micuț fură de la părinți câțiva bănuți ca să-și cumpere o bomboană, tot perfect rămâne, pentru că în lipsa conștiinței, el a săvârșit o faptă nicicum condamabilă. Responsabil de faptele sale poate fi numai individul care se dovedește a fi conștient de ceea ce face.

– Să admitem că așa este.

– Dumnezeu ne vrea copilași chiar și atunci când noi suntem maturi. Ne vrea fără conștiință. Pentru că ea, deși trezește în noi regrete, generează și felurite întrebări. Ce-o fi dacă mă voi culca cu soția vecinului? Ce-o fi dacă voi spune o minciună? Ce-o fi dacă voi jefui o bancă? De ce să nu-i trag vreo doi pumni tipului care mă calcă pe picior în autobuz? De ce să nu invidiez omul care este mai avut decât mine? Toate aceste lucruri, petrecute sub oblăduirea conștiinței, duc omul pe calea imperfecțiunii.

– Vrei să spui că omul care face lucruri rele, dar fără contribuția conștiinței, rămâne perfect, iar cel cu contribuția conștiinței, devine imperfect?

– Adevărul este că omul în interiorul căruia nu a încolțit conștiința, nici nu se gândește la lucruri urâte. Omul fără conștiință rămâne perfect în acțiunile sale, iar cel cu conștiință, deși cunoaște binele și răul, săvârșește de obicei răul.

– Păi...

– De Andrei Romanovici Cikatilo, individul care a omorât cel puțin 53 de persoane, ați auzit?

– Bineînțeles. Cine nu a auzit?

– Toate rapoartele psihiatrice au demonstrat că el mereu a fost conștient de faptele sale. La fel și celebrul telepredicator american Jimmy Swaggart, care a propovăduit Evanghelia, culcându-se în același timp, luni în șir, cu o prostituată. Deși era un crud inamic al desfrânațiilor și

păcătoșilor, el însuși era unul dintre ei. Exemple din astea există o sumedenie. Și, la ce concluzie am ajuns? Că indivizii cu o conștiință ultrasensibilă greșesc cel mai mult.

– Așadar, spunându-mi mie că ai primit un răspuns favorabil din partea conștiinței tale privind căsătoria cu Mila, ar putea fi o greșeală.

– Sper că nu.

– Ehe! Vezi? Nu crezi în conștiință, dar o ascuți ce spune, zise mama pe un ton de om învingător.

– Noi trebuie să luptăm din răputeri ca să ne eliberăm de povara conștiinței. Ea ne-a fost dată de șarpe, nu de Dumnezeu.

– Vrei să spui că Dumnezeu nu are conștiință?

– Are. Numai că conștiința Lui este pură, a noastră însă este trecută prin mâinile satanei. Diavolul ne-a înzestrat cu ea, nu Dumnezeu.

– Îți dau un exemplu: mergi pe drum și te întâlnești cu o fată fermecătoare care îți dăruiește un măr. Puțin mai departe te întâlnești cu o băbuță hâdă care îți dăruiește și ea un măr identic. Pe care îl vei mânca cu o poftă mai mare? Nu-i așa că pe primul?

– Ha, desigur.

– La fel se poate spune și despre conștiință. Nu contează cine ne-a dat-o, pentru că ea rămâne mereu aceeași. Ea suferă modificări doar în mintea noastră, nu și în realitate.

– Și totuși, conștiința nu este un lucru bun, încheie Maxim. Vă voi demonstra acest lucru.

Stăteam tolănită în fotoliu, ca o velă într-un fiord norvegian și mă gândeam la cum ar fi viața mea după căsătorie. Maxim se va duce la serviciu, iar eu... Eu... nu eram bună de nimic. Eram specialistă doar în ceea ce ține de șezutul constant și inutil acasă. Tata era de vină, pentru că el mă convinsese că pot fi o fată deșteaptă și fără să învăț. „Dacă vei avea nevoie de diplomă de studii superioare, îți voi face rost de una”, îmi promisese odată el

pe un ton academic. „Îți ajunge că ai pierdut unsprezece ani prețioși, frecventând școala. Uite la mine, nu am nici nouă clase terminate, dar trăiesc mai bine decât doctorii habilitați. Învață să te descurci în viață de la oameni alde mine, nu de la niște ratați cu titluri universitare.”

În mare parte, avea dreptate. Dar nu acesta era motivul din care el nu mă trimisese la facultate. Suferisem destul de mult la școală, unde băieții, preținși a fi sănătoși fizic, se amuzaseră pe seama mea ani în șir. De când însă am abandonat lumea exterioară, refugiindu-mă benevol în lumea-mi interioară, devenisem de bine, de rău, ceva mai optimistă. Tata remarcă schimbarea în bine și nu voia să mă nenorocească trimițându-mă iarăși în alte colective. Și, la ce bun să mai fac carte, de vreme ce părinții îmi lăsau ca moștenire o avere substanțială? Nu-mi rămânea decât să însușesc arta de a administra corect și eficient colosalul patrimoniu. Atât. Iar cel mai bun profesor de management care ar fi fost dispus să-și investească timpul întru instruirea mea, era însuși tata.

– Hei, Mila, revino printre noi! strigă mama cu o voce ca de filomelă. Te plictisesc subiectele despre conștiință?

– Dimpotrivă, îmi plac, dar acum am căzut pradă altor preocupări.

– Am putea ști și noi care sunt acestea?

– Da. Vreau să stabilim odată ziua nunții, pentru că, dacă nu mă înșel, de asta ne-am adunat aici, nu?

– Bucură-te de faptul că mai ești fată mare, pentru că această etapă a vieții este ireversibilă. Obligațiile unei femei căsătorite nu sunt dintre cele mai ușoare. Nu-ți vei mai permite să lenevești până la amiază în pat, pentru că s-ar putea ca Maxim să moară de inaniție.

– Fiți pe pace, spuse cu o voce momitoare Maxim. În ziua de azi, trezirea dis-de-diminează și pusul mesei au devenit niște obiceiuri desuete printre doamne. E timpul ca femeia și bărbatul să facă treburile casnice împreună.

– Crezi în ceea ce spui? Întrebă mama trepidând de satisfacție.

– De ce nu?

– Mă gândeam să oficiem căsătoria în martie, spuse în veliglas tata.

– De ce atâta grabă? se împotrivi Artiom Pavlovici. De ce să nu așteptăm nopțile albe? continuă el dând peste cap o cupă de șampanie, a treisprezecea la număr.

Văzând că nimeni nu se grăbește să-i dea un răspuns, scoase un râgâit reverberant și zise încet:

– De fapt, ar fi mai bine să lăsăm tinerii să decidă singuri, ce spuneteți?

Căi greșite

*„În această lume există doar două tragedii.
Una e să nu obțină ceea ce vrea omul,
și alta este să obțină.”*

Oscar Wilde

Iubirea, acest virus aducător de fericire, dar și de amărăciune, din câte am remarcat, este de mai multe feluri: iubirea de oameni, iubirea de bani... Dacă iubirea față de o femeie sau față de un bărbat este finită, atunci iubirea de bani rămâne fixă și eternă în inima omului. A iubi banii nu înseamnă a-i și avea. Cu cât mai puțini ai, cu atât mai mult îi iubești.

Mușamalizându-mi adevăratele intenții, am reușit să câștig încrederea celor mai bogați și mai suspicioși indivizi pe care îi cunoscusem vreodată: Aliona și Ivan Tarasov, părinții Milei. Ca să-mi ating scopul, citisem toate cărțile viitoare mele soacre care, preocupată mai mult de creația sa decât de orice pe lumea asta, putea fi cucerită și măgulită cu un simplu: „Mi-a plăcut”. Pe domnul Ivan, bărbat borșos și puternic, cu fața cernită, ca un disc solar în plină eclipsă, mi-l făcusem prieten și mai simplu – îi zisesem „tată” de cum îl văzusem în ochi. Atât unul, cât și celălalt, îmi aruncară ocheade inimitabile, spunându-și probabil în

sinea lor: „Măi, să fie! Avem un ginere ideal!”. În caz de necesitate extremă, ca să par inegalabil și cast, escamotam întregă-mi ființă în dosul unei măști corespunzătoare, creată de imaginația mea anume pentru a-i induce în eroare pe toți cu care aveam de-a face. Eram un tânăr arătos și prefăcut, de care părinții Milei se atașaseră ca de propriul lor fiu.

Totul decurgea conform planului...

Eram un tip iremediabil.

Extenuantele săptămâni în care urzisem schimbarea radicală a cursului vieții mele, nu fuseseră zadarnice. La început roadele se dovediră a fi mici și insignifiante, dar nu disperam, pentru că, neîndoios, urmau roadele mari, cele la care visasem de multă vreme: bani și mașini de lux.

Cu două săptămâni înainte de căsătorie, tatăl Milei mă invită în unul din cele trei garaje ale sale din preajma casei și, scoțând un zâmbet misterios, spuse scurt:

– Vezi acest scuter, ginere? Ți-l dăruiesc.

Îi acceptasem darul fără să stau pe gânduri. De vreme ce omul îți dă ceva fără să-i fi cerut, de ce să nu primești?

Zilele, adunate toate în clepsidra timpului, se scurgeau repede și ireversibil, iar ceasul nunții venea și el în întâmpinarea mea ca un cal în galop. Gândul că foarte curând îmi voi lega viața de o persoană pe care în adâncul inimii nu o iubeam, mă înfiora, mă făcea să transpir. În aceeași măsură mă tulburau și discuțiile tainice purtate zilnic cu Ivan Tarasov. El încerca să-mi vorbească despre lucruri pesemne nici de el înțelese, lăsându-mă parcă intenționat să le tălmăcesc sensurile de unul singur. Cu cât îl cunoșteam mai bine, cu atât mai des mă întrebam cine este acest individ și ce anume dorește de la mine? Avalanșa sufocantă de enunțuri incomprehensibile cu care îmi puneă mintea la încercare, nu era deloc întâmplătoare. Ținea cu tot dinadinsul să afle opinia mea despre viață și moarte, despre opulență și sărăcie...

Într-o după-amiază de miercuri, cu patruzeci și opt de

ore înainte de ceremonia propriu-zisă de unire definitivă a destinului meu de cel al Milei, Ivan Tarasov îmi făcu o vizită neanunțată. Eu tocmai îmi îmbrăcasem costumul negru de mire cumpărat recent dintr-un magazin dărăpănat din inima Troițko Peciorskului și umblam țațoș, ca un cocoș tânăr și vânjos, prin fața izbei. Filip plecase cu câteva jumătăți de oră în urmă la pescuit și-i așteptam cu impaciță reîntoarcerea. Cine era să-mi spună cum îmi șede, dacă nu el? Tata, de bucurie că-și însoară fiul cu o bogătană, nu se mai oprea din consumat votcă.

– Arăți bine, ginere, exclamă Tarasov cu gura până la urechi.

– Mulțumesc!

– De cum te-am văzut, am înțeles că vom face o echipă bună.

– Ce ai în vedere, tată?

Când îl numeam tată, vocea-i de gheață groenlandeză i se topea, făcându-l să scoată, fără să-și dea seama, scurte acorduri de femeie flatată.

– Vreau să discutăm despre afaceri.

– Afaceri? Cu mine? mă prefăcusem eu mirat.

De multă vreme așteptasem acest moment.

– Am decis să vin aici în taiga ca să fim cât mai departe de urechile lumii, pentru că este vorba de o discuție confidențială. Înțelegi? își coborî el vocea într-o șoaptă rece.

– Da, înțeleg, îi răspunsei eu pe același ton.

– Ești un bărbat talentat, iar acest lucru te poate face foarte bogat.

– Vorbești serios?

– Da. Ai tăi sunt acasă?

– Tata doarme, iar Filip e la râu.

– E riscant să vorbim despre afaceri aici, în pragul casei. Poate că și ea are urechi, glăsui el încetșor, schițând un rânjet de bandit ieșit la pensie. Haidem în pădure. Acolo la

sigur nu ne va auzi nimeni.

După câteva duzini de secunde de mers și de tăcere, el continuă:

– De mai multă vreme mă confrunt cu nobilul gând de a te invita în echipa mea. Dar știi cum e, mai întâi a fost nevoie de timp ca să ne cunoaștem mai bine, apoi să punem la punct detaliile legate de nuntă.

– Da, tată, așa este, îi dădusem dreptate.

– Acum că te cunosc și că m-am convins cât de bun ești, ar fi un mare păcat să te las în afara echipei mele.

De emoții, chipu-mi se grăbi să ia culoarea unei fragi coapte.

– Acum ascultă-mă cu atenție. Nimeni, absolut nimeni, nu trebuie să afle despre discuția noastră, mă înțelege? Iar Mila și soție-mea, în genere, nu trebuie să știe că eu am fost aici.

– Bine.

– Nu vreau să te sperii, continuă el pironindu-mă cu privirea-i încordată, însă cine intră în posesia acestor secrete este obligat să tacă. Dacă le răspândește, moare. Și, mai mult de atât, oricine nu face parte din grupul meu, dar cunoaște aceste lucruri, negreșit trebuie lichidat.

Capul, cu tot cu creier, încep să mi se-nvârtă vijelios, iar mâinile-mi flasci, căutau desperate în jur un punct de sprijin ca să prevină cumva căderea iminentă și definitivă a trupului meu. Ceea ce auzeam părea incredibil.

– Tată, tată, chițcăii eu, te rog nu-mi spune nimic. Cred că încă nu am pregătirea necesară ca să-ți ascult secretele.

– De ce nu? E vorba de afaceri, fiule!

– N-am niciun chef să mă bag în așa afaceri.

– Maxim, preferi să trăiești în sărăcie? mă întrebă el cu fermitate. Căsătorindu-te cu fiica mea, nu visa s-o duci bine fără să muncești. Viața e o luptă continuă, dragă ginere! Nu ucizi, ești ucis. Foarte multă lume este indignată pe soartă că nu le oferă nicio șansă. Ție ți-a oferit una, iar tu dai cu

piciorul în ea. Ai posibilitatea să câștigi și cinci mii de dolari pe noapte.

– Cinci mii?!

Această cifră, din punctul meu de vedere, astronomică, avusese un efect revigorator asupra mea.

– Când eram de vârsta ta, am fost pus în situația de a alege între sărăcie și bogăție. Fără să ezit, am optat pentru a doua variantă. Numai bărbații astuțioși și curajoși devin înstăriți, ceilalți, nu. Ce fel de bărbat ești tu? Vrei să fii bogat?

– Da.

– Uite cum facem. Îți dau un avans de trei mii de dolari.

– Pentru ce?

– Pentru munca pe care o vei face imediat după căsătorie.

– Dar ce trebuie să fac?

– Mai întâi spune-mi dacă primești banii? Dacă ți se par puțini, îți mai dau o mie pe deasupra.

O mâlcisem. Visul meu părea să se-implinească. Cele patru mii de dolari, ispititoare și tulburătoare în aceeași măsură, oferite cu mână largă de burduhănosul de socru-meu, pentru un sărăntoc alde mine constituiau o avere imensă.

– Accepți, dragă ginere, ori să caut pe altcineva? mă presă Tarasov.

– Fie ce-o fi! Dă-mi-i încoace! replicasem spulberat și aproape epuizat.

– Bravo! Din acest moment nu mai poți da înapoi.

– Adică?

– Vei munci pentru noi.

– Cine noi?

– Pentru oamenii care te vor plăti și te vor proteja totodată. Dacă vei înregistra performanțe deosebite, îi vei cunoaște și pe dânșii.

– Dar dacă nu?

– Poți mânuși o armă? se interesă el ignorându-mi mojicește întrebarea. Dacă nu poți, te vom învăța noi.

– Bineînțeles că pot. Doar am făcut armata!

– Perfect.

– Împotriva cui va trebui să folosesc arma? întrebasesm cu o dezinvoltură de moment.

– Avem o listă neagră pe care ți-o vom pune la dispoziție la momentul oportun.

– Ce fel de oameni sunt în acea listă?

– Ha, rânji el amuzat. E vorba de oameni care refuză să plătească taxa de protecție și nu numai. Dar, fii pe pace. Te vei ocupa și de multe alte lucruri, care nu vor necesita neapărat folosirea armei.

Ivan Tarasov vorbea, însă urechile-mi, surmenate să tot asculte informații despre activitățile bestiale pe care urma să le întreprind, se lăsară pradă unei surzenii fără de sfârșit. Nu mai auzeam nimic. Mâna dreaptă, pe care o țineam adânc îngropată în buzunarul hainei nou-nouțe, mângâia alene zecile de bancnote câștigate ușor și necinstit, fără să le simtă.

„Ce faci, Maxime?”, auzii o bizară voce interioară.

Un noian de gânduri mâhnicioase îmi atacă sufletul, devorându-mi-l cu ferocitate. Ca să înțeleg dacă acea stare de letargie este reală sau o închipuire efemeră, îmi ridicasem privirile grele spre înălțimi, lăsându-mi pupilele să se contopească cu albastrul imaculat al cerului. Dar, remarcasem că cerul nu era cer, iar albastrul nu era albastru. Nu vedeam decât un enorm câmp aerian alcătuit din corpuri umane moarte, din care ploua cu sânge. Picăturile irmizii, dense și reci, supuse unei căderi impetuoase, îmi astupară orice orificiu. Mă sufocam și muream lent.

– Vom relua discuțiile pe această temă după nuntă, bine, dragă ginere?

– Ce? Ce? întrebasesm în urma unui efort considerabil de evadare de pe câmpul imaterial de luptă, unde DA și NU,

aprig porniți unul împotriva celuilalt, se războiau de zor.

– Îți voi oferi mai multe detalii despre activitățile noastre altă dată, îmi răspunse el scăpând involuntar câteva gesturi furibunde. De azi înainte, fii atent cu cine vorbești și ce vorbești. Ne-am înțeles? Îmi zâmbi bănuitor, ca unui idiot incapabil să-și țină limba după dinți, apoi se întoarse și, cu mers de cal castrat, se îndepărtă de mine, până se topise printre brazi.

Îl cunoscusem pe adevăratul Ivan Tarasov. El însă, încă nu mă cunoscuse. Spera să mă transforme într-un asasin care să se ocupe de treburile murdare ale unei grupări criminale de care, spre marea mea surprindere, nu auzisem niciodată. Era greu de acceptat o asemenea ofertă, dar neacceptarea ei era și mai dificilă. De vreme ce încă din start mă avertizase să nu pretind la averea sa, mă vedeam silit să dau din coate ca să acumulez propriile surse financiare, mai ales că mi se ivise o asemenea oportunitate. Ivan Tarasov nu știa cu cine are de-a face. Habar nu avea pe cine promise în familia sa. Voia să mă facă asasin, dar el nu știa că eu deja eram. Teoretic. De milioane de ori îmi imaginasem cumucid bogătașii, luându-le apoi avuția. Îl văzui și pe Tarasov mort, ucis de propriile-mi mâini. Probabil că eram un fantast incurabil, totuși, pentru bani mulți puteam transforma, cu o simplă apăsare pe trăgaci, toate acțiunile fantastice din mintea mea într-o sumbră realitate. Doar prima încercare ar fi fost mai grea.

Pe Ivan Tarasov îl cunoșteam de om cinstit, bogat și notoriu, nicicum de membru al vreunei bande de criminali. Este uimitor faptul că se îmbogățise peste noapte din nimic. De ce uimitor? Pentru că oficial el era conțopist în primăria locală, în realitate însă, în spatele acestei funcții publice, se ocupa de cu totul alte trebușoare, trebușoare de care nici propria-i familie nu știa.

Într-un orășel ca al nostru, unde zvonurile se răspândeau cu viteza luminii, ai fi crezut că nu există se-

crete. Ele însă, existau. La urechile gloatei ajungeau numai informații futele, de genul Andrei Râbakov și-a înșelat soția cu fiica cea mai mică a viceprimarului sau Lena Maximovna i-a tras o bătă în cap soțului. Informațiile legate de bani, de asasinat, rămâneau captive în cadrul unui cerc îngust de indivizi printre care, de câteva ore, mă număram și eu.

Uneori este periculos să cunoști secretele altora. Este atât de periculos, încât ajungi să regreti că ai urechi sau ochi care, fără acordul tău, ascultă, respectiv, se uită la lucruri nepermise. Spun asta referindu-mă la fratele meu Filip.

– Am auzit totul, mă anunță acesta după o lungă, foarte lungă tăcere.

În loc să-i fac plăcerea de a-l întreba ce a auzit, eu continuasem să curăț de solzi ultimii peștișori rămași în cratiță. Simțeam însă cum tot sângele din corp mi se urca, ca un ascensor, în cap, înroșindu-mi nu doar fălcile, nasul, ochii și fruntea, ci și firele de păr.

– Ce ai de gând să faci, frate? continuă el pe un ton dojenitor. Te vei apuca de ucis?

– ...

– Te asigur că nici cu toți banii din lume, cu atât mai puțin cu cele patru mii de dolari primite de la Tarasov, nu vei reuși să cumperi liniștea pe care sărăcia noastră, dar mai ales taigaua, ni le-a oferit până acum pe gratis. Ai intrat într-o familie nepotrivită, iar pasul pe care l-ai făcut astăzi, te va costa, neîndoios, fericirea.

– Cum ai auzit? Ce căutai acolo? îl atacasem cu o voce glacială.

– Veneam de la pescuit când, dintr-odată, aud vorbă în preajmă. Am decis să văd cine-i, așa că m-am furișat până într-acolo. Mi-aș fi continuat drumul dacă știam că ești tu cu Tarasov. Dar, fii pe pace. Jur să nu spun nimănui că v-am surprins în taiga discutând despre... știi tu ce.

– Termină, Filip.

– Îmi pare rău, frate, dar dacă nu înapoiezi banii ticălosului ăla îmbuibat și dacă nu-mi promiți că renunți definitiv la intențiile tale de a „conlucra” cu dânsul, nu vin la nunta ta.

– Ai de gând să mă abandonezi în cel mai important moment al existenței mele? Splendid!

– O fac pentru binele tău!

– Ha, ce știi tu..., și la urma urmei, ce-ți pasă ție cu ce mă voi ocupa de azi înainte?

– Nu-i suficient că-ți bați joc de Mila mințind-o că o iubești...

– E treaba mea dacă o iubesc ori nu!

– Degradezi, Maxime, și îmi pare nespuse de rău.

– Taci din gură, mucosule! urlasem eu, aplicându-i „frățește” un pumn în figură. Să nu te mai aud. Țâșnisem din casă ca un vârtej, lăsându-mi în urmă unicul frate cu gura plină de sânge și cu ochii înecați în lacrimi. Era pentru prima dată când ridicasem mâna împotriva lui. Era suficient de puternic ca să-mi întoarcă și el un pumn, dar nu o făcuse. Luasem scuterul între picioare și pornisem în trombă spre oraș. Ca să-mi potolească furia, trebuia să beau cel puțin o sticlă de votcă. Zis și făcut. Spre seară, după încheierea zilei de muncă, Constantin și Eugeniu, vechi colegi de serviciu, mi se alăturară. Nu-i văzusem de mai bine de o săptămână și, sincer să fiu, chiar mi se făcuse dor de dânsii. Eram beat criță și simțeam o necesitate ucigătoare de a sta de vorbă cu cineva. Limba-mi, slobodă ca o vacă pe iamaș, începu să articuleze cuvinte permise și nepermise. Fără să-mi dau seama, povestisem tot ce știam despre Tarasov, despre banii pe care acesta mi i-a dat, despre oferta lui...

În localul semipustiu se găsea și un tip înalt bine îmbrăcat. Avea o față negricioasă, ochii lăsați în jos și mustață ca a lui Hitler. Pe gheridonul albastru din fața sa zăcea un uriaș pahar de suc, iar alături – un telefon mobil. Prezența lui mă cam puse pe gânduri, dar nu pentru mult

timp, pentru că în calitate de ginere al lui Ivan Tarasov, nimeni nu ar fi îndrăznit să se ia de mine.

Dimineața mă trezisem cu o durere de cap insuportabilă. Încercasem să-mi amintesc cum am ajuns acasă, dar inutil. Era o sarcină prea grea pentru un creier amorțit de tăria votcii. Aruncasem o privire sumară prin ogrăjoara înconjurată de gardul scund din nuiiele împletite, poate dau de indispensabilul meu scuter. Nimic. Abia pe la amiază îl descoperisem zăcând într-un șanț de pe marginea șoselei. Tot atunci îmi telefonă Sonia, sora mai mică a lui Eugeniu, care, plângând, mă anunțase că fratele său a fost găsit înecat în Peciora. La câteva sute de picioare spre nord, tot pe malul râului, fusese depistat și cadavrul lui Constantin.

Cerul cu tot cu soare, cu lună, cu stele se prăbușise peste mine.

– Cum? E cu neputință! strigasem disperat. Aseară erau vii! Am vorbit, am băut, am zâmbit... Cine a făcut-o?

– Nu știu. O ipoteză neoficială a polițiștilor este că ei ar fi încercat să se scalde, dar... Pa, trebuie să închid, mă anunță ea scâncind.

Brusc îmi apăruse în minte imaginea tipului din local care mă urmărise toată seara. Aveam ce să le povestesc anchetatorilor. Dar, ceva mai târziu, înainte să vină oamenii legii, mă vizitase altcineva. Dintr-un Opel Frontera de culoare închisă, parcat chiar în fața porțiței noastre, coborî un bărbat solid, cu ochii lăsați în jos și cu mustață ca a lui Hitler.

– Maxim! strigă el.

Îmi dădusem seama al cui trimis este. Fără să șovăi, îi ieșisem în întâmpinare.

– Ce doriți, domnule?

– Avem ceva de discutat. Fii bun și urcă în mașină.

Decis să nu-l epuizez cu întrebări suplimentare, cine e, din partea cui vine, urcasem cu pas de apaș în Frontera sa îmbâcsită cu fum de trabuc.

– Ca să faci treabă bună, trebuie să fii cât mai rău. M-ai înțeles? Întrebă el pe un ton autoritar.

– Da, spusei umil ca un copil fără apărare.

– Ca să fii înțelept, nu trebuie să fii prost. M-ai înțeles?

– Da.

– Ca să nu vorbești mult, trebuie să deschizi gura cât mai rar. Ți-e clar?

– Da.

– De azi înainte să fii atent cu cine vorbești, dar mai ales ce vorbești. Altă dată s-ar putea să nu fim la fel de indulgenți.

– Bine.

– Acum vreau să știu dacă mai cunoaște cineva taina noastră?!

– Păi...

– Ascunderea adevărului de noi echivalează cu minciuna, mă avertiză el.

Pentru că intraseră în posesia secretului, Constantin și Eugeniu plătiseră cu viața. Oare ce soartă îl aștepta pe Filip?

– Maxim, aștept răspunsul tău.

– Ei, bine. Fratele meu mai știe, dar a promis să nu sufle nimănui o vorbă.

– Ești un tip foarte periculos. Nu te juca cu focul.

– Dar, nu i-am zis eu. El însuși a tras cu urechea la discuția mea cu Tarasov.

– Situația este foarte gravă.

– În ce sens?

– Într-o oră vei primi instrucțiuni cum să procedezi.

– Cum să procedez?! Ce vrei să spui?

– Urechile dușmanului trebuie trimise la culcare.

– Ce înseamnă asta? Faci aluzie la fratele meu?

– Bravo. Te-ai prins.

– De ce dramatizați lucrurile? Fratele meu nu prezintă niciun pericol pentru gruparea voastră... noastră.

– În caz de nesupunere, vei suporta consecințele.

– Cum adică?

– Nu glumesc.

– Socrul meu nu va admite să mi se întâmple nimic grav mie sau membrilor familiei mele.

– Tarasov te-a recrutat, iar noi vom avea grijă să te facem cât mai eficient. Ține bine minte: tu ești ucenicul meu.

– Bine.

– Limbuții alde tine trăiesc puțin. Fii atent când deschizi gura.

– Să-ți iau avertismentele ca pe o primă lecție?

– Întocmai. Avem nevoie de oameni care vor să muncească, nu să trăncănească. La revedere!

Rămas singur, începui să pășesc alene prin trifoiștea din fața casei, dând prilej numeroaselor gândăniși fitofage să mi se urce pe picioarele goale și obosite. După cum mi se înfățișau lucrurile, pierderea propriei liniști, în corespundere cu avertismentele lui Filip, era o certitudine. În schimb, aveam să câștig bani, bani care să-mi asigure un alt fel de liniște. Bani te fac să zâmbești chiar și atunci când nu ai un motiv precis. O știam din proprie experiență. Discuția cu Hitler însă, atrăsese asupra mea o stare de angoasă, care nici cu un milion de dolari nu m-ar fi abandonat. Fratele meu era în pericol și numai din cauza mea, sau poate nu... Poate din cauza lui însuși. Nu trebuia să tragă cu urechea. Indiferent de gravitatea situației, intervenția lui Tarasov întru absolvirea lui Filip de pedeapsă era sigură. Ce vină avea frățiorul meu că fusese martor involuntar la o conversație secretă? Mare lucru! Se mai întâmplă.

Moralmente, eram abătut și pustiit. Aveam un suflet găunos, dar până atunci nu-mi dădusem seama de acest lucru.

Căsătoria

„Te voi iubi o veșnicie și încă o zi...”
Shakespeare

Când iubești și ești iubită, uiți de toate, dar când te mai și măriți... De fericire și emoții, colțurile buzelor îmi înțepeniră undeva în regiunea urechilor, încăpățânându-se să revină la locul lor de odinioară.

Sala de ceremonii, decorată cu sute de baloane policrome și cu kilometrice panglici argintii, te ducea cu gândul la un impresionant bal împărătesc. Se anunța o serbare pantagruelică cu mese lungi cât Munții Cordilieri. Bucătarii energici și infatigabili, avură grijă să prepare atâtea bucate, încât să satisfacă capriciile burților a cel puțin o mie de gastrolatri.

Invitații veneau în valuri, aducând cu ei buchete marine de flori, cadouri scumpe, de la laptopuri, aragazuri, garnituri de mobilă, până la brățări, coliere și brocarturi. Cel mai mult însă, mă impresionase micul cadou de formă dreptunghiulară oferit de dulcea mea prietenă Nadejda care, nu era decât o minunată carte de lepidopterologie, scrisă de Maxim Uscof. Ea nu uitase de hobby-ul meu, unicul, de fapt, prin care simțeam că respir, că trăiesc...

Fluturii constituiau principala mea slăbiciune. Mă fas-

cinau toți, indiferent că era vorba de fluturile-cerului sau de coada-rândunicii. La fel de mult speram să mă vrăjească și lucrarea lui Uscov.

Gesturile afabile și urările de bine ale invitaților mă copleșiseră atât pe mine, cât și pe cavalerul din dreapta mea care, în acea mare de lume, scliffea ca un astru, fermecând privirile tuturor doamnelor și domnișoarelor. Exceptând rânjetele sardonice ale câtorva tipe îmbrăcate sumar, care în mod vădit se întrebau în sinea lor ce caută frumosul ăsta lângă mine, toți exprimau o nedisimulată bucurie că asistă la unirea oficială a destinelor noastre.

La momentul potrivit, ca să-și uimească invitații, dar mai cu seamă pe Maxim, tata își băgă mâna în buzunarul cu gură amenințător de largă de la pantaloni și scoase două chei lucitoare.

– Una este de la un apartament procurat recent în centrul Sâktâvkarului, iar alta de la RAV 4-ul nou-nouț din garaj. Sunt ale voastre, dragii mei copii.

Spre dimineață, joviali și cheflii, invitații plecară, rând pe rând, pe la casele lor, iar noi, cei rămași, începusem să evaluăm atât profiturile financiare, cât și cele materiale. În loc să ne dea o mână de ajutor, Artiom Pavlovici stătea prăvălit cu fața peste masa încă doldora de bucate, și balmăjea lungi fraze incomprehensibile. La intervale scurte și precise de timp, se ridica ca să-și umezească sistemul digestiv cu câte un pahar de votcă, după care, cu o mină serioasă, à la Schwarzenegger, reîncepea să monologheze cu gura lipită de marginile farfuriilor.

– Acum pot sta liniștit, grăi satisfăcut tata. De-oi fi plecat cu treburi de afaceri sau în viligiatură, tu și *maică-ta veți rămâne pe mâini bune. Maxim va avea grijă să vă ducă cu mașina oriunde veți dori.*

– Da, tată, se grăbi să-i dea dreptate Maxim. Le voi sta la dispoziție oricând.

Fusesem vrăjită peste măsură de receptivitatea surprinzătoare a zecilor de amici ai părinților mei, pe care, deși nu-i cunoșteam prea bine, dădură frâu liber dărniceii, supunându-mă unui bombardament rafinat cu daruri dintre cele mai scumpe. Trăiam, probabil, cea mai frumoasă zi din viața mea. Nu pot afirma același lucru și despre Maxim, care nu fusese onorat decât cu prezența a trei persoane modeste și paralizate parcă de opulența și mondenitatea din jurul lor. Stăteau imobile la un capăt de masă, sfiindu-se până și să se atingă de bucate. Spre deosebire de Filip și de mătușa sa din partea mamei, care sufereau în mod pregnant de un violent complex de inferioritate, Artiom Pavlovici se avântă într-o competiție individuală de golire a sticlelor, procurând astfel o doză cred eu, prea mare de curaj și îndrăzneală, dându-se, ai fi zis incidental, în spectacol. Ba se târa pe podele ca un vierme amărât, încercând să demonstreze te miri ce tehnică de dans, ba zbiera sacadat, știrbind parțial din farmecul atmosferei sărbătorești. Dar, trecând cu vederea manifestările bătărești ale socrului meu, feeria acelei nopți avea să domnească peste memoria celor câteva sute de invitați încă multă vreme de atunci încolo.

La un moment dat, când încă nu-mi isprăvisem sublimul periplu în jurul grandiosului eveniment epuizat cu puțin timp în urmă, auzii o voce răgușită de bărbat, strigând din fundul rărunchilor ceva ce urechile mele, colonizate încă cu magnifice combinații de note muzicale, nu reușiră să înțeleagă. În plin vacarm matinal, mă ridicasem din fotoliu și pornii instinctiv în direcția în care cu câteva clipe mai devreme alergară Maxim și câțiva colegi de muncă nedespărțiți ai tatei. Într-un colț de veceu, înghemuit ca un arici speriat, fu descoperit agreabilul frate al soțului meu, Filip. Stătea liniștit încât ai fi zis că doarme, dar... nu dormea. Își ținea ochii larg deschiși, implorând parcă

ajutor. Maxim încercă să-l ridice însă corpul blândului meu cumnat nu manifesta nici cel mai mic semn de viață. După câteva minute de efort zadarnic și urlete cu efect biciuitor, Maxim se lăsa pradă unui bizar gând de resemnare.

Degradarea

*„În ziua de azi toți bărbații căsătoriți
trăiesc ca niște burlaci și toți burlacii
ca niște oameni însurați.”*

Oscar Wilde

...Trei ani mai târziu...

Într-o noapte rece de octombrie, cu un cer încărcat de milioane de ochișori veghetori, fui trimis într-o misiune banală de colectare de finanțe în orașelul Vuktâl. Urma să mă întâlnesc, la ore diferite, cu câțiva agenți economici care, din varii motive, întârziaseră cu plata impusă de superiorii mei. Deși lucram de o bună bucată de timp pentru aceștia, continuam să ocup o treaptă ierarhică suficient de inferioară ca să nu am acces la întrunirile secrete ale acestora. Nici nu-i cunoșteam măcar. Unicii oameni de legătură din organizație erau Hitler și Ivan Tarasov, cu acesta din urmă însă, din ziua recrutării mele, discutasem cam rar despre activitățile noastre. Uneori, îmi încolțeau în minte bănuieli precum că șeful suprem al bandei ar fi altcineva decât secretosul de Tarasov însă, din lipsă de dovezi concludente, tăceam și speram la o zi în care în creierul meu va

apărea vreo idee revelatoare, eclatantă, care să izgonească definitiv semnele de întrebare ce mă năvăleau constant.

Din ziua nunții, de când îmi pierdusem fratele, devenisem un alt om – un om nou, dominat până în măduva oaselor de un diabolic spirit de vendetă, de un gând ce mă forța continuu să dau start unei serii de omucideri printre oamenii din jurul lui Tarasov, în speranța că printre cei măcelăriți se va nimeri și asasinul care l-a asfixiat pe Filip. Legiștii, niște moșneguți corupți și mincinoși, declaraseră că moartea sa survenise în rezultatul unui atac de cord, dar era cu neputință. Fratele meu era sănătos și nu avea cum să moară așa pur și simplu.

După ce-i trăsesem acel pumn, Filip își exilase limba într-un colț umbros de gură, renunțând să mai discute cu mine. Deși îmi fusese alături în timpul ceremoniei, îmi ignoră totuși intenția de reîmpăcare, păstrând tăcerea până în cea din urmă clipă. Murise fără să mă ierte.

Devenisem gelos și invidios pe toți indivizii care aveau frați și surori în viață. Ca să-mi cunoască sumbrele simțiri, le doream tuturor, tocmai din profunzimea inimii, să aibă parte de aceeași întâmplare fatidică.

La înmormântarea lui Filip, îl surprinsei pe Tarasov zâmbind. De ce zâmbea, când eu nu-mi puteam reveni din plâns? Nu cumva el era cel care-mi furase fratele? Și-au dat seama că voi fi incapabil să-lucid, și o făcură ei în locul meu? Îl detestam pe Tarasov și pe toate pramatiile din jurul său, care mă transformaseră într-un veritabil ucigaș, ucigaș care să apese pe trăgaci fără să se lase înfrânt de remușcări. Mă modelaseră după bunul lor plac.

Ăștia da fabricanți de killeri.

Aflându-mă în plin zbor meditativ, o doamnă tânără, înaltă și subțire, cu priviri de metresă înnăscută, deschise lin portiera și, cu mișcări de felină îndrăzneță, își potrivea apetisantul posterior pe moliciunea banchetei din față a mașinii.

– Ține, grăi ea mângâietor și melodios, întinzându-mi un plic de culoare albă.

– Aș fi dorit să discut cu șeful tău, îmi manifestasem eu nemulțumirea, în timp ce cu mâna stângă smulgeam maldărul de bancnote adunate cu precauție în acel dreptunghi celulozic.

– Șeful meu îmi este, de fapt, soț. Dacă ai ceva să-i transmiți, n-ai decât s-o faci prin mine, replică ea pe un ton malițios.

– Ar fi trebuit să mă anunțe că-și va trimite unul dintre lachei.

Ofensată, femeia încercă să coboare însă, una dintre mâini, fără să-i dau ordin, se întinse spre ea, apucând-o sălbatic de gulerul pufos și argintiu al hainei.

– Așteaptă, îi ordonasem.

– Ia mâna de pe mine, îmi ceru ea nedumerită.

– Știi, ești frumoasă.

Între noi se așternu brusc o tăcere mormântală. Eram confuz. Încercam să revin la conducerea propriului meu corp, dar...

– Mă voi preface că nu s-a întâmplat nimic, interveni tânăra, rotunjindu-și provocator buzele cărnoase și enerwant de senzuale.

Nu pricepeam o iotă din ce mi se întâmplă. O bruscasem, dar ea continua să rămână lângă mine.

– Ai vreun mesaj pentru soțul meu sau nu?

– Nu, nu. Coboară și pleacă, doamnă.

– Nu te simți bine? Pot să te ajut cu ceva?!

Citindu-mi din priviri eșecul și nesăbuinta, ea preluă cu ușurință controlul asupra situației. Se uita la mine de undeva de sus cât de bulversat sunt, scoțând pe nări jeturi repezi și dese de aer. Sâni săi, două baloane de paradă, umflate doar pe jumătate, ticsiți într-o bluză galbenă și transparentă ce ieșea grațios la iveală de sub scurta descheiată, înaintau milimetric spre parbriz, dând apoi

fremătător înapoi. Dădeau înainte și înapoi la fiecare inspirație și expirație a sa. Parfumul, respirația, finețea picioarelor sale lungi și golașe, vibrația sânilor și a buzelor, năsul ca de adolescentă, păru-i de culoarea grânelor coapte, mă făceau să-mi ies din minți.

– Am avut o zi proastă, mă justificasem eu.

– Sunt medic și cunosc o mulțime de remedii pentru orice tip de maladie sau de disconfort fizic. Am dat jurământul lui Hippocrates și mă văd silită de conștiință să acord ajutor medical oricui are nevoie.

– Mersi, dar nu e cazul, șoptii neconvingător.

– O zi proastă uneori se poate încheia frumos, nu?

– Afacerile sunt afaceri, nimic mai mult.

– Vai, împărtășim același punct de vedere.

Zâmbea dulce. Acordurile ce evadau din strânsoarea sublimelor sale buze, mă învăluiau cuminiți, oferind cu dărnicie inimii mele răvășite alinturi mieroase și gratuite. La intervale scurte, lenoasă și destinsă, tânăra doamnă lansa în direcția urechilor mele adormite și cuprinse de vrajă vocabule fierbinți, chemări ascunse, dar sugestive, metamorfozate în intensitatea reveriei în triluri păsărești. Prins în cleștii flasci ai realității și visării, trăiam, cu voluptate, momente memorabile, în care gândul de a mă contopi cu acea femeie echivala cu fapta propriu-zisă.

– Pari încordat, Maxim. Relaxează-te, îmi sugerează ea, trecându-și agale palma moale peste fruntea-mi brăzdată de riduri.

Prins în acel vârtej al închipuirilor erotice, când sufletu-mi pur și simplu evadase într-un spațiu din afara timpului, așa încât trăirile-i electrizante să nu poată fi cronometrate, îmi supusesem capul unei aplecări insignifiante către buzele proaspăt umezite ale femeii.

– N-am să te întreb de unde îmi cunoști numele, îi șoptisem visător.

– Dar ce-o să mă întreb? se interesă ea, lăsându-și

pleoapele să cadă peste ochi fără nicio grabă.

O pădure de gene rimelate și ispititoare, arcuite și tănuitoare stătea imobilă peste ochii ușuraticii femei, privându-mă, în mod intenționat, de plăcerea incomensurabilă de a sorbi din frumusețea lor.

– Ești nebună.

– Știu, răspuse ea, scoțând un geamăt abia perceptibil. Dar tu..., tu ești irezistibil.

De mult nu-mi mai făcuse cineva un asemenea compliment.

– Mersi.

Amețiți de-a binelea, cel puțin așa eram eu, ne angajaram într-o apropiere trupească reciprocă, lăsându-ne buzele pradă unor suave și excitante sărutări. Fără să ne supunem acțiunile vreunei judecăți, ne strecuram pe bancheta din spate unde, cu aceeași ardoare, continuam să ne sărutăm și... să ne mângâiem. Cu mișcări lente, îi împinsei gulerul blănos al scurtei de toamnă peste umeri, lăsând-o în voia unei căderi neimportante.

– Dezbracă-mă! mă imploră ea. Dezbracă-mă toată.

Sub bluza-i galbenă și subțirică, mâinile-mi se intersectară cu doi sâni tari, grei și fierbinți. Nu avea sutien. Apoi, coborându-mi palmele peste marginile fustiței sale de o șchioapă și ridicându-i-o peste umeri, fui surprins să constat că ea, splendida doamnă, pornise la întâlnirea de afaceri și fără chiloței. Străpungându-mă cu ochii săi licăritori, se năpusti peste mine ca o leoaică, devorându-mă cu o prefăcută răutate. Fără nicio ezitare, își strecură mâna în pantalonii mei, apucând, de această dată cu gingășie și prudență, de organu-mi demult osificat.

– Fă-mi orice dorești! Orice! îmi ceru ea.

Pielea sa netedă și frumos bronzată, emana un miros îmbietor de cremă de corp, provocator de dorințe imposibile de ținut în frâu.

– Prăjiturico! Te vreau peste mine.

– Vei obține orice dorești, pentru că în această seară sunt numai a ta.

În clipa în care fui pe punctul să-i introduc până în adâncuri obiectul plăcerilor garantate, cineva deschise portiera și mă trase cu violență de picior, iar pițipoanca de deasupra mea, mă pocni în tâmplă cu ceva tare, trimițându-mă forțat la culcare. Îi reușise.

După un timp oarecare, deschisei larg ochii. Convingându-mă că-s viu și că respir, sării ca ars de pe banchetă, decis să-mi verific buzunarul de la sacou. Îmi sustrasera toți banii, lăsându-mi, în schimb, un bilețel în care scria scurt și sugestiv: *„Am fi putut să te omorâm, dar nu am făcut-o. Dacă vrei să trăiești, uită de această seară”*.

– Curvă ce ești! explodasem eu.

Aveam stabilite încă două întâlniri, așa că pusei mâna pe telefonul mobil, contactând grăbit debitorii. Odată ajuns în posesia banilor, pornii în trombă spre ieșirea din orașel. La un moment dat, la un colț de stradă slab iluminat, în fața unui local cu geamuri fumurii, observasem o blondă îmbrăcată sumar vorbind la mobil. Mare noroc pe capul meu. De asta îmi și plăceau orașele mici: dacă aveai nevoie de o persoană, o găseai fără ca măcar s-o cauți. Era nimeni alta decât blestemata de Prăjiturică. Oprisem în dosul câtorva mașini de lux, apoi pornii tiptil spre ea. Uităndu-mă prin părți, să nu fiu surprins de vreun ochi străin, tăbărâsem peste dânsa, aplicându-i o lovitură în cap, aducătoare sigură de somn și de inconștiență. Luând-o în brațe, ca pe o Prințesă Adormită, o dusei în portbagaj unde, ca să nu-i rămân dator, îi mai trăsesem o palmă peste față, scuturându-i aproape tot rimelul de pe gene. Următoarea oprire o făcui la câteva zeci de kilometri depărtare de Vuktâl, la câteva sute de metri de șosea, într-o zonă mlăștinoasă, unde, cu câteva luni mai înainte, îngropasem sub un strat gros de licheni un afacerist. Pentru că se încăpățânase să conlucreze cu noi, primisem ordin să-l lichidez. Îl ascunsesem atât de

bine, încât nimeni nu-i mai găsisse cadavrul.

Prăjiturica se auzea îngăimând ceva. Văzându-mi chipul, începu să mi se destăinuiască fără ca măcar s-o fi întrebata ceva.

– Amantul meu a aflat de întâlnirea cu tine și a pus la cale acest scenariu prin care să te deposedăm de bani. Eu nu am nicio vină. El m-a convins s-o facem. Îți dau toți banii înapoi, numai dă-mi drumul. Te rog.

– Să îți dau drumul? Dar bilețelul?

– Amantul meu l-a scris. Jur.

– Amantul?

– Da, el.

– Oare cum va reacționa soțul tău când va afla că îi pui coarne?

– Este un tiran. Mă va omorî.

– Eu tot sunt un tiran.

– Lasă-mă în pace, te rog, grăi ea plângător. Pot fi și amanta ta.

– Ești o cățea periculoasă, femeio!

– Dimpotrivă. Îți pot oferi cele mai neobișnuite plăceri.

– Dezbracă-te.

– Păi, e frig. Haidem în mașină.

– Aici, acum! răcnii eu, trezind ecouri lungi, deconspiratoare.

Pentru a-și salva viața, Prăjiturica aruncase de pe ea totul: de la ciorapi până la cercei. Arăta ca un mestecăn desfrunzit.

– Spune-mi ce fantezii ai, pentru că sunt excitată la culme și...

– Fantezii?

– Da, da, replică ea pe un ton dulce.

– Ei bine. Întoarce-te.

Femeia, zgribulită de frig și de frică, făcu stânga împrejur fără să crâcnească.

– Așa. Acum mergi înainte.

– Am să mă-nghimp. Nu am călcat niciodată desculță pe ace uscate de brad.

– În această noapte ai șansa s-o încerci și pe asta.

Prăjiturica, cu mers șovăitor și cu aruncături repetate de priviri îndărăt, porni pe drum, în lumina vie a farurilor, până ce fu înghițită complet de beznă. Fără să-i mai adu-mec urma sau să-mi fac griji pentru ea, mă aplecasem să culeg mănunchiul de haine parfumate de pe jos, pe care, după ce-l făcui ghemotoc, îl aruncasem cât colea spre coridorul îngust de copaci, în spatele căruia, în tihnă, dormita înspăimântătoarea mlaștină.

Drumul spre casă fu lung și plictisitor. Mai ales acea porțiune blestemată de șosea dintre Uhta și Troițko Peciorsk, unde, din cauza asfaltului înțesat de gropi, îmi era practic imposibil să mă deplasez. Ca să alung solitudinea din salonul mașinii, scoasei mobilul din buzunar și, fără să preget, accesasem un site popular de socializare, pe care, întrețineam discuții cu oricine se arăta interesat de persoana mea. Odnoklassniki căpătase statut de o a doua lume pentru mine. Dacă în cea reală eram nevoit să tac sau să spun minciuni, în cea virtuală, în care purtam un alt nume și aveam un alt chip, eram liber și puteam să mă exprim fără să întâmpin anumite frici sau interdicții. Stând comod sub umbrela noii mele identități, verificasem și onestitatea, dar mai ales incoruptibilitatea Milei. Știam că e sinceră și naivă, totuși, tendința mea de a pune la îndoială totul, până și adevărurile, mă determina s-o pun adesea și pe ea la încercare. Și, rămâneam fascinat de capacitatea sa de a pune capăt discuțiilor ocazionale inițiate de mine, despre care, când reveneam acasă, îmi relata în detalii. Ea se născuse ca să mă iubească doar pe mine. Eu însă, mă născusem ca să iubesc toate femeile. Aveam în suflet atât de multă „dragoste”, încât de câteva luni bune, în plină taină, îi dăruisem o parte din ea și Alionei Tarasova. Femeia care își dedica mai tot timpul scrierii cărților despre conștiință, nu avea pic de

conștiință. În schimbul unor scurte și fugare plăceri atinse alături de mine, își trădase atât fiica, cât și soțul. Nimic nu era întâmplător. Relația cu această simpatică femeie făcea parte din planul meu bine gândit, de răzbunare față de Ivan Tarasov, ticălosul, și mârlanul, și borșosul de el care, nu știu în ce măsură, dar era responsabil de moartea lui Filip.

Totul începuse într-o seară în care el anunțase că nu va veni acasă, iar Mila, acuzând o stare acută de oboseală, se culcase mai devreme decât de obicei. Rămași în doi, tihniți și relaxați, reluăm vechile discuții despre imateriala, dar cicălitoarea conștiință. Între timp, ca să ne umezim nițel buzele uscate de atâta vorbărie, servim câte un mic pahar de coniac. Apoi, din necesitate profundă, ni le mai umeziram încă o dată, și tot așa până spre miezul nopții, când din cauza imprudenței și a unei nemiloase nețineri de minte, ne-am trezit în luxosul ei dormitor. Dintr-o femeie gingașă și tandră, precum se arăta lumii zi de zi, se transformase, brusc, într-un dictator lipsit de scrupule. Avidă de plăcere trupească, îmi dictase, ca unui novice în ale iubirii, ce și cum să fac, doar ca să se învrednicească de scurtele, dar halucinantele stări orgasmice.

Relațiile interzise cu această femeie, care în public mă dezmierda generică, iar în pat tăuraș, mă ajutau, într-un anume fel, să uit de singurătatea ce mă învăluia în orele petrecute alături de Mila. O respectam, dar acest lucru nu era suficient pentru a reuși uciderea completă a scârbei ce creștea în inimă-mi ori de câte ori îi vedeam ochii. Nici parfumurile, nici cremele, nici bijuteriile nu o făceau mai atrăgătoare. Cu toate astea, nu ne certaserăm niciodată. Mila era o înfocată adeptă a păcii. De voie, de nevoie, mă obișnuisem să fiu calm și reținut, pentru că stăteam sub acoperișul lui Tarasov, acoperiș sub care el însuși insistase să rămânem. Deși eram deja proprietar a trei apartamente, viața alături de socri era mai... captivantă.

Ajunsei acasă, în sfârșit. Era abia ora patru dimineață,

iar în bucătărie se vedea lumină.

– Salut!

– Bună, fiule, grăi pe un ton neutru Ivan Tarasov. Ai fost la Vuktâl?

– Da.

– Te-ai întâlnit cu...

– Da, m-am întâlnit.

– Ce-ai pățit? Ce ai la tâmplă?

– Un mic incident.

– Nu știi cumva unde se află soția lui Petrovici?

– I s-a întâmplat ceva?

– Da, a dispărut fără urmă din fața unui local din Vuktâl. În caz că ai vreo legătură cu dispariția ei, te sfătuiesc să-mi spui chiar acum.

– Nu știu nimic.

– Petrovici mi-a spus că te-ai întâlnit cu dânsa.

– Da. Așa este.

– Ea i s-a plâns că ai încercat s-o violezi și că ai amenințat-o cu moartea. Așa este? mă întrebă Tarasov, făcând involuntar o gură crateriformă.

– Dimpotrivă. Ea a încercat să mă seducă. Uite și un bilețel, lăsat de dânsa după ce m-a lovit cu un obiect con-tendent.

– *„Am fi putut să te omorâm, dar nu am făcut-o. Dacă vrei să trăiești, uită de această seară”*, citi Tarasov cu voce tare.

– Vezi? Ea este cea care m-a amenințat cu moartea.

– Cine i-a fost complice?

– Amantul.

– Măi, în afară de mamă, toate femeile sunt curve. Nu-i așa, Maxime?

– De ce mă-ntrebi? Nu știu.

– Haide, fii sincer. Tu știi mai bine decât mine.

– De-aș ști, ți-aș spune.

– Problema este că Petrovici te suspectează anume pe

tine de dispariția curvei sale.

– Probabil că și-o trage cu cineva acum. Până la ivirea zorilor se va întoarce ea acasă. Pentru că mă jecmănise, aveam toate motivele să-i trag un glonț în cap, dar când mi-am venit în fire, plecase deja.

– Fii atent, fiule. Niciodată să nu lași urme, nici martori. Altfel, ești pierdut.

– Mulțumesc pentru sfat.

– Nu te acuz de nimic. Știi că nu tu ești vinovat.

– Ce vrei să spui?

– Frumusețea ta este de vină, dar mai ales slăbiciunea femeilor. Toate sunt niște adultere. Toate, fiule.

Nu pricepeam nimic. Vorbea fără să-l înțeleg. Îl cunoșteam bine și dacă avea ceva de spus, spunea fără ocolișuri. De această dată însă, încerca să mă absolve de o vină de care habar nu aveam, aruncând tot rahatul pe umerii femeilor.

– Știi, spuse el ofuscat, se vede de departe că ești un tip afemeiat, dar nu îndrăznesc să te acuz de nimic. Dacă e să stai să judeci puțin, ajungi la concluzia că infidelitatea bărbaților este opera femeilor. E opera lor, fiule, strigă Tarasov, trezind în încăpere ecouri lugubre.

Uitându-mă la el, făcui doi ochi întrebători, fără să cutez însă să spun ceva.

– Am făcut totul pentru fericirea și bunăstarea soției mele, dar ce folos? Ea se culcă cu tine și nu doar cu tine..., grăi trist Tarasov cu un glas ce amintea de un scârțâit iritant de ușă veche.

„Nu-i adevărat”, spusei în sinea mea. S-o declar cu voce tare nu aveam curaj. Ar fi fost inutilă orice justificare din partea mea, pentru că Tarasov nu vorbea niciodată despre lucruri veridicitatea cărora să poată fi pusă la îndoială.

– Știi, Maxime, sunt dezamăgit. Sfatul meu este să nu te încrezi în nimeni. Oamenii, toți, fără excepție, au înrădăcinat în interiorul lor obiceiul urât al trădării.

– Și eu sunt un trădător...

– N-ai nicio vină, băiete. Vina este a femeilor.

– ...

– Vreau să-ți fac cunoscute câteva secrete legate de viața mea.

– Credeam că știi totul despre tine...

– Ceea ce urmează să-ți dezvălui, cu siguranță nu cunoști. La scurt timp după ce m-am căsătorit, am fost implicat într-un periculos schimb de focuri, în urma căruia am fost grav rănit la organul genital. Un glonț mi-a nenorocit penisul, dar și scrotul. Am fost supus la câteva intervenții chirurgicale, însă medicilor nu le-a reușit minunea.

– Păi, de atunci și până astăzi, medicina a înregistrat progrese semnificative. De vreme ce sunt posibile transplanturile de inimă, restabilirea organului genital este cu neputință să fie imposibilă.

– Nu mă mai interesează sexul. Același lucru nu este valabil însă și în cazul Alionei. Mi-a fost infidelă toată viața, iar eu, acceptându-mi infirmitatea, m-am făcut că nu observ nimic.

– Te rog să-mi ierți greșeala.

Chinuit de propriile-i frământări, Tarasov lăasă să-i treacă neauzite pe lângă urechi vorbele-mi conciliatoare.

– Mila nu este copilul nostru. Am înfiat-o.

Această bombă mă debusolă complet.

– Într-o bună zi i-ai putea spune și ei.

– Nu, nu. Acest adevăr ar putea-o răni. Ți-ar plăcea să fii detestat de unicul copil pe care l-ai crescut?!

– Am încercat să o iubesc, dar porțile inimii mele s-au încăpățânat să se deschidă. Este imposibil să preschimbi iubirea de bani în iubire de oameni.

– Nu vreau să te contrazic însă de câtva timp am ajuns să cred că iubirea, adevărata iubire, doar de oameni și poate fi. Iubirea de alte lucruri nu-i decât o înșelătoare obsesie.

– Nu știi...

Așezându-se pe taburet, Tarasov continuă pe un ton melancolic:

– De când mă țin minte, îmi tot fac planuri de viitor. Mereu am visat să construiesc fabrici și uzine, să înființez o fundație de ajutorare a persoanelor nevoiașе. Am visat să fac mulți copii, iar copiii să-mi dăruiască nepoți pe care să-i răsfăț. Dar am visat prea mult la ziua de mâine, nefăcând astăzi nimic. Am ajuns la aproape șaiszeci de ani și încă nu am realizat nimic din ce mi-am propus. Nimic. Tu ce faci cu viața ta, dragă ginere? Fă azi tot ce poți, pentru că mâine s-ar putea ca lumea să vorbească despre tine la timpul trecut. Și ce să vorbească dacă tu nu ai făcut nimic notabil, nimic bun de ce să-și amintească urmașii? Insist chiar să faci azi tot ce poți, cât despre mine..., sunt un caz pierdut. Merg spre moarte fără să fi făcut ceva în viață. Mâine, mâine! Ei, ce să mai fac mâine, dacă astăzi mă duc?

– Unde?

– Spre nicăieri, spuse el șovăitor.

După o scurtă tăcere, reluă firul discuției:

– Poți trăi și o sută de ani, dar dacă nu faci nimic, degeaba trăiești. „Durata vieții se măsoară în fapte, nu în timp”, a spus Seneca, și nu s-a înșelat. „E vorba să facem ceva cu viața care ne este dată, să n-o lăsăm pe ea să se facă singură”, a zis filozoful român Constantin Noica. Măi, câtă dreptate au oamenii aștia, însă mai nimeni nu-i ascultă. Nu mai puțină dreptate a avut și Robert J. McKain, care a spus: „Motivul pentru care majoritatea țărilor majore nu se împlinesc este faptul că ne pierdem timpul dând prioritate lucrurilor de importanță secundară”. Problema mea este că nu am realizat nici lucrurile de importanță secundară. Sunt un ins ratat. Măcar bine că acum, în cel din urmă ceas, l-am cunoscut pe Dumnezeu. Grație lui, mi-am salvat sufletul. Fă ceva cu viața ta, fiule.

– Ce să fac?

– Ceea ce nu am făcut eu, spuse el concludiv. Nu

contează că ești bogat sau sărac. În fața lui Dumnezeu suntem toți egali.

– Dumnezeu? Ha! Este ca și cum ai spune că atât omul care mănâncă cu mâna, cât și cel care se servește de cuțit și furculiță, la veceu sunt identici.

– Fie și așa.

– Să ne arătăm măreția nu în felul nostru de a mânca, ci de a ne c... Ha!

– Timpul glumelor a trecut, Maxime. Oamenii cu ură în suflet nu pot răspândi în jurul lor dragoste. Fiecare individ emană ceea ce de fapt este. Nu poți iubi urând. Nu poți mângâia lovind. Nu poți dezmierda înjurând. Am înțeles rostul vieții abia acum, când am pierdut-o.

– Te-aș întreba ce povară îți apasă sufletul, dar cred că nu sunt persoana potrivită căreia să i te destăinui.

– Vei afla, dar din gurile altora. Cât despre gura mea, în curând va deveni captiva veșnicei tăceri. Îmi pare rău pentru ceea ce ești.

– Sunt ceea ce ai vrut tu să fiu: un om rău, o trântisem eu pe un ton acuzator.

– Iartă-mă pentru toate, Maxime. Când mă voi întâlni cu Filip, îmi voi cere și de la el iertare. Rămâi aici și servește-ți ceaiul. Eu plec, pentru că cel ce a venit să mă ia, a obosit să mă tot aștepte. Apropo, multe pot născoci oamenii, dar nu pot născoci un alt Dumnezeu la fel de puternic ca Domnul nostru. Pa! Apropo, viața noastră nu începe în clipa în care ne naștem, ci cu nouă luni înainte. La fel este și în cazul morții. Unii dintre noi „mor” cu mult înainte de a muri. Eu tot am murit.

Rămasei încremenit cu ceașca în mână. Cel cu care vorbisem adineauri, chiar fusese Ivan Tarasov? Nu bănuisem nici pentru o clipă că ar fi atât de înțelept. Dar încotro plecase el? Vrusem să fug în urma lui, însă mobilul de pe masă îmi frânse avântul. Primisem un sms.

*„Maxim, să le transmiți băieților noștri că soarele a apus
chiar în această dimineață.”*

De undeva din subsol răzbise până la urechile mele un
sinistru foc de armă.

Toți oamenii au secrete. Cheia

*„Nu uita să-ți păstrezi sângele rece
în nenorocire.”*

Horatiu

Pierderea unui părinte echivalează, fără exagerare, cu pierderea de sine. Rătăceam într-o lume absolut străină, într-o lume a gândurilor negre precum noaptea. Somnul devenise pentru mine o unică cetate de salvare. Aș fi dat orice să nu mă mai trezesc, ci să dorm nonstop până la bătrânețe, până la moarte, să scap definitiv de lungile coșmaruri ale sorții. Mușcam din viață ca dintr-o tartină otrăvită, otrăvită intenționat de „marele Bucătar” al universului. Ce-i viața fără fericire? Ce-i viața fără de tată? Ce-i viața fără de copiii pe care îți dorești să-i naști, deși ești sterilă?

Vorbele consolante ale mamei de mult își pierduseră magnifica lor putere, iar brațul muscular al lui Maxim deveni, într-o clipă, nespus de lăbărțat. Dar..., să le iau pe rând. Voiam cu trup și suflet să am copii, însă Dumnezeu mă înzestrăse cu o burtă ce nu avea să poarte-n ea prunci niciodată. Eram nefertilă. Din acest motiv, enorma-mi dragoste maternă ce ar fi trebuit s-o port pentru ale mele dragi odrasle, se concentră, într-un mod firesc și deloc

surprinzător, asupra lui Maxim. Îl drăgosteam și-l răsfațam cu toate că noaptea, când dormea, îl surprindeam de multe ori rostind alte nume de femei, după care, în aceeași profundă stare de somnie, mă cuprindea în brațe: credea că sunt una dintre ele... Nu strigase niciodată numele meu. Îmi redescoperisem soțul uite-așa, dormind. Dar, ca să nu-l supun la cicălitoare interogatorii și să nu tulbur aparenta limpezime a fragedei noastre căsnicii, tăceam și speram, că poate într-ale sale vise, eram și eu... Sau poate că în timp ce pronunța acel lung șir de nume de femei, se gândea la mine?!

Moartea tatei mă afectase foarte mult.

Niciodată nu ești suficient de pregătit ca să-ți petreci mama sau tatăl într-o lume de unde nu se vor mai întoarce. Măcar să-mi fi spus ce-l frământă, ce îl doare... Știam censeamnă suferință și durere. Cu siguranță l-aș fi putut ajuta. Aflasem motivul sinuciderii sale de la mama, dar ce folos? Era prea târziu... Cancerul, de care medicii nu aveau cum să-l mai scape, îl forță să-și pună arma la tâmplă. Nici nu știusem măcar că era bolnav. Aceeași boală ca și a mamei lui Maxim. Deși fusese un om curajos, așteptarea iminentului sfârșit îl șubrezise psihic atât de tare, încât se văzu nevoit să prefere, în locul unei morți lente și dureroase, o moarte rapidă, fără complicații.

În ziua înmormântării, în jurul sicriului tatei se adunară cei mai devotați prieteni ai săi care, derutați și îndoliați, plângeau cu discreție în inimile lor. Numărasem vreo nouă bărbați cu cefe groase, toți îmbrăcați în costume negre. Îi mai văzusem și cu alte ocazii în casa noastră, dar nu știam nici cum îi cheamă, nici de unde vin. Păreau a fi, de departe, atât după vorbă, cât și după port, niște ființe misterioase, dar mai cu seamă secretoase. Vorbeau fără să scoată o vorbă. Discuțiile lor se rezumau la frecvențe clipiri din ochi, pocnituri din degete, semne – limbaj înțeleș numai de ei.

La fastuoasa petrecanie a scumpului meu tătic, se adunară peste o mie de persoane, multe dintre ele, admiratoare de-ale mamei, care, în semn de solidaritate și compasiune, veniră de prin toate ungherele Troițko Peciorskului să-și prezinte condoleanțele. Sensibilizatoarele lor vorbe, rostite fără strop de perfidie, avură un impact atât de puternic asupra mea, încât șuvoaietele-mi continue de lacrimi, liane paralele, transparente, se lansară într-o ultimă și deprimantă cădere spre pământ. Pierdută toată-n mândniciunea colectivă, am stat ca un pietroi pe marginea amenințătoare a gropii, sperând să se producă o minune. Dar, speranțele mi-au fost deșarte. Uitasem că acei ce pleacă, nu se mai întorc. Cântul nesfârșit și funebru de trompetă slobozea în văzduh sonuri lungi și plângăcioase, stârnind vibrații incontroleabile în sufletele neguroase ale stolului de oameni rătăciți printre morminte.

La căderea amurgului, mă refugiaseam resemnată în singurătatea țiuitoare din dormitorul meu, analizând, cu luare-aminte, proaspăt încheiatul eveniment. Cu privirile dispersate în semiobscuritatea încăperii și cu mâinile încâlcite undeva la nivelul stomacului, începui să mă mișc lent, de colo până colo, ca un melc dezorientat. „C'est la vie”, murmuraseam supărată. „Tu, tată, ai scăpat de moarte. Noi, în schimb, abia urmează s-o înfruntăm. Idee n-ai cât mi-e de frică.”

Afundată toată-n gânduri, precum un speolog în peșterile sale, și cu inima străpunsă de amintiri străvechi, în care erou central era tata, fui neatentă la vârtejul de cuvinte ce intră pe neprins de veste în odaie prin crăpătura de la oberliht. Veni din dosul geamului, de-afară. Total dezinteresată, aruncasem o privire într-acolo. Amicii tatei, cei nouă inși, și soțul meu, stăteau de vorbă. Nu aveam obiceiul de a sta cu urechea lipită de ferestre și să ascult, însă subiectul discuției mi se păru atât de important, încât nu putusem să-l ignor.

– Chiar nu ți-a lăsat nimic? îl întrebă pe Maxim unul dintre bărbați. Avea pe cap un chipiu ce semăna foarte mult cu pălăria unei ciuperci otrăvitoare. Din câte țineam minte, pe insul ăsta nu-l văzusem la înmormântare.

– Nu. „Soarele a apus chiar în această dimineață”, asta e tot ce m-a rugat să vă transmit.

– A apus soarele? Ha! Ne ia drept niște imbecili?! se răsti acesta, făcând o mutră de carie agasată.

Un alt bărbat își duse arătătorul la gură, făcând semn camaradului său să-și păstreze calmul, după care, pe un ton inofensiv, spuse:

– Soarele a apus, e just, dar ăsta nu-i un motiv de a sista activitatea organizației noastre. Este destul de neplăcut să-ți pierzi șeful, dar ce să-i faci? Ca să-i demonstrăm lui Ivan respectul cuvenit, vom continua să păstrăm organizația vie și lucrativă. De acord?

– Da! glăsură toți odată, inclusiv Maxim.

– Am fost ca o familie unită până acum, iar sarcina noastră este să o menținem așa și în continuare. De acord?

– Da! sună același cor de voci.

– În curând vom decide cine ne va fi șeful. Recomand s-o facem prin tragere la sorți. De acord?

– Da.

– Toți suntem buni și importanți, suntem lideri adevărați, dar nu putem ignora necesitatea desemnării unuia dintre noi care să ne reprezinte.

– Așa este, dar haideți să nu ignorăm nici necesitatea identificării locului unde Ivan ar fi putut tăinui cheia, insistă unul dintre ei.

„Cheia”, îmi reveni în urechi un lung ecou.

– Nu contați pe mine, pentru că nici nu știu măcar despre ce fel de cheie este vorba. Tarasov m-a ținut departe, probabil prea departe de secretele organizației. A fost atât de discret, încât nici nu mi-a spus deschis că el este șeful, se jeliu Maxim.

– Uneori este recomandabil să nu aștepti să-ți fie spuse anumite lucruri, ci să le intuiești.

– Le-am intuit, dar am avut nevoie și de o confirmare.

– Tarasov a încercat să te absolve de toate responsabilitățile, dar de azi încolo, nu va mai fi la fel. Ca să nu ne acuzi că te ținem la distanță de problemele interne ale echipei, te vom ruga să cauți cheia.

– Cheia?

– Da. Ivan o fi ascuns-o în casă, îi sugeră un domn mustăcios.

Pe asta îl cunoșteam de foarte multă vreme. Tata îi zicea Moh¹.

– Bine. Dacă cheia se află între acești pereți, o voi găsi. Promit. Dar, prin ce se face ea atât de importantă? De va trebui, spuneți-mi cum arată și cumpăr alta.

– Ha, ha. Cheia aia este unicat. E din aur curat, iar pe ea sunt gravate, cu litere ce pot fi citite doar cu ajutorul lupei, trei adrese foarte importante.

– Adrese?

– Da. Ca să excludem riscurile de orice fel, am decis ca toate bunurile noastre, de care nu avem necesitate imediată, să fie depozitate în câteva locuri, știute numai de Tarasov. În caz de dispariție a lor, toată responsabilitatea ar fi căzut pe umerii unui singur om.

– Tarasov a fost singurul dintre noi care a acceptat să-și asume această răspundere, completă un tip din dreapta lui Maxim. Dar, din câte se vede, ne-a tras țeapă.

– Aha, acum înțeleg cât de valoroasă este cheia asta. Voi încerca să o găsesc. Nu vă faceți griji.

– Ești obligat să o găsești, spuse amenințător Moh.

– Mila, ce faci? mă întrebă mama, strecurându-și capul pe după ușă. Avea o voce glacială, de om părăsit de viață, de emoții, de sentimente...

– Nimic, o minții eu, depărtându-mă în grabă de geam.

¹ Moh (din limba rusă *мох*) – (bot.) mușchi

- De ce stai singură? De ce mă eviți?
- Nu mă simt bine, mamă.
- Nici eu. Sunt atât de singură, atât de speriată. Ce mă fac fără tatăl tău?
- Până își va petrece Maxim tovarășii, reușim să bem câte un ceai. Ce zici, mamă? Să-ți fac unul?
- Da, Mila, mulțumesc, dar... nu mă lăsa aici. Merg cu tine.

Zilele petrecute de tata acasă fuseseră foarte rare în ultima perioadă. Totuși, casa noastră nu mi se înfățișase niciodată atât de pustie, atât de rece. Se transformase într-un deșert antarctic, într-o morgă în care se găsesc oameni, dar lipsește viața.

Aburii fierbinți din cele două căni de ceai se împrăștiu leneș prin bucătărie, purtând cu ei arome orientale.

- Ce bun e, șopti mama, respirând adânc.
- E bun, la fel ca tata.
- Ce vorbești? Tatăl tău e și mai bun, dacă tot îl compari cu o cană de ceai. De fapt, a fost bun, acum... nu mai e, răspunse mama gânditoare. Îi veni din nou să plângă însă, pentru că în ultimele zile numai asta și făcuse, în ochii săi nu mai rămăsese nicio lacrimă.

- Mămico, și tu ești bună, încercasem subtil s-o consolez, s-o ridic la înălțimea tatei.

- Așa crezi? Chiar mă consideri o mamă bună?

- Bineînțeles.

Reconfirmându-i acest fapt, neprețuita-mi dătătoare de viață, cu toate că nu-și manifestase niciodată deschis dragostea sau, cel puțin, grija față de mine, în unele zile ignorându-mă cu desăvârșire, ca și cum nu aș fi existat, dădu start unei lungi curse confesive. Povestindu-mi întâmplări arhaice despre propria-i persoană, ea reuși, deși pentru scurtă vreme, să se abată de la gândurile întristătoare legate de dispariția inopinată a tatei.

- Uite, Mila, ce vreau să-ți spun despre bunătate. Re-

ligia ne zice să fim buni. Dar eu am fost bună fără să știu ce spune religia. M-am născut să fiu bună. Pe toți cei care au apelat la mine, i-am ajutat: și cu bani, și cu sfaturi, și să-și facă reparații în case, și să-și prășească florile, și să adune cartofii din grădină. Bunătatea îmi curgea abundent din suflet... Iar frații, prietenii, ba chiar și străinii, nu doar au beneficiat, ci au și profitat de ea. Când ajuți pe alții necondiționat, când stai la dispoziția lor, lăsând baltă propriile-ți preocupări și probleme, ei profită de tine nu ca de un om bun, dar ca de un prost. Cu cât mai dispus ești să-i ajuți, cu atât respectul lor față de tine se diminuează. Însă când te dezmeticești, când îți dai seama că ei nu te tratează ca pe un om bun, ci ca pe un prost și vrei să-ți restabilești imaginea, profitorii, adică așa-zișii beneficiari, se supără, se alarmează. Și știi de ce?

– De ce?

– Pentru că devii mai puțin disponibilă, mai puțin dispusă să lași problemele tale de dragul problemelor lor. Pentru că mai des le spui „nu”, decât „da”, iar acest lucru îi înfurie foarte tare. Ei nu sunt obișnuiți să primească refuzuri din partea ta. Dacă nu-i ajuți, înseamnă că nu-i mai respecti, așa gândesc ei. În loc să vadă problema în ei înșiși, o văd în tine. Dar oare ei te respectau când tu îi ajutai? Te respectau neîntorcându-ți banii sau cărțile împrumutate? Te respectau mințindu-te? Te respectau vorbindu-te pe la spate?

Oamenii buni pot fi comparați cu niște cai... cumiști. Oricine are chef, îi călărește. Vai de spinarea lor. Dar cine îndrăznește să se lipească de un cal năvălaş? Aproape nimeni. Și uite că anume acești cai se bucură de respect.

– Sau poate de frică?

– Când te pomenești în postura calului bun, nu ezita: transformă-te într-un cal rău. O altă cale de a pune la punct „călăreții”, nu există. Cu cât mai des îi vei privi în ochi și le vei spune franc „nu”, cu atât respectul lor față de tine

va crește. A face bine altora în exces, înseamnă a-ți face rău ție însuși. Ori, în caz că acorzi cuiva ajutor, cere mereu ceva în schimb. Nu fă binele necondiționat. Altfel, binele pe care l-ai făcut, nu va fi prețuit. Ba mai mult, nici tu nu vei fi prețuită. Deși Scripturile spun să facem binele fără să cerem ceva în schimb, cred că avem dreptul ca, la anumite intervale de timp, să punem beneficiarii noștri la respect, să le arătăm că bunătatea noastră are și ea limite, are și ea un preț. Facerea constantă de bine, echivalează, fără dubii, cu facerea de rău. Muncind mereu în locul cuiva, acesta, după o vreme, obișnuindu-se cu generozitatea noastră, va deveni leneș. Dând mereu bani cuiva, acesta, după o vreme, nu va mai vedea necesitatea de a munci ca să adune propriii săi bani. Binele tău față de cel ce ți-l solicită, poate deveni un rău iremediabil. Omul, dacă încă nu ai remarcat, este ca o vită. Dacă două-trei zile o hrănești cu grăunțe sau sfeclă, iar a patra zi nu, va deveni agresivă și va rage ca o tâmpită. Așa că, dragă fiică, pentru a-mi restabili imaginea înaintea profitorilor, am hotărât, măcar pentru o vreme, să mă comport exact ca ei. Dar, s-a întâmplat să nu-mi mai placă să fiu bună și am rămas așa cum sunt și astăzi. M-ai surprins spunându-mi că sunt bună ca taică-tău. Probabil, în încercările mele de a deveni răutăcioasă, tot bună am rămas. Dar, mă îndoiesc.

– Nu știi cum te manifesti față de alții, dar față de mine te porți satisfăcător.

– Satisfăcător... Cei care au profitat de bunătatea mea, m-au împins spre polul opus al cumsecădeniei.

– Acum înțeleg de ce scrii cărți despre conștiință și despre toate manifestările psihice ale omului. Experiențele dureroase prin care ai trecut în tinerețe, au avut un impact puternic asupra propriei tale conștiințe.

– Exact. Scriu despre ea nu că aș fi desăvârșită. Dimpotrivă. Greșesc adesea, și cu gândul, și cu fapta, iar din acest motiv, conștiința mă mustră neîncetat.

– Eu sunt de părere că atâta timp cât ne regretăm anumite fapte, este un lucru foarte bun. Înseamnă că conștiința mai este vie în noi.

– Sunt întru totul de acord. Cât despre indivizii cu conștiința mereu împăcată, pot să spun că ori sunt desăvârșiți, ori foarte păcătoși.

– Mamă, pentru că insiști să crezi că ești rea, vreau să-ți spun că e păcat să nu crezi despre tine că ești bună.

– Știi, dragă, demult, când eram doar o biată studentă, îi făcusem unei prietene un serviciu pentru care ar fi trebuit să încasez o sumă importantă de bani. Dar, pentru că eram prietene, i-am spus că nu am nevoie de niciun sfanț. Deoarece urma să plece foarte curând în SUA, o rugasem ca în loc de bani, să-mi aducă de pe plajele Oceanului Atlantic o scoică.

– O scoică? rămasei uluită. Din câte știam, mamei îi plăceau anume banii, nu scoicile.

– Da, Mila, o scoică. Una singură.

– Și?

– Nu mi-a adus-o. Nici nu luase vorba măcar despre asta. Ca să-i rezolv problema, irosisem aproape o lună și, pentru tot efortul depus, nu-i cerusem decât o scoică. Îți dai seama, fiico? O scoică!

– Ce vrei să spui cu asta?

– Pentru lucrurile mari oferite cuiva, nu cere ca răsplată lucruri mici.

– Este ca și în cazul lui Dumnezeu: ne oferă eternitatea, lucru mai prețios ca acesta nu există, cu condiția să credem în El. Doar să credem. Și credem? Oare ce s-ar fi întâmplat dacă în schimbul eternității ne cerea bani? Toți, absolut toți, ar fi muncit din greu ca să achite suma cerută. Nu-i așa?

– S-ar putea, replică impresionată mama. Soarta binefăcătorilor nu-i deloc frumoasă. După ce m-am înfruptat din bucatele suferinței, reproșându-mi că trăiesc prea

mult pentru alții și aproape deloc pentru mine, am schimbat macazul. De câteva decenii trăiesc doar pentru mine și nu-mi pare rău.

– Nu e bine, dar te înțeleg, mamă.

– Am început să scriu când încă nu știam să scriu. Am început să creez când încă nu știam ce înseamnă creație. Am început să devin cineva când încă eram un nimeni. Jucăriile copilăriei mele au fost stiloul și foaia, au fost cărțile lui Fenimore Cooper și ale lui Karl May. Cu toate acestea, nu am plănuit să fiu ceea ce sunt. Adică scriitoare. „Nu oamenii își aleg destinul, ci destinul îi alege pe oameni”, a spus înțeleptul. Prima carte am scris-o la șaptesprezece ani. Am învățat să scriu corect, scriind mai întâi cu greșeli. Am scris, am șters, iar am scris, iar am șters. „Numai o mână care șterge, poate scrie ceva adevărat”, spunea marele scriitor Meister Eckhart.

Deși puteam deja să mă laud cu o primă apariție editorială, prietenii, dar mai cu seamă frații mei continuau să-mi socotească activitatea de scriitor, o efemeră și bizară joacă de copil. Eram săracă lipită pământului, dar în pofida blestematelor senzații de foame, continuam să scriu. Speram că într-o bună zi mi se vor vinde cărțile și, în sfârșit, îmi voi permite să cumpăr mult necesara pâine care să-mi prelungească supraviețuirea pe acest pământ. Eforturile de a ajunge cunoscută, nu fură zadarnice. În față îmi stătea un viitor strălucitor, promițător. Cu toate astea, frații râdeau de mine, comparându-mă cu un ciclist ratat ce stă pe o bicicletă suspendată și pedalează ca un nebun. „Degeaba pedalezi, oricum stai pe loc”, îmi spuneau ei. Deși mă zbăteam ca o disperată să le fiu alături, să-i ajut ori de câte ori aveau nevoie, ei râdeau de mine. De multe ori îi ajutam fără să mi-o ceară. Din cauza mărinimiei mele, ajunsei să fiu socotită proasta casei și a mahalalei, care se jertfește pentru toți, fără s-o roage cineva. Devenisem o samariteană batjocorită, disprețuită. Ca să le demonstrez

că pot fi și altfel, i-am trimis pe toți naibii, începând să-mi port de grijă numai și numai mie. S-a produs un adevărat miracol. Începusem să fiu respectată.

Dintre toți, numai taică-tu a crezut în mine. Dintre toți, numai el nu a profitat de bunătatea mea. Ei, și tu, fiico. Fiind bun față de oamenii răi, îți pui în pericol imaginea. Numai oamenii buni pot prețui bunătatea. Cei răi o prețuiesc abia după ce nu mai beneficiază de ea.

– Cred că ai dreptate.

– Am avut o tinerețe tumultoasă și plină de întâmplări execrabile. Trăisem zile de totală abandonare, în care, deși aveam nevoie de ajutor, toți mă ocoleau. Toți cei pe care eu nu-i ocolisem niciodată. La o vreme, mă abandonaseră până și părinții, nemaivorbind de frați. Trăiam într-o oadaie ponosită, fără frigider sau televizor, fără aragaz sau masă de scris.

– Unde scriai?

– Uneori pe scaun, alteori pe pervaz. De câteva ori mi se întâmplase să rămân fără cerneală și să nu am bani de un alt stilou. Până să fac rost de mijloacele financiare necesare, îmi scriam operele în minte, uite-așa de săracă am fost.

Povestea mamei îmi făcu ochii să plouă, de parcă nu fusese destul cât au plouat în ultimele trei zile.

– Dar l-am întâlnit pe tatăl tău și viața-mi a suferit o frumoasă transformare. Îi sunt recunoscătoare pentru asta, deși i-am greșit de atâtea ori... Am greșit, cine nu greșește? Dar nu am profitat de bunătatea sa, precum au profitat alții de mine. Vezi adevărata față a omului nu când îl ajuți, ci când te ajută. Când am fost împovărată de neajunsuri, când am fost o fată pauperă și neajutorată, am cunoscut adevăratele fețe ale multor „prieteni”.

– Deranjez? auzii vocea aproape stinsă a lui Maxim.

– Nu, Max, intră. Un ceai?

– Nu, mersi. Aș prefera o bere, spuse el murmurător,

trăgând ușa frigiderului.

– Au plecat? se interesă mama.

– Da.

Fui tentată să întreb câte ceva despre identitatea acelor oameni și cu ce mai exact se ocupă, dar privirile furișe ale celor doi interlocutori mă ajutară să constat o oarecare lipsă de dorință a lor de a se lăsa antrenați într-o discuție deschisă la care să particip și eu. Ar fi continuat acel schimb de informații, dar uitându-se în ochii mei cu mefiență, ca la un Iudă Iscariotean, ca la un potențial vânzător de taine, curmară vorba înainte s-o înceapă.

Până să-l pierd pe tata, nu mă prea întrebasesem ce și cu cine lucrează, însă, încercarea tuturor de a o face pe secretoșii, mai cu seamă acea ședință ultrasecretă din spatele casei, germinase în interiorul meu o curiozitate de nestăvilat.

Nemaisuportând senzația umilitoare de om în plus și incomod, mă ridicasem vexată de pe scaun și, cu un avânt neluat în seamă nici de mama, nici de Maxim, pornii spre ușă. Din mers, îmi veni în minte o replică pe care dacă nu o verbalizam tot atunci, aveam să explodez.

– Mamă, indiferent de circumstanțe, noi, oamenii, mereu trebuie să dăm dovadă de bonomie. A fi inuman tratată de cei din jur, nu-i un motiv de a nu mai fi bună cu dânșii. Faptele bune, înțelegerea, sunt ultima noastră salvare. Noapte bună.

Plecarea mea se dovedii a fi o plăcută izbăvire pentru cei doi. Cel puțin așa mi se păru mie, pentru că nici nu mă îndepărtasem prea mult de locul abandonării lor, că se și încinse între ei o discuție criptică, purtată-n șoapte.

Dimineața, când o adiere gingașă de somn îmi alinta făptura, auzii, în dormitor, mișcări și sunete răzlețe, dar asurzitoare, ce veneau spre urechile-mi adormite, ba dintr-un ungher al odăii, ba din altul.

– Unde-o fi? fornăi nemulțumit Maxim.

Instinctiv, gândul mă duse la discuția din seara precedentă purtată de prietenii tatei în spatele casei: cheia. Maxim era în căutarea cheii.

Cu gesturi de om necultivat, întoarse dormitorul cu fundul în sus, făcând să zboare haotic haine, cărți, reviste și dvd-uri. Prin întredeschizătura milimetrică a ochilor îi urmărisem toate mișcărilor: acționa sălbăticește de parcă i se impusese un ultimatum. Aruncase pe dușumea până și lenjeria intimă de prin sertare. Resemnat, țâșni din încăpere, trântind cu violență ușa în urma sa, ignorându-mă atât pe mine, cât și somnu-mi, ce-i drept, simulat. Umbrelul său prin casă, similar unui vânt năprasnic prin pustiuri, vestea o certă hotărâre a sa de a nu se opri din întoarcerea pe dos a tuturor odăilor până la găsirea prețioasei chei. Fierbând în cazanul propriei curiozități, uitasem că afară mai e noapte și că ochii nu mi s-au săturat de somn. Mă ridicasem în picioare, gata-gata să pornesc în urma lui Maxim ca să-i reamintesc că-i sunt soție și că atunci când vine vorba de secrete, să mi le împărtășească mie mai întâi, apoi mamei. Pe măsură ce nervii își sporeau goana prin vene, lăsându-mi-se tocmai în depresiunile corpului, tălpile-mi deveneau tot mai grele, ca niște copite cioturoase de cal, așa încât, atunci când fui pe cale să fac cel dintâi pas spre ușă, realizasem că sunt țeapănă și că, atâta timp cât voi ține să-mi fac dreptate într-o chestiune care nu mă privește, riscam să rămân la fel de imobilă. Totuși, povestea cheii nu-mi era deloc străină. Poate că de asta și explodasem în inocenta mea nemulțumire. Habar n-aveam ce secrete împărțea Maxim cu bunul meu tată sau, mai recent, cu mama, însă, în ceea ce ținea de cheie, eu eram omul de care aveau mulți să depindă. Dar, deocamdată, nimeni nu-mi cunoștea taina, taină încredințată mie de tata. Mai mult de atât – nu mă gândisem niciodată la cât de prețios poate deveni acel obiect încât, la trecerea în neființă a tatei, atâta lume să se intereseze de el. Mă frământam în

dureroasa mea imobilitate, neștiind cum să procedez mai departe: să tac, făcând pe mortul în popușoi sau să confirm bănuiala celor din jur că aș fi o trădătoare cu limba de un cot, ciripind în cele patru zări că cheia pe care o caută ei este la mine, că mi-a încredințat-o tata acum cinci zile, rugându-mă s-o ascund într-un loc neștiut de nimeni? Totuși, de ce mi-a dat-o mie și nu mamei ori lui Maxim?! Oare frica de a fi trădat nu venea chiar din partea lor? Tata mă cunoștea bine, știa cât sunt de solitară și nesociabilă, acest fapt constituind un motiv serios pentru care am și fost însărcinată cu păstrarea departe de ochii curioșilor a unei chei aparent lipsite de valoare și de interes pentru cei din jur. Uite că mă pomenisem în mijlocul unui câmp de vânătoare și nimeni nu țintea în mine. Neîndoios, tata prevăzuse care avea să fie evoluția lucrurilor în cazul în care cheia ajungea în alte mâini decât cele ale mele. Unii dintre acei bărbați, dacă nu toți, aveau să poarte lupte crâncene până la dezmembrarea completă a echipei înființate de bunul meu părinte. Acum însă, de vreme ce cheia se afla în mâini sigure, neutre, lipsite de careva pretenții, problema avea să se rezolve rapid și fără consecințe. Mișcare de mare înțelept făcuse tata. Procedase astfel încât să se creadă că cheia dispăruse odată cu el.

Brusc, mă înmuiasem ca o legumă răscoaptă și începui să plâng... Ah, tată...

Căderea

*„...toate păcatele pot fi îndreptate,
cu excepția păcatului de a crede că ești fără păcat.”*

M. Scott Peck

Se scurseseră trei zile și cheia tot nu o mai găsisem. În schimb, luasem parte la adunarea generală a echipei noastre, ce se desfășurase într-o încăpere dezafectată dintr-un depozit abandonat din preajma orașului. Acel edificiu, ridicat din cărămidă cârmâzie, se afla chiar la picioarele impunătoarei antene instalate direct în taiga pe traseul Troițko Peciorsk-Uhta. Vârful îi era vizibil de la zeci de kilometri depărtare. Perindasem locurile acelea de mii de ori, fără să-mi treacă prin cap că la doi pași de mine se găsește sediul „firmei” pentru care lucrez. Întrunirea nu dură mai mult de treisprezece minute, cel puțin atâta durase pentru mine. Desemnasem, oficialmente, noul șef, după care ne concentraserăm rapid atenția asupra următorului punct de pe agenda de lucru: cheia. Aflând că nu am adus-o, Hitler, căruia toți ceilalți îi spuneau Moh, mi se furișă pe la spate și-mi suflă următorul avertisment: „Data viitoare nu vom mai fi atât de înțeleghători! Dacă va mai fi o dată viitoare!”. Apoi, tot ce țin minte este că am simțit un obiect metalic sau o cărămidă, idee n-am ce era,

lipindu-mi-se fulgerător de cap.

Spre deosebire de Ivan Tarasov, eu nu valoram nimic. Hitler, prin gestul său, mi-o confirmase.

Era o dimineață rece și posomorâtă. Norii negri și groși alergau haotic pe cer ca niște atleți bătrâni și neîndemânatici. De undeva din adâncurile lor curgea spre pământ, ca o apă de munte, un vuiet amenințător. Cu priviri cercetătoare inspectasem înălțimile de la un capăt la celălalt, dar nu văzui nimic.

– Ce se petrece, cerule? Plângi?

Dintr-o dată, cu o viteză năucitoare, țâșni de printre cârdurile de nori, un avion. Părea să fie un TU-154 care, după felul cum venea spre sol, într-un unghi de aproape 80 de grade, prevestea o inevitabilă catastrofă. Ca să-mi scutesc privirile de un asemenea dezastru, împreunasem pleoapele și începui numărătoarea inversă. Inevitabilul se produsese. Sub tălpile-mi răpuse de o firească încordare, pământul se clătină atât de tare, încât corpul-mi fu cât pe ce să se prăvălească peste lichenii umezi și zbârliți ai taigalei milenare.

Să asști la prăbușirea unui avion ți se poate întâmpla o singură dată în viață.

Explozia infernală, însoțită de o pară uriașă, ieșită ca din gură de balaur, se înălță vijelios până spre crestele bătrânilor copaci, pârlindu-le veșmântul fără să ezite. Aveam în față un peisaj apocaliptic care însă, nu-mi putuse ucide curajul de a mă arunca în flăcările mistuitoare. Eram dispus să-mi risc chiar și viața numai ca să acord un prim-ajutor potențialilor supraviețuitori. Ajunsei la hotarul dintre „rai” și „iad” și... miracol. Examinasem cu ochi de vultur pământul ars din dosul perdelei transparente de foc, dar nu zărisem nimic. Nici cadavre carbonizate, nici răniți, nici fragmente din avionul pe care îl văzui cu proprii ochi venind adineauri spre pământ. Unde dispăruse? Doar foc și fum. O masă de aer clocotind de fierbințeală mi se aruncă

hain în față, obligându-mă să calc în grabă îndărăt. Să merg înainte, să calc peste trunchiurile aprinse și lichenii încinși ca niște cărbuni, era exclus. Învins de lașitate și dogoare, mă retrăsesem tocmai în spatele unui imens brad argintiu. Și eram chiar în coasta casei părintești, la doar doi kilometri de oraș, dar ce folos? Nu venea nimeni să-mi dea o mână de ajutor. Nici măcar tata. Deodată, dintre flăcări, își făcu apariția un tip bătrân și cocoșat. Părul alb-cărunt – veritabil champignon ajuns la maturitate – îi scotea în evidență pielea tăbăcită de pe față.

Uite că din tot dezastrul ieși și un supraviețuitor.

– Sunteți bine? Mai este ceva acolo? mă precipitasem să-l întreb.

– Ce vrei să spui, tinere? se încruntă el, prefăcându-se că nu are idee despre ce este vorba.

– Mai sunt supraviețuitori?

– Despre ce supraviețuitori vorbești? mă atacă el cu o doză de malițiozitate.

– Păi... avionul, a căzut un avion. Dvs. nu erați la bord?

– Visezi? Aiurezi? Revino-ți, băiete.

– Nu înțeleg. Atunci ce căutați în mijlocul acestor flăcări?

– Nimic.

– Dar avionul, unde e? L-am văzut cum a căzut, de fapt... l-am văzut căzând, dar când se apropiase de pământ am închis ochii. Dar l-am auzit explodând, iar pârjolul ăsta tot avionul l-a provocat. Nu încercați să mă contraziceți.

– Știi ceva? Aici nu cad niciodată avioane. Ține bine minte. Niciodată.

– Cum să nu?! Mă credeți chior? replicasem iritat.

– În această vale nu cad niciodată avioane, tinere. Aici cad altfel de lucruri.

– Ce fel de lucruri? întrebasesem confuz.

– Vei afla altă dată, spuse el, apoi dădu să plece.

– Stai puțin. Unde te duci? Ajută-mă mai întâi să salvăm

supraviețuitorii.

– Eu îți vorbesc, îți tot vorbesc, dar tu nu mă înțelegi. Uite atent în urma mea. Vezi pe cineva?

– Nu.

– Acum ia aminte la ce-ți voi spune. Mai întâi salvează-te pe tine. Nu poți salva pe alții de vreme ce tu însuși ești pierdut. Ceea ce ai văzut căzând din cer, nu-i ceea ce crezi că este. Lucrurile, prin natura lor, sunt mult mai complexe. Dacă vrei să afli ce fel de lucruri cad aici, urmează-mă.

Hipnotizat parcă de acel misteric bătrân, pornii în urma sa fără să-mi pese că în după-amiaza zilei respective aveau programată o întâlnire cu Hitler, iar seara, pe la opt, o altă întâlnire, de această dată cu o zvăpăiată de fată. Omul ce-mi ieșise în cale răspânda carismă și înțelepciune, era un mistagog înăscut, ceea ce și mă făcea să renunț la mine și la toate planurile mele, doar ca să-l urmez. Privirea-i senină îmi inspira încredere. Multă încredere. Eventualitatea unei încăierări fizice cu acest domn veștețit, nu mă speria deloc. Numai uitându-mă la falnicul său gheb, ce-mi amintea de curbura pământului văzută din cosmos, mă și vedeam sus, pe pedestalul învingătorilor.

Deși ne depărtam de locul incredibilei catastrofe aviatice, influențat de curiozitate și nepricepere, continuam să urmăresc cu privirea pojarul din spatele meu care, grație vremii mocirloase, se mai potolise. Întâmplarea cu acel TU-154 mă tâmpise de-a binelea. Ceea ce văzusem cu puțin timp în urmă, fusese cât se poate de real. Atât explozia, cât și focul, nu puteau fi plâsmuiri ale minții mele. Că doar nu eram nici drogat, nici cherchelit, ca să-mi suspectez capul, cu tot cu creier și cu ochi, că a luat-o razna. Ceea ce vedeam era rezultatul unei întâmplări întru totul adevărate.

– Încotro mergem?

– Acolo unde nu ai mai fost. Acolo de unde te vei întoarce și nu vei mai reveni niciodată.

– Vorbești ca un proroc, domnule. Spune-mi cine ești

și-ți spun și eu cine sunt.

– Eu știu deja cine ești. Te știu de când te-ai născut.

Răspunsul său mă puse serios pe gânduri. Nu cumva era vreun psihopat de eremit care-și duce traiul în vecinătatea casei noastre? Cu tâmpiții ăștia nu e de glumit. Te pândesc până te prind, apoi te omoară.

Dacă o țineam tot așa, aș fi reușit să gândesc scenarii mult mai îngrozitoare. După cât rău pricinuisem lumii, era și normal să mă tem că într-o zi cineva va încerca să-mi vină de hac. Luam relațiile interumane drept niște preludii frumoase ale unor sfârșituri lugubre, în care victima ar fi fost nu ceilalți, ci eu. Mi se părea că toți îmi poartă pică și că toți își doresc să mă taie cu cuțitul, ori să mă calce cu mașina ca pe un broscoi scârbos, lăsându-mă cu ochii ieșiți din orbite și cu limba scoasă afară.

Într-o clipită, la spatele meu apăărură, ca din senin, trei bărbați și două femei. Mergeau în urma noastră fără să scoată o vorbă.

– Dar voi cine sunteți? îi întrebam pe un ton de comandant de oști. Îmi ieșise așa fără să vreau.

Neașteptând un răspuns explicit din partea lor, continuasem, de această dată cu o voce ceva mai călduță:

– Nu cumva sunteți pasagerii avionului prăbușit adineauri?

Ei se uitară la mine, exprimând nedumerire și compasiune. Una dintre femei, tânără și frumoasă, chicoti chiar sub nasul meu cu dezinvoltură.

– Ce râzi, domnișoară? Să nu crezi că stai de vorbă cu un clovn. Măcar știi cine sunt eu?

– Știm cine ești, se băgă în vorbă unul dintre bărbați.

Pielea începu să mi se strângă ca șoricul supus pârlirii. Eram înconjurat de oameni necunoscuți care, surpriză, știau cine sunt. De unde?! La sigur erau niște maniaci pregătiți să-mi ia zilele în cel mai oribil mod.

– Așadar, nu știți nimic despre avionul căzut? îi între-

basem suspicios.

– Maxim, ascultă-mă cu atenție, aici, în această vale, nu cad niciodată avioane. Aici cad altfel de lucruri, îmi aduse la cunoștință, aproape în șoaptă, fata care râse de mine ceva mai înainte.

„Incredibil. Țicniții ăștia vorbesc la fel ca alienatul ăla de moșneag. Nu încapе îndoială – toți fac parte din aceeași gașcă, iar scopul lor ascuns este să măucidă.”

Încolțit de frica morții, întinsesem mâna la șold. Vrussem să scot revolverul, dar ia-l de unde nu-i. Mare ghinion pe capul meu. Erau necesare tocmai șase upercuturi ca să-i fac pe toți knockout, dar de unde atâta putere? Eram realmente slăbit. Era de ajuns ca unul dintre ei să se prefacă că-mi dă o flească, iar eu aveam să cad ca și mort. Ca să mă lase în pace, m-aș fi și descompus în timp record.

Neîmpăcat încă cu ideea pierderii naiba știe pe unde a revolverului, mai bâjbâiam din când în când locul ultimei sale aflări. Intuind parcă ce caut, bătrânul se opri din mers și mă iscodi:

– Ai pierdut arma?

– ...

– Pierderea armei înseamnă pierderea vieții, mă atenționează el, schițând un zâmbet mefistofelic. Anume eu ar fi trebuit să-ți fiu armă, dar nu ai vrut.

– Vrei să spui că voi muri?

– Să mori? Tu măcar ai trăit până acum?!

– Îți place să mă ataci cu întrebări filozofice, îngânasem fără să mă aud.

Să te pomenești în tabăra inamicului singur și dezarmat este un lucru înfiorător. În asemenea circumstanțe, fuga este cea mai potrivită cale de salvare. În dorința de a mai trăi, de a prinde ziua de mâine, mă sucisem pe călcâie și începui să fug rupând pământul. Treceam pe lângă copaci ca o ghiulea inteligentă. Ce se întâmpla în urma mea, nici că-mi păsa. Când crezusem că pericolul a trecut, că m-am

descotorosit cu adevărat de cei șase ciudați, mi se întâmplă să mă împiedic de un ciot negru de brad. Ce ghinion! Urmă o cădere fulgeroasă, ca de meteorit. Stăteam întins pe solul jilav și rece, învecinat cu o mlaștină hidoasă și ascultam liniștea adâncă și apăsătoare ce plana deasupra ființei mele sfârșite.

– De ce fugi? sună o voce de babalâc chiar la spatele meu.

– Te-am supărat cu ceva? urmă întrebarea uneia dintre femei.

– Noi suntem tovarășii tăi, nu-ți fie teamă, îmi mângâie urechile altcineva.

– La naiba! Cine sunteți și ce doriți de la mine? îi întrebasesm deznădăjduit. Văzând că întârzie răspunsul, făcui un efort ca să mă succesc de pe burtă pe spate. Eram ud și soios.

De un sfert de minut stăteam proptit în coate și găfâiam ca un sportiv după linia de finis, iar cei șase, supli și drepți ca niște cozi de ceapă, tăceau și se uitau la mine cu un interes disimulat.

– Haide, ce mai așteptați? Duceți-vă planul la bun sfârșit!

– Maxim, planurile noastre sunt altele. Nu pe tine vrem să te omorâm, grăi pe un ton conciliator bătrânul. Fii calm și urmează-ne.

– Atunci pe cine intenționați să ucideți?

– Singur îți vei da seama. Acum ridică-te că nu avem timp de pierdut.

– Uitați-vă cum arăt? Unde să merg? Sunt murdar din cap până în picioare. Spre deosebire de mine, voi sunteți ferchezuiți ca de sărbătoare.

– Acolo unde mergem noi, nu contează cum suntem pe dinafară. Crede-mă.

Ascultându-l cum vorbește, în minte îmi apăru o grămadă de alte gânduri: „Am de-a face cu niște filo-

zofi consacrați, aflați în căutare de noi ucenici. Sau niște iluzioniști care și-au demonstrat măiestria, făcându-mă să văd spectaculoasa, dar ireala cădere a avionului. Sau poate că ei sunt și una, și alta, adică niște filozofo-iluzioniști singuratici. Sau poate niște recidiviști plecați în căutarea omeniei pierdute și a regăsirii de sine”.

– Dacă ni te vei alătura, n-ai să regreti o clipă. Îți promit, îmi șopti bătrânul.

– Bine, răspusesem eu cu o anumită reticență.

Ajunesem prin niște locuri necunoscute mie. De jur-împrejur se întindea o câmpie monocromă, iar la mijlocul ei – o potecă mâzgoasă pe care, de mai bine de două ceasuri călcam, călcam, și nu se mai sfârșea. Spre seară, poposirăm la poalele unui deal păduros și abrupt. Din acel loc se zărea, ceva mai spre stânga, un îndepărtat și înzăpezit vârful de munte.

– Îl vezi, Maxime? Mâine vom ajunge acolo, mă informă unul dintre bărbați.

– Ce vom face pe acel vârful? Nu vom îngheța?

– Sufletele fierbinți îngheță greu.

– Dar de unde să știu cum e sufletul meu?

– Mă întrebi pe mine? Cei care nu se cunosc pe sine, cunosc ei oare altceva?!

„Filozof nemernic ce ești!”

– Bună întrebare, spusese eu, „impresionat” după câteva zeci de secunde, timp în care încercasem, din răspuțeri, să alung gândurile rele și să le adun pe cele bune.

Discuțiile cu oamenii ăia miroseau a pierdere de timp și a plictiseală aducătoare de somn. Fiecare individ cu filozofia sa. Ca să las impresie bună, filozofam și eu uneori, dar nu-mi închipuisem niciodată că chestia asta, privită dintr-o parte, cu ochi neutri și nepărtinitori, poate fi atât de caraghioasă. Filozofii, de dragul echității și al bunului-simț, ar trebui să-și arate măiestria în a suci și a împleni cuvintele în fața celor alde ei, nu în fața mea, om deprins,

mai ales în ultimii ani, nu să creeze senzuri, ci să le ucidă și pe cele existente. Pentru cei mulți, cei ca mine, care ne naștem, trăim, murim și nimeni nu ține cont de noi, vorba gânditorului ni se pare tâmpită și fără noimă. În realitate, poate așa o și fi fiind... Probabil, dreptatea este de partea noastră, a celor mulți, doar că se bucură de ea alții, adică adeptii cuvintelor încâlcite.

Noaptea, neagră și rece, coborî din înaltul cerului peste noi mai repede decât m-aș fi așteptat. De frig ce era, începură să-mi înghețe mâinile și picioarele, iar hainele-mi pline de fleșcăraie, se făcură ca de tablă. Ca să scap de frisoane și de regretul că m-am înhăitat cu netrebnicii aceia, aveam nevoie de căldură, de multă căldură, dar de unde s-o luăm? Unul dintre bărbați, întins ca o cotarlă pe imaș, sufla în puțintelul jăratric de sub jilava grămadă de lemne, dar mai mult degeaba.

Parcă ghicindu-mi necazul, bătrânul spuse scurt:

– Știi că ți-e frig, dar ia aminte, vai de focul care necălzește numai carnea.

– ...!

– Dar nu-mi permit nici să te mustru, nici să te acuz. Ești doar un om.

– ...!

– Fii tare și îndură frigul nopții, căci când ți-e bine, nici nu simți că trăiești, ciripi melodios una dintre femei.

– Da? Îmi dârdâie inima deja. Cât crezi c-o să rezist?

– Încă puțin și focul se aprinde, mă liniști bătrânul, așezându-se greoi ca un urs pensionat pe unul din trunchiurile scorojite de molid din vecinătatea grămezii de lemne.

Așa se și întâmplase. Din rugul compromis, ex abrupto, începură să se suie la cer, impetuoase limbi de foc.

– Măi, să vă ia naiba pe toți. Sunteți, pe de-a dreptul, niște iluzioniști perfecți. Mai întâi avionul, apoi focul ista.

De un calm imperturbabil, bătrânul încercă să mă contrazică:

– Făcătorii de minuni și iluzioniștii sunt oameni complet diferiți.

– Ce contează? Dintre toți oamenii pe care mi-a fost dat să-i cunosc, voi sunteți cei mai tari. Nu caut să mă linguesc, dar nu pot să nu-mi exprim admirația. Învățați-mă și pe mine vreun truc de-al vostru.

În loc de răspuns fui întâmpinat cu șase zâmbete ușoare, dar pline de o molipsitoare inocență.

Ca să mai împrăstie din negura misterului, unul dintre bărbați glăsui părintește:

– Suntem împreună nu ca să te învățăm lucruri netrebuincioase, ci ca să te învățăm să fii cel ce nu ești, adică să fii ceea ce suntem noi.

– Dar ce sunteți voi?

– Ceea ce vei fi și tu curând.

– M-ai lămurit cum nu se poate mai bine. Explică-mi ca pentru copii, poate mă aleg cu mai multe învățăminte.

Femeile chicotiră fără nicio răutate.

– Încălzește-te bine și dormi uite aici, pe acest morman de frunze uscate, îmi arată bătrânul cu arătătorul la doi pași de rug, pentru că mâine te așteaptă un drum greu.

– Frunze uscate? Încă o realizare miraculoasă a umilelor voastre persoane. Dar cina?

– Oamenii sătui nu au nevoie de mâncare.

– Dar eu sunt flămând...

– Tu ești flămând după alte lucruri. Noapte bună.

– Bine, mă culc flămând, spusesem resignat. Dar voi unde veți dormi?

– Noi, scump amic, te vom veghea.

Cu o grupare de ciudați alături, ascunsă toată în spatele tufișurilor și a strâmbilor copaci, aveam, cu certitudine, să mă învrednicesc de un somn pe cinste. Punând la socoteală chinurile fizice și morale la care fui supus de a mea nesăbuintă, eram gata să mă azvârl chiar și-n bârlog de urs, doar ca să-mi alint trupul cu odihnă. Din fericire,

bătrânul se gândi la mine, mai exact, la trebuințele mele.

Scufundat adânc în pătucul frunzos, ca într-un leagăn pentru copilași, încercasem, cu o calmitate neobișnuită, să caut sensul celor petrecute și a celor ce aveau să se întâmple. Inutil, pentru că mâinile fine și nevăzute ale somnului îmi trăsese ră ascultătoarele pleoape peste ochii istoviți, teleportându-mă, cu gingășie, în universul binecuvântatelor uitări.

Dimineața, când cerul încă mai dormea, iar gerul îmi stătea înghesuit în nări, cu gând să se încălzească, digerându-mi nasul în cel mai jalnic mod, mă ridicasem, ca o pasăre ușoară, cu hotărârea fermă de a reporni la drum.

– Te-ai trezit? sună o voce de undeva din înălțimi. Era capul celor cinci ființe care-l însoțeau.

– Da, m-am trezit, bătrâne!

– Ești sigur?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că sunt puțini oameni care nu dorm, dar sunt treji.

– Fii serios. Atâta timp cât învârt limba în gură și îmi simt stomacul gol și înfometat, sunt treaz, nu încape strop de îndoială. Dar tu, ce stai cocoțat în copac? Coboară!

– Locul celor treji nu-i unde stai tu, ci aici, alături de mine.

„Delirează nenorocitul ăsta”, îmi spusei cu indiferență.

– Unde-s ceilalți? Tot în copaci?

– Cu ochii trupului nu poți vedea decât o jumătate din întreaga lume – jumătatea lumii ce ne stă în față. Cealaltă-i nevăzută, imprevizibilă și foarte periculoasă. Asasinii, după cât de neglijent ești, s-ar putea apropia să-ți sufle în ceafă, și tot nu i-ai vedea. Ce mai vorbă, așa-s toți fripturiștii. Nu se gândesc la nimic altceva decât cum să-și umfle buzunarele cu parale și la onoruri din partea gloatelor, nu și la cuțitele care, din invidie, vendetă, și dintr-un simțământ aparte pentru adevăr a unor cetățeni, sunt ascuțite, ca mai

apoi, într-un moment prielnic, să le fie înfipite în spate.

Fără chef de supărare din cauza afirmațiilor vagi și nițel eronate ale bătrânului, care, deși se arăta a fi vioi și sănătos era de fapt pe ducă, replicasem respectuos:

– Nu-mi ajunge înțelepciune ca să te înțeleg.

– De fapt, ar fi alogic să te aperi, atâta timp cât preocupările tale nu-s altele decât atacul. Tu ești flibustierul, și asasinul, și cărpănosul. Întâi de toate salvează-te din ghearele propriei tale ființe, apoi din ale celorlalți.

– Bătrâne, nu mă jigni și n-am să plec.

– Îmi pare rău, dar ăsta-i adevărul.

– Nici nu încerc să te întreb de unde știi cu ce mă îndeletnicesc, dar oare acesta e motivul întâlnirii noastre? Să-mi reproșezi că nu-s ca tine?

– Nu, nu, Maxime. Degrabă singur ți-o vei reproșa. Urcând pe culmi, vei înțelege rostul vorbelor mele.

– N-o fă pe moralistul, căci nu-mi place. Oi fi eu rău, dar nu-s mai rău ca alții.

– Când vine timpul analizelor retrospective a vieților noastre, nu-i corect s-o facem comparându-ne cu alții. Eu nu sunt tu, tu nu ești eu. Fiecare se face răspunzător de propria-i faptă.

– Bătrâne, te rog din suflet să renunți la invective. Cine ești tu ca să mă dai la socoteală? Nu cumva te crezi Dumnezeu?

– Ești un bărbat în toată firea, cedezi așa ușor în fața presiunii? Test după test ai tot picat!

– Așa sunt eu, șoptisem resemnat. Plecăm ori nu?

– Acuși. Am avut innumerabile ocazii să te duc acolo sus, dar am crezut că nu va fi nevoie.

– Nu uita. Merg în vârful muntelui nu pentru că tu vrei asta, ci eu. M-au intrigat minunile pe care le-ai făcut și ai promis să-mi arăți ceva.

Un glas de femeie tânără, ieșit parcă dintr-un clopoțel, veni, brusc, în unde line, până la urechile mele înghețate:

- Salut, Maxim! Cum ai dormit?
  - Regește, mulțumesc.
  - Azi vom continua călătoria doar eu și tu.
  - Dar bătrânul? Dar ceilalți?
  - Ei au plecat încă de azi noapte și ne așteaptă deja sus.
  - Minți, răbufnii eu. Adineauri am discutat cu bătrânul.
  - Ai discutat? E cu neputință.
  - Mă crezi nebun? Hei, bătrâne! Mă auzi? Coboară!
- Tăcere.
- Vezi? Suntem doar noi doi. Plecăm?

Era cel puțin pentru a doua oară în două zile când încercam să conving pe cineva de întâmplarea unor lucruri de nimeni văzute. Și, de fiecare dată, o dădusem în bară: ori eu aiuram, ori pezevenchii aceia își băteau joc de mine, făcând pe niznaiul.

– Maxim, ce mai stai? Haide! Nu avem nici elicopter, nici telecabină. Te avertizez că vom merge apostolește până sus. Cu cât mai devreme pornim la drum, cu atât de mai multe popasuri ne vom bucura.

– Desigur, ai dreptate. Pornește-te, și eu te voi urma. Zi-mi cum te numești, și am să-ți spun pe nume.

– Alim mă cheamă. Dacă te întrebi de ce-am rămas doar noi doi, atunci să știi că asta a fost voia lui Liliu². Eu îți voi fi călăuză, iar ceilalți vor pregăti, acolo sus, în vârful, un festin memorabil.

– Faptul că te-a lăsat cu mine mă face ca niciodată fericit. A luat o decizie corectă, zâmbisem eu.

– Insinuezi ceva? Ce fel de gânduri îți bântuie dovreleacul?

– Niciunul, jur!

Pe cer, cu trecerea fiecărui minut, fiecărei secunde, se contura o lumină tot mai vie, mai clară, odată cu ea conturându-se și frumusețea de pe chipul tânăr și ștrengăresc al Alimei. Spre deosebire de ziua cea de ieri, acum ea era de

² Liliu (lat.) – (bot.) crin. Simbol al castității și al purității.

o mie de ori mai fermecătoare. Ori de câte ori se întorcea să-mi explice fel de fel de chițibușuri sau să-mi ceară în anumite chestiuni părerea, privirile-i îmbietoare se strecurau până în nucleul sufletului meu, frunzărindu-mi astfel, cu o pasiune imposibil de ținut în frâu, sentimentele.

Avea un chip angelic și o voce ca de liră, iar părul, de culoarea grânelor în prag de seceriș, i se legăna în văzduh, asemenea unei bărci pe valuri.

„Ah, ce frumoasă e!”

Prins în vârtoarea unor fantezii vivace, ce pot să ia ființă doar în mintea unui prinț flatat de vreo prințesă, uitasem, parcă la comandă, și de Mila, și de tandrețea mamei sale, și de scopul ascuns al drumeției noastre.

Fiind un fervent adept al vremelnichilor iubiri care, prin natura lor pot ferici omul cu adevărat, mă gândisem că ar fi o neghiobie să ratez ocazia, cu totul singulară, de a ține în brațe, măcar pentru un sfert de oră neînsemnat, subțiraticul și fragedul corp al Alimei. Mergeam în urma sa, pe montana potecuță, mărginită de ierburi ruginii, admirându-i cu un nesaț paralizant mișcările șerpuitoare ale șoldurilor, dar mai cu seamă dansul legănat al feselor, de-a dreptul apetisante. Se îndrepta spre crestele-ascuțite ale munților, cu pas grațios și mâini fluturătoare, trezind în mine frica, ca nu cumva, din pură imprudență, după cât de ușoară îmi părea, să se desprindă de pământ. Vedeam în ea un înger deghizat într-o preafrumoasă domnișoară.

De ce bătrânul înțelept sau Liliu, cum îl numise ea, ne lăsase singuri-singurei? Doar eu și ea într-o taiga nemărginită, pe un platou fâlcos, lipsit de orice prezență umană? Doar o potecă se-ntindea în fața noastră, și un munte înalt, neios, bogat în văi umbroase și prăpăstioase. Pe un asemenea tărâm, cu atâta liniște în jur și cu o femeie atât de atrăgătoare în preajma ta, care, pe deasupra, era dispusă să-ți vorbească ore în șir și să-ți zâmbească ori de câte ori rostești vreo vorbă, e greu să nu te înfierbânti pe

dinăuntru. E greu să ții piept fireștii zvârcoliri din suflet. Poate că și ea, avându-mă alături, se războia cu aceleași sentimente. Eram și eu frumos, iar acest lucru, la sigur nu o lăsase indiferentă. Deși era o simplă bănuială, încercam să cred că anume ăsta și fusese planul înțeleptului bătrân: să mă smulgă din mreaja evidentei ne iubiri față de Mila și, în același timp, să mă apropie de această splendidă ființă. Dacă nu săvârșeam greșeala primei și neinspiratei căsătorii, realizată din interes, nu din iubire, probabil că anume pe Alim aș fi ales-o de nevastă. Păcat că soarta s-a codit, scoțându-mi-o în cale cam târziu.

Dorința de a o strânge în brațe mă copleșea. Îmi venea să strig în gura mare că o iubesc și că, de dragul ei, aș spune cerului să sloboade ploii de stele, iar munților să se prefacă în aur și în cristale. Dar, înainte să mă las orbit de amor și să dau ascultare îndemnurilor pripite ale rațiunii mele, trebuia să cântăresc la rece impactul fiecărei vorbe ce aveam s-o spun, altfel riscam, din start, s-o dau în bară.

Soarele, asemenea unui alpinist experimentat, escaladă faimosul munte, înghițind toate gurile de umbră de prin văile lăsate îndărăt. Imitându-l, urcam și noi, doar că, din cauza paradiziacele frumuseți ale naturii, adesea ne opream din drum să le admirăm: stânci ciclopice cu frunțile înmuiate în seninul cerului, brazi înclinați ca turnul din Pisa peste râulețe cu ape cristaline, urși cățărați pe culmi...

– Îți place?

– Firește. Niciodată nu am mai fost în Munții Ural.

– Țtia nu-s Munții Ural.

– Dar cum se numesc? o întrebasesm eu foarte mirat.

– Munții Spiritelor. Omul din văi care începe să-l urce dar nu ajunge în vârf, nu are nicio scăpare.

– De ce nu are scăpare? Ce i se întâmplă? întrebasesm alarmat. Numai nu-mi spune că dacă nu reușesc să ajung sus, mă veți omorî?!

– Nu, mă liniști Alim. Fii pe pace. Uite, vezi lacul de

acolo? mă întrebă ea, arătând cu degetul spre o vale din apropiere. Haide să ne odihnim pe malul lui.

– Dacă ne odihnim, nu vom reuși să urcăm muntele până la apusul soarelui, o atenționasem eu pe de-a dreptul îngrijorat.

– Vom reuși.

Ne așezarăm pe câte un pietroi, aproape de oglinda apei, și ne uitam, unul în ochii celuilalt, ca doi îndrăgostiți care, din motive lesne de înțeles, nu și-au spus încă „te iubesc”. Dar, îmi plăcea de ea prea mult ca să mai tac.

– Alim, îmi cer iertare pentru ce-ți voi spune, dar nu pot să nu ți-o mărturisesc.

– Te ascult, șopti ea relaxată.

– Îmi placi! Mi-ai picat dragă de cum te-am văzut, încă de ieri, când râdeai de mine, dar abia azi am priceput că ceea ce simt pentru tine nu-i altceva decât iubire.

– Maxim, încetează, îmi ceru ea încruntându-se. Nu ai voie să spui așa ceva.

– Jur că te iubesc, insistasem eu, ridicându-mă de pe pietroi.

Peste măsură de nedumerită, Alim îngheță cu replica în gură.

– Da, te iubesc, și știu că și în inima ta a înmugurit iubirea.

Mă apropiasem de făptura sa, luându-i mâinile micițe, de o finețe rară, într-ale mele, mari, butucănoase.

– Destinul a făcut să ne-ntâlnim! Crede-mă! Dacă știam unde trăiești, de mult te-aș fi găsit. Ah, cât de frumoasă și de candidă ești!

Impresionată de grandoarea dragostei ce i-o purtam, Alim scăpă, din ochii săi albaștri, două lacrimi. Apoi, cu o voce subțiată de emoții sau de încordare, șopti ușor:

– Ia aminte la ce-ți spun: între noi nimic nu poate fi.

– De ce spui asta? Mă rănești.

– Când vom ajunge sus, ai să-nțelegi și singur.

– Și acum cum să mă uit în ochii tăi? Ca un ratat respins de o femeie?

– Eu nu te-am respins, Maxime, mă consolă ea, dându-și la o parte, cu delicatețe, o şuviță ondulată de păr ce-i atârna elegant peste obrazu-i rumenit. Problema nu-i în tine, ci în locul ăsta. Ici sus, eu nu mai sunt eu, iar tu, nu mai ești tu.

– Ce vrei să zici cu asta?

Mă purtam cu Alim atât de familiar, de parcă o cunoșteam de o veșnicie. Pesemne, din acest motiv i-am și spus cu atâta ușurință că o iubesc.

– Maxim, tu ești căsătorit, ai o soție ce te așteaptă cu brațele deschise, departe de aici, acasă. Nu pot primi iubirea ta deoarece, o știi și singur, comiți un adulter.

– Încetează! Pe ea nu o iubesc. Nici nu am iubit-o vreodată. Este un monstru de femeie cu chip urât, ca de balaur. Trăiesc alături de ea din cu totul alte motive. Crede-mă! Am nevoie de o soție pe măsura frumuseții mele, de o femeie ca tine, de tine. Ești o ființă impecabilă. Te ador.

– Te gândești doar la tine, murmură ea tristă. De ce crezi că aș accepta să mă încurc cu un bărbat căsătorit și imperfect?

„Ah, câtă impertinență!”

Refuzul ei îmi fu ca o lovitură criminală de pumnal în piept.

O prinsei de mijloc, cu mâinile-mi amândouă, iar ea, fără gând de evadare, se uită cu o liniște sufletească imperturbabilă în ochii mei, spunând că Liliu nu-mi va ierta cu una, cu două, pornirea spre o faptă atât de crudă și necugetată.

– Nu ți-am făcut nimic, Alim, nici nu-ți voi face. Cu ce greșesc spunându-ți cât de dragă îmi ești?

– Atunci când urci pe Muntele Spiritelor, nu ai voie să te lași furat de gânduri păcătoase, altfel riști să fii întors din cale, mă preîntâmpină ea cu o voce ca de gheață.

- Bine, mă dau bătut, dar...
- Așa te vreau, măcar până sus.
- Ce înseamnă măcar până sus?

Cu zâmbet larg și amical, Alim răspunse cu o banală întrebare:

- Tu ce crezi?

Eram încurcat de-a binelea. Din felul cum se exprimase, reieșea că vom relua firul flirturilor și al sincerilor mărturisiri mai târziu. Optimismul îmi reveni atât în voce, cât și în suflet, predispunând-mă la tot soiul de discuții, exceptând fierbintele subiect legat de noi doi și de ulterioara noastră legătură.

Văzând că șovăi în a-i da o replică la întrebare, de altfel, plină de subînțelesuri, Alim îmi sugeră că timpul rezervat odihnei de mult a expirat și că, dacă nu voiesc să-ndur destinul tragic al celorlalți suitori ce au eșuat în a-și pune călcâiele pe creste, ar fi bine să reîncepem mersul.

- Pornim, frumoasă călăuză, dar mai întâi, ca să nu adorm urcând versantul, permite-mi să-mi arunc pe față câțiva stropi de apă.

- Nu! Stai! strigă ea speriată.

- De ce? o întrebasesm pe șoptite, în timp ce îngenuncheam, cu dureri cicălitoare la încheieturi, deasupra liniștitei ape.

În oglinjoara albăstruie, cu cerul înecat în ea, în loc de chipul meu cuceritor și tineresc, apăru, parcă din iad, o mutră bronzată, zbârcită și negoasă, care mă băgă cu desăvârșire în sperieți.

- Acesta sunt eu?! Ce mi-ați făcut, imbecililor?! De ce m-ați slujit? E și asta vreo scamatorie?

Răcneam de spaimă și nedumerire de mi se întunecase totul înaintea ochilor. Îmi aruncasem ochii de cel puțin trei ori deasupra amăgitoarei ape, tot de-atâtea ori întâlnindu-mă cu același chip îngrozitor.

- Acesta nu sunt eu! îmi repetam întruna.

Urlam, mugeam, lătram, ca și cum în mine se afla o menajerie întregă. Eram frânt de disperare, iar Alim, care în tot acest răstimp știuse cum arăt, nici de gând nu avuse să-mi dea măcar o singură explicație. Nu în zadar îmi zisese că sunt imperfect.

– De ce taci, fariseu nenorocit ce ești? Tu, Liliu și toți acoliții săi, sunteți niște asupritori de oameni! Ce v-am făcut de m-ați lăsat fără de chip? Din câte înțeleg, vorbele măgulitoare pe care mi le-ați spus aseară, nu-s decât năframa diavolească a unei gigantice și impardonabile minciuni. Sunteți niște impostori lipsiți de inimă. Ajunge! Până aici v-a mers! Acum vă las.

Deși Alim tăcuse mâlc până atunci, la auzul vorbelor din urmă explodă ca o petardă:

– Nu! Trebuie cu orice preț să ajungi în vârf. Altfel nu vei afla niciodată adevărul.

– Mai bine mor decât să port pe umeri o față atât de pocită. Spune-mi cine mi-a făcut una ca asta, că-l omor?!
– Maxim, tu ți-ai făcut-o singur.

– Nu, voi mi-ați făcut-o!

Lăsând impresia că habar nu are despre ce vorbesc, ea continuă pe un ton destul de grav:

– Acest lac poartă numele de Oglinda Spiritelor și toți cei care se uită în el, dar te asigur că toți suitorii se uită, nu-și văd chipul lor exterior, ci pe celălalt.

– Vrei să spui că așa arăt pe dinăuntru?

– Tu ar trebui să știi mai bine.

Cu trupul surmenat și capul greu, ca după o zdravănă beție, începui să plâng, iar lacrimile, una câte una, se rostogoleau pe fața-mi doldora de cute, ajungând, într-un sfârșit, în apa limpede din lac.

– Plângi, omule, plângi, căci plânsul face bine. Izvorul acestui lac sunt lacrimile călătorilor ce trec în fiecare zi pe aici, îmi mărturisii Alim. Vorba sa fu caldă și desfătătoare.

– Te implor să-mi spui ce trebuie să fac ca să-mi recapăt

chipul? Ajută-mă să scap de acesta.

– Nu pot să fac nimic, îmi pare rău, îmi șopti ea dezolată. Dar dacă ești decis să scapi de el, ai face bine să scapi întâi de toate de tine.

– De mine?

– Da. Regretă-ți faptele inavuabile și nu le mai repeta.

– Dar n-am făcut nimic de ce să-mi pară rău.

– Atunci zadarnic îți este plânsul.

– Ian uită-te și tu în Oglinda Spiritelor! Încercasem eu să o provoc. Haide, să văd ce chip hidos o să apară!

– Vrei să vezi chipul celălalt al meu?

– Da.

– Uită-te la mine. Ceea ce vezi este imaginea materializată a sufletului meu.

– Înseamnă că în realitate ești și mai frumoasă.

Alim își astupă fața cu palmele, dar înainte să o fi făcut, observasem cum din ochii săi țâșniră, ca din adâncuri, câteva lacrimi.

– De ce plângi?

– Dar tu?

Cu ochii plânși și gurile încleiate, pornirăm iar la drum. Încercam, dar nicicum nu-mi reușea să-mi revin în urma experienței decepționante de pe malul lacului. Cu chiu, cu vai, îmi țineam mâinile în buzunare să nu-mi pipăi a nu știu câta oară fața. Mă pomenisem într-un hal fără de hal, pentru că recomandarea Alimei de a-mi regreta faptele ca să scap de monstrul de pe chipul meu nu funcționa. Sau, din neștiință, nu regretam așa cum cerea legea?

– Alim, nu-mi reușește! mă plânsei la un moment dat.

– Îmi pare rău.

Intonația cu care îmi răspunse, îmi aminti deodată de vocea soției mele. Rătăceam prin sălbăticie deja de două zile, fără ca ea să știe. Interesant mi se păru faptul că aceste două ființe, împărțeau aproape aceeași voce. Dar fata de lângă mine era nesfârșit de drăgălașă, pe când soție-mea,

cu toată cumințenia și fidelitatea sa, îmi producea silă și dispreț. Acum însă, după felul cum mă transformase Oglin-da Spiritelor, demn de dispreț și silă nu mai era ea, ci eu.

– Un om cu spinarea scovârdată de păcate și altul cu o ireproșabilă purtare, nu au ce căuta împreună, grați ca un profet Alim.

– Vrei să spui că cel cu spinarea scovârdată sunt eu?

– Da. Anume tu ești acela. Te vreau cu chipul tău de altădată, dar pentru asta, deja ți-am spus ce trebuie să faci: să regreți trecutul și să nu-l repeți.

– Alim, m-am tot gândit până acum și, dacă e să fiu sincer, chiar nu am nimic ce să regret.

Nici nu-mi terminasem bine vorba că și apărură pe cerul albastru una, două, trei, patru... tocmai cincisprezece umbre. Toate de forma și mărimea unor corpuri omenești. Veneau spre pământ cu o viteză ucigătoare, apoi, cu același avânt, se înălțau spre cer. Una dintre ele coborî atât de mult, încât îmi atinse umărul:

– Alim, ce sunt astea? Ce vor de la mine?

– Aceste umbre sunt unul din motivele pentru care ai și fost adus pe munte. Sunt umbrele oamenilor pe care i-ai ucis.

– Ce? Cum așa?

– Da. Și tu-ndrăznești să spui că nu ai ce regreta?!

– A trebuit să-iucid. Au meritat. Asta e munca mea, ți-pasem eu, arătând cu degetul spre ele, care, cât ai clipi din ochi, formară un semicerc în fața mea. Vreți să mă atacați? Nu aveți decât.

– Regretă-ți faptele, altfel, aceste umbre te vor urmări toată viața, mă avertiză Alim.

– Nu-mi pare rău că am ucis atâta lume.

– Ești pierdut.

Umbrele stătură câteva clipe înaintea mea, apoi porniră iar spre cer, topindu-se în cele mai adânci depărtări.

La un moment dat, poteca se sfârși, la capătul ei ridicân-

du-se spre firmament un falnic munte. La picioarele lui se căsca o gură neagră de tunel, săpat în pantă care, probabil, ducea către creastă, acolo unde Liliium ne aștepta la marea sindrofie. Știindu-mă cu fața transformată, nu-mi ardea nici de petreceri, nici de mâncăruri, nici de alte lucrșoare. Ținând seama de avertismentul Alimei că s-ar putea să nu am scăpare, mi-era și frică să mă gândesc la ce nenorociri mă așteptau acolo sus. Dar acum, mai ales acum, eram dependent în totalitate de milostivirea lui Liliium și, până să-mi ating scopul, cel de a reveni la vechea înfățișare, nu aveam altceva de făcut decât să mă servesc de o sinceră lingușire pe lângă acesta.

După câteva clipe de punere în ordine a gândurilor, petrecute în tăcere chiar în gura întunecoasă a tunelului, pășirăm înăuntru, ca într-un intestin rece și încălzit. Noaptea, care ne păli chiar de la început în față – eterna stăpână a labirintului montan, mă dusesse cu gândul la scene care mai de care mai sinistre, cu asasini necruțători ascunși prin ungherașe sau la lilioci flămânzi agățați, în taină, de tavan.

– Maxime, citesc pe fața ta frică și îngrijorare. Ce s-a întâmplat? mă întrebă Alim cu glas răsunător.

– Nu știu. Fără de armă în mâini, cea pe care mi-ați furat-o ieri, dacă mai ții minte, mă simt vulnerabil și neputincios.

– Ei bine, ca să-ți vii în fire, apucă-mă de mână și voi fi eu arma ta.

– S-ar încumeta oare cineva să se apropie de un om cu așa față, pe care, din câte înțeleg, mi-o vezi și pe întuneric?

– Povestea veche. Ești peste măsură de sâcâitor. De câte ori să-ți spun că dacă vrei să nu mai fii ce ești, renunță pentru totdeauna a mai fi ce-ai fost.

– Nu pot. Sper ca Liliium să se-ndure de mine.

– Zadarnică speranță, replică pe un ton zeflemitor Alim. Cum poate cineva să-ți dea ceva ce tu nici nu dorești

cu adevărat să fii? Tu te complaci așa, chiar nu-ți dai seama? Acest tunel ce duce spre Înalta Conștiință, adeverește, încă o dată, ce ți-am spus.

– Înalta Conștiință?

– Ești prea mărunț să înțelegi! mă apostrofă ea, strângându-mi, cu o putere de femeie îndrăgostită, degetul mic de la mâna stângă. De obicei, călătorii ce-și aruncă ochii în Oglinda Spiritelor și pun piciorul în acest tunel, trec prin metamorfoze repetate, tu însă... riști să rămâi, până la moarte, cel ce ești acum. Cum poți să ceri iubire de la alții de vreme ce tu însuși te detești? Cum poți visa să cucerești femeii frumoase fără să te îngrijești de propriul tău chip? Cum poți trăi într-o continuă și nimicitoare rătăcire fără să vrei să cunoști povara complexului de culpabilitate? El, de altfel, nu cruță conștiința nimănui. Ce fel de om ești?

– Știi de ce nu am remușcări? Dacă tot îmi vorbești de conștiință, vreau să știi că ea a murit. Mi-au ucis-o semenii.

– Aceasta este o scuză neconcludentă. Nu poți acuza factorii externi de ceea ce se petrece în interiorul tău.

– De fapt, eu însumi am vrut să scap de ea. Am izgonit-o din mine.

– Din câte se vede, ți-a reușit.

– Până și Cartea Sfântă spune că Dumnezeu vrea ca noi să fim copii, iar copiii nu au conștiință.

– Bine, dar copiii nu au inconștientul bolnav. Vrei să spui că pe cei cincisprezece i-ai ucis în absența conștiinței și, astfel, nu te faci vinovat de nimic? Așa e? Copiii, despre care se pretinde că nu au conștiință până la o anumită vârstă, nu se apucă de ucis. Tu ucizi. De ce te pui pe același cântar cu picii inocenți?

– Pare-mi-se că ai dreptate. Reiese că mă aflu într-o stare foarte gravă. Nu-i așa? Cred că numai cineva de teapa lui Freud sau Jung m-ar mai putea ajuta.

– Renunță la aberații și la erezii, Maxime. Psihanaliștii, mai cu seamă Freud, a pus inconștientul pe o treaptă mai

înaltă decât conștiința, crezând că cea dintâi este, de fapt, conducătoarea supremă a persoanei umane. Referindu-se la moralitate și psihanaliză, C.S. Lewis spune despre filozofia lui Freud că „este în contradicție directă cu creștinismul”.

– Păi, filozofia sa este în contradicție cu creștinismul, nu și psihanaliza propriu-zisă. Deja am obosit să tot polemizez pe marginea acestui subiect cu Aliona Tarasova, dar nu pot să nu o fac și cu tine. De ce dai atâta importanță conștientului? Inconștientul ar trebui să se bucure de acest privilegiu?! Kretschmer a spus, și a avut dreptate că, din punct de vedere crono-biologic, cel care apare mai întâi este inconștientul, apoi conștientul.

– Ei și? Sunt de acord. Dar ce are asta de-a face cu curățenia interioară?

– De n-am avea conștient, spiritele noastre ar rămâne curate, asemenea inconștientului nostru.

– Precum este inconștientul tău? Datorită conștientului, omul face o evaluare prealabilă a impactului faptelor sale asupra mediului extern, cât și a lumii sale interioare. Abia după asta își exteriorizează încărcăturile pulsionale transmise de inconștient care, în mare parte, sunt de natură păcătoasă. Menirea conștientului este să purifice, de o manieră inteligentă, inconștientul. Ca să ajungi acolo sus, spuse gânditoare Alim, trebuie să reușești, prin intermediul conștientului, să fii stăpân pe inconștientul tău.

– Ești sigură?

– Da. Problema este că majoritatea dintre oameni lasă inconștientul să le domine conștientul.

– Când vorbești de conștient, te referi la Eul conștient?

– Este vreo diferență? Celui de Sus nu-i pasă de asemenea fleacuri.

– Pentru învățați acestea nu sunt fleacuri.

– Ei bine. Știu eu cum sunt oamenii. Complică lucrurile fără a avea motive. Polemizând prea mult pe marginea acestor lucruri, riscăm să ne abatem de la scopul esențial

al existenței noastre. Gândindu-te la cât de necesar este inconștientul și la cât de inutil este conștientul, vei rata cerul.

– Exagerezi.

– Convingerile lui Liliium sunt altele și eu i le respect.

– Spune-mi, te rog, cine este cu adevărat Liliium. Un înger, un arhanghel?

– Este un pribeag alungat din propria sa chilie. Tu însuși l-ai alungat.

– Eu? Când?!

– În lipsa conștiinței ți s-a îmbolnăvit inconștientul. În lipsa conștiinței, nu poți avea credință adevărată în Dumnezeu. O conștiință curată te face să vezi cu ușurință lucrurile nevăzute de alții.

– Te referi la capacitatea ta de a vedea prin beznă?

– Pentru a vedea prin beznă nu ai nevoie neapărat de ochi sănătoși, ci de un suflet curat. Încerc să te ajut, dar te împotrivești. De ce?

După o oră de pribegire extenuantă prin tunelul șerpuitor, săpat în pantă, ochii mei, orbiți de atâta întunecime, observară un punct de lumină.

– Am ajuns! explodasem eu de satisfacție.

Alim, uitându-se la mine prin semiobscuritate cu o privire parcă de luat rămas-bun, își scoase mânuța din palma mea, spunându-mi să merg, până la capăt, de unul singur.

– Mă voi strădui să te ajung din urmă.

Afară, pe înalta frunte a tivanicului munte, îmbrăcat în veșminte albe, de nea, cu păduri veșnic verzi și cu lacuri limpezi la picioare, sufla un vânt tăios și neîndurător. Dacă tot urcasem până pe acel misterios vârf al Înaltei Conștiințe, cel mai înalt punct terestru atins de călcâiele mele vreodată, nu aveam decât să-mi suflu în palme și să rabd. Liliium ținea cu tot dinadinsul să-mi vorbească de pe înălțimi, iar eu, după atâta străbatere de drumuri, eram mai mult ca niciodată dispus să-i ascult cuvântul.

Tulburat pentru o clipă de gândul unei posibile glume de prost gust din partea Alimei, în complicitate cu tovarășii săi, începui să caut cu privirea prin troiene cadavrele congelate și scorojite ale altor proști alde mine ce s-au lăsat ademeniți, la rîndul lor, de vorbele neclare și filozofice ale acestor impostori. Să fii lăsat singur cuc pe o astfel de culme, cu geruri crunte precum sunt cele de la poli, nu ai altceva a face decât să aduni mâinile în dreptul pieptului și să-ți dai suflarea de pe urmă. Dar, valul de neliniști se risipi de îndată ce sucisem capul spre o ridicătură mică, de forma unei cocoșe de cămilă unde, înveșmântați în alb, asemenea muntelui de sub picioare, mă așteptau cei cinci. Stăteau cu fețele-ndreptate către soare și cu mâinile înălțate în văzduh. Pesemne, se rugau. Mânele și poalele hainelor lor largi fâlfâiau în bătaia vântului ca niște aripi pe de-a dreptul îngerești. Cât despre ei – nicio mișcare, nicio vorbă. Dacă nu i-aș fi cunoscut recent, aș fi crezut că sunt niște statui. Mă apropiasem de ei cu o nestăvilită înfrigurare și strigasem cam cu jumătate de gură:

– Hei, creștinilor, am ajuns.

Continuând, cu aceeași stăruință, să se uite la soare, Liliu vociferă:

– Unde este Alim? De ce nu a venit?

– Mi-a spus că mă va ajunge din urmă, dar...

– Ar fi trebuit să încuie porțile tunelului.

– Care porți?

Uitându-mă îndărăt le văzusem, însă când ieșisem din tunel puteam să jur că nu erau acolo.

– Cheia e la ea.

– Numai ea are cheie, adăugă cumva neliniștit unul dintre bărbați. I-am dat-o chiar eu acum câteva zile.

– Cheia?! explodasem eu.

– Da.

– Cheia pe care o caut eu?

Gândul că obiectul pe care îl căutasem tocmai trei zile

se găsea la Alim, îmi injectă în suflet o doză importantă de optimism.

– Degeaba ai venit aici, tinere, murmură plin de tristețe Liliu, curmându-mi pe loc visarea. Porțile au rămas deschise, ceea ce nu e bine deloc. Înseamnă că ai să pleci curând. Alim, văzând cât de inutilă îi este încercarea de a te ajutama, te-a părăsit, și-a lăsat deschisă calea de întoarcere. Pentru că vrei să rămâi un monstru, te rog să pleci de unde ai venit. Nu am nimic ați spune decât un dureros adio.

– Voi m-ați pocit, bătrâne! îl atacasem eu fără preget. De nu-mi furați voi frumusețea aș fi cucerit-o cu lejeritate pe Alim, dar așa? Crezi că-mi este a mă întoarce la urâta mea soție, după ce am cunoscut chipul, dar mai cu seamă purtarea ireproșabilă a acestei dulci femei?

– Ar fi trebuit să-ți dai seama și singur.

– Să-mi dau seama de ce?

– De faptul că Alim este spiritul Milei, dragul meu Maxim. Iar tu, cel ce stai acum în fața mea, ești cel dinlăuntrul cărnii tale.

– Ce-ai spus?

– Acesta-i adevărul. Spirite total deosebite. Spirite incompatibile.

Eram șocat.

– Alim e Mila?! Nu minți? strigasem ca un apucat.

– E frumoasă, nu?

– Este o splendoare!

– De ce nu vrei să fii și tu ca ea?

– Vreau să fiu cum am fost până a vă cunoaște pe voi.

– Carnea e carne, spiritul e spirit. Carnea putrezește, spiritul nu. Îngrijește-te de spiritul tău, Maxime. Schimbă ceea ce ai văzut azi în Oglinda Spiritelor, căci de schimbarea a ceea ce vezi zilnic în oglinda ta de pe perete, se va ocupa mormântul.

– Ce să fac?

– Milioane de semeni de-ai tăi au trecut pe-aici și mi-au

pus aceeași întrebare. Le-am răspuns cum am putut mai bine, și tot nu m-au înțeles. Pleacă. Ți-a spus Alim ce trebuie să faci, dar nu ai ascultat-o.

– Plec, dar mai întâi spune-mi unde a plecat Mila?!

– Tu ar trebui să știi unde este. Doar ați urcat muntele împreună! Pentru că te-a părăsit, este un lucru foarte grav.

– Noi, adică eu și Alim, am discutat îndelung despre conștiință, și, până la urmă, am ajuns să înțeleg adevărurile propovăduite de ea. Acum, după ce mi-au fost aduse la cunoștință, vreau să regret tot ce am făcut, dar nu pot. Acesta nu este un motiv pentru ca să-mi lase porțile tunelului deschise.

– Bănuiesc că știi motivul neputinței tale de a-ți plânge trecutul.

– Și da, și nu. Apropo, spusei brusc, lovit de un gând revelator. Unde a dispărut tipul de lângă tine care zicea că i-a dat cheia Milei?

– De ce vrei să știi?

– Omul ăla era Tarasov! Unde a dispărut? Numai el putea să-i dea cheia!

– Tarasov a plecat. N-ai să-l mai vezi niciodată.

Începeam să-mi ies din minți. Doi din cei cinci însoțitori ai lui Liliium fură spiritele unor persoane din anturajul meu. Reieșea că nici ceilalți trei nu-mi erau străini.

– Liliium, darăștialalți cine sunt?

– Fii tu însuși, frate, nu fi ceea ce vor alții să fii, grăi unul dintre cei doi bărbați din dreapta lui Liliium pe un ton implorator. Ascultă ce-ți spune bătrânul. Nu ți-i de-ajuns că l-ai ignorat până acum?!

– Filip, tu ești? Filip!

Plin de emoții, încercasem să mă apropiu de ființa sa însă, parcă înadins, îmi lunecară picioarele. Căzusem cu fața peste pânza subțire de zăpadă, sub care hiberna, probabil de secole, un sloi dur de gheață. Fui cât pe ce să-mi rup nasul. De îndată ce ridicasem capul, constataseam

că Filip nu se mai găsește în locul său de odinioară. Dar și ceilalți însoțitori ai lui Liliu dispărură.

– Unde au dispărut toți? Cine erau ceilalți?

– Erau oameni tot din anturajul tău.

– Cine anume? De ce nu mi-au vorbit?

– Au făcut-o prin Filip.

– Cine erau ei?

– Erau oameni care, spre deosebire de tine, nu au alunecat conștiința dinlăuntrul lor.

– ...

– Jos, la „șes”, vei recăpăta vechea ta înfățișare, dar nu uita de monstru, grăi el răspicat, arătând spre fața mea cu o profundă dezamăgire în privire. Pentru că nu-l izgonești acum, va deveni încă pe atât de înfiorător. Acolo jos, spre deosebire de această culme, culmea schimbărilor definitive, lupta împotriva lui se va dovedi a fi nespuse de anevoioasă.

– Păi, eu vreau să scap de monstru. Vreau să fiu curat. Vreau să fiu frumos la spirit, așa cum este Mila.

– Nu există așa ceva, să vreau, dar să nu pot. Pleacă.

După nefericita încercare de pe Înalta Conștiință, nebăut și nemâncat, obosit și înghețat, îmi venea din ce în ce mai greu să ascult vorbăria plicticoasă a bătrânului.

– Vreau să mă schimb, bătrâne, dar nu voiești să mă ajuți. Pe deasupra, mă mai și alungi de-aici. Ajunge ca mi-ai promis o masă copioasă pe acest vârf de munte și nu te-ai ținut de cuvânt. Acum, înainte să ne despărțim, nu cer nimic de la tine decât să aflu: tu al cui spirit ești?

– Eu nu sunt spirit, Maxime. Eu sunt cel ce sunt și de mine n-ai să scapi până la moarte. Eu sunt Conscientia și ne reîntâlnim la „șes”. Acum pleacă. Nu poți beneficia de divina transformare, având în spate porțile deschise către lume.

– Conscientia?! Adică conștiința?

– Da.

– Conștiința cui?

- A celui care mă izgonește, răspuse bătrânul.
- Adică ești conștiința mea?!
- Da. Acum pleacă, omule!

Idee nu aveam ce a fost în capul meu când am acceptat să mă alătur grupului condus de Liliium. Nici nu știam măcar cine sunt ei. Cel puțin acum, după o lungă încercare a lor de a mă trezi, moralmente, pricepusem ce vor de la mine: voiau să fiu un om curat. Dar, pentru că-l izgonisem pe Liliium, adică conștiința dinlăuntru meu, nu puteam discerne binele de rău, curăția de mizerie. Ucisesem cincisprezece oameni și, „miracol”, nu aveam nicio remușcare.

În absența conștiinței, orice făceam, mi se părea că este bine.

- Da. Mă duc. De îndată ce o găesc pe Mila, ne întoarcem aici ca să închidem porțile tunelului. Numai așa vei reveni în chilioara ta dinlăuntru meu din care te-am izgonit. Nu-i așa?!

- Da, spuse nesigur Liliium. În ochii săi se putea citi îndoială și tristețe. De ce oare?!

Mergeam spre porțile tunelului tremurând ca varga de frig. Îmi înfipseam mâinile împietrite în buzunare însă gerul mi-o luă înainte.

Trecând de porțile din lemn putregăios ale montanei galerii, efectuasem o ultimă întoarcere de cap în urmă. O făcusem nu din plăcere, ci pentru a privi în direcția lui Liliium care, în ultimele două zile, mă maltratase atât fizic, cât și psihic, fără însă a mă scăpa de monstru dar, pe „piedestalul” înzăpezit nu mai era nimeni. Dar dacă nici nu fusese vreodată cineva pe el?!

Ca să traversez cu succes tunelul noptos, n-aveam decât să mă lipesc de unul din pereții lăturalnici, și, pe bâjbâite, să merg tot înainte. Dar până să-mi pun în aplicare ideea, pe de-a dreptul sclipitoare, interiorul galeriei, la trecerea inopinată a unei ființe cu chip bătrân, îmbrăcată-n alb, prinse a se lumina.

– Vino după mine! strigă ființa, dispărând apoi în adâncurile tunelului.

Deasupra mea, în lumina tot mai vie, încep să se contureze imaginea câtorva pâlcuri de crengi de pin, doldora de ace care, parcă scuturate de o mână nevăzută, încep să sloboade stropi denși și reci de apă.

Plecarea Milei

*„- Părinte, cum trebuie să fie viețuirea noastră?
- Așa să trăiești pe pământ, ca și cum nu ai fi,
dar la plecare să lași un gol în urma ta.”*

Savatie Baștovoii

Eram murat până la piele, iar ploaia nu mai contea. Își cernea pletele de apă cu mirosuri de rășină peste vlăguita mea ființă, ce stătea întinsă, de nu știu câtă vreme, la tulpina unui conifer bătrân.

- Ce mi s-a întâmplat? Unde mă aflu? Ce zi e? Îngăimasem cu o nespusă greutate. Călătoria de pe munte a fost un vis, sau vis e ploaia asta rece, pinul, durerea de la ceafă?!

Capul îmi era greu ca o piatră de moară. Ca să-l dezlipesc de solul nisipos, avui nevoie tocmai de patru încercări cât se poate de epuizante. Dar, ca s-o iau înaintea nopții, ce scăpăta în viteză din înalturi, mă făcui luntre și punte ca să-mi desprind de sol și celelalte mădulare. Toate grele și neascultătoare. Înțepenite și livide. Înainte să fac vreun pas fatal, de care să-mi pară rău pe urmă, îmbrățișasem cu o mână pinul ce-mi ținuse, în adormirea mea, de umbră și adăpost. Îmi fură îndeajuns numai câteva minute ca să-mi revin completamente: inima-ncepu să-mi bată tot mai tare, iar sângele, care staționase îndelung în vene, își reluă pe

loc parcursul. Odată cu revenirea mult râvnitei vieți în corpul meu, revenirea și indispensabilele amintiri.

– Ah, Hitler, ai să plătești cu vârf și îndesat pentru această silnicie. Promit să te sfârșesc cât mai devreme cu putință. Te voi sfârși pe tine, dar și pe toți ceilalți ingrați. Nu aveți dreptul să batjocoriți în așa hal omul care v-a făcut muncile cele mai murdare și mai riscante. Mai ales acum când Tarasov nu mai este printre noi ca să-mi țină parte.

Dintr-o ciudată curiozitate sau dintr-o simțire greu de înțeles, am răsucit capul cu lentoare spre stânga unde, la nici o aruncătură de băț, zărisem splendida și cocheta mea mașină.

Stropi enormi, veritabili goliați, se aruncau cu o viteză sinucigașă peste ea, prefăcându-se cât ai clipi din ochi, în sute, mii, milioane de mici picuri cristaline. Văzând-o, în nesfârșitul pustiu al suferinței mele își făcu loc, pe dată, o oază de speranță. De vreme ce-mi cruțaseră viața, lăsându-mi și mașina la îndemână, rezulta faptul că eram încă trebuincios colegilor mei. Nu știam însă cât de util aveam să le fiu după găsirea mult căutatei chei. Acum altcineva era șeful și, pentru că aveam în spate păcatul uciderii a cincisprezece indivizi incozi, acestuia îi putea trăsni oricând prin minte că și eu sunt bun de pus în raclă. Acest lucru se putea întâmpla chiar în ziua în care aveam să le ofer cheia. Odată cu moartea mea murea și taina celor cincisprezece omucideri. Moartea mea ar fi fost o afacere bună pentru toți. Cu toate că aveam motive serioase de îngrijorare, era încă devreme să trag concluzii pe seama acestor lucruri. Lovitura primită în cap ar fi putut fi o firească consecință a ieșirii din fire, de moment, a lui Hitler. Atâta tot. Sau poate nu? „Oare nu cumva m-au adus aici, crezându-mă mort? Dacă e așa, atunci va trebui să-mi fac apariția în oraș, într-un mod cât se poate de discret.”

Urcasem în mașină. Cald și uscat. Dintr-o dată, gândurile mele fugiră toate către Mila.

„Mințeam că te iubesc, iar tu, naivă, întotdeauna m-ai crezut. Te alintam cu daruri scumpe, cu vorbe mieroase, cu flori mirositoare... Te bucurai de toate fără însă să observi cu câtă scârbă și indiferență o făceam. Erai atât de îndrăgostită, încât îmi luai drept compliment până și ocară. Totuși, dragă Mila, am intrat în viața ta, nu pentru că-mi plăceai, ci pentru că tânjeam după averea familiei tale. Respectul ce ți-l arătam a fost curată prefăcătorie. Îmi pare rău, dar a trebuit să câștig cumva încrederea suspicioșilor tăi părinți.

Ești foarte bună și înțelegătoare, dar pentru că ți-s ochii bolnăviori, n-ai fi găsit pe nimeni să te ceară de nevastă. Eu am făcut-o și nu mi-a fost deloc ușor. De-ai ști cu câtă ură te țineam în brațe și te sărutam, ai muri de supărare într-o clipă. Cu ce-s de vină eu că n-am văzut nimic la tine ce să-mi placă? Ești urâtă și punctum, iar eu, la fel ca toți bărbații, rob al micimii sufletești, nu știam să caut la femei nimic altceva decât frumuseți exterioare care încântă și vrăjesc privirea.

Dar am căzut în nesimțire și am avut un vis revelator, un vis al adevărurilor absolute. Un vis în care ți-am descoperit adevăratul chip și, să-ți spun drept, în lume ești fără pereche. Te numeai Alim și, după cum îmi stă în fire, mă îndrăgostisem lulea de tine. Acum mi-am revenit și încă te iubesc.

Știi, m-am cunoscut și pe mine... dar mi-e greu să-ți spun cum arătam. Dacă mai înainte mă uitam în oglindă admirându-mă ore în șir, acum am înțeles că nu eram eu acela pe care-l admiram. Oglinda ne arată făptura, nu și sufletul. Noi stăm undeva înlăuntrul nostru. Vreau să-ți spun că eu am apucat să-mi văd sufletul nicăieri în altă parte decât în Oglinda Spiritelor. Este greu de crezut, dar am văzut un monstru.

Uite, așa arăt eu. Și după câte am înțeles din spusele lui Liliu, întreaga lume de s-ar oglindi în apa lacului din

vis, aproape toată ar arăta la fel. Tu însă, ești altfel, ești desăvârșită. Ești ca cei puțini.

Eh, ce înseamnă frumusețe?! Înseamnă să te uiți în oglindă și să nu te sperii? Înseamnă să ai părul auriu și ochii de un anume fel? Sau pentru cei mai puțin pretențioși, înseamnă să nu ai burtă mare, nici fălci umflate? Înseamnă să nu ai celulită, nici călcâie crăpăcioase? O, nu. Dacă ai suflet cu chip de monstru, atunci frumusețea nu înseamnă nimic din toate astea.

Ne vopsim, ne dichisim, trecem pe la sală... Ei și? Ne gândim atât de mult la felul cum arătăm pe dinafară, încât ajungem să uităm de monstru, de monstrul din noi care, oricât de mult l-am astupa cu farduri, într-o bună zi oricum va ieși la suprafață. Al meu de mult a ieșit, însă până a mi-l arăta Oglinda Spiritelor, nu-l văzusem. Mai nimeni nu și-l vede. Lipsa frumuseții interioare provoacă individului preocupări obsedante pentru frumusețea sa exterioară. După cum stau lucrurile reiese că lumea este plină de monștri.

Chipul monstrului iese la iveală prin faptele noastre: războaie, asinate, violuri, furturi, înșelăciuni... Paradoxal ori nu, dar unii lideri ce-și trimit armatele în alte țări, se învrednicesc de Premiul Nobel pentru Pace, hoții sunt aleși în fruntea guvernelor, ucigașii ne învață lecții despre viață. Monștrii fac în așa fel încât monștruozițiile să pară cât se poate de normale.”

Pentru o clipă avusesem senzația că nu sunt de acord cu toate astea și că lucrurile trebuie schimbate fără amânare, dar, pe cât de ușor este să fii un monstru, pe atât de greu e să nu fii.

În adâncul inimii voiam să ating măcar un sfert din frumusețea Milei, din frumusețea spiritului ei, dar nu încheiasem încă socotelile cu cei din clanul Tarasov. Dacă nu rămâneam un monstru, cine știe dacă mă mai lăsa inima să-i aranjez pe mitocanii ăia.

„Ah, Mila! De-ai ști ce luptă se dă acum în mintea mea... Te-am cunoscut altfel în vis și idee n-ai cât de mult aș vrea să fii așa aievea. Orice bărbat s-ar amorea de tine. De fapt... nu asta îmi doresc, pentru că atunci voi deveni peste măsură de gelos. Rămâi, mai bine, fermecătoare înlăuntrul tău, iar dintre toți eu să fiu singurul cunoscător al astei taine.”

Inima-mi dădea semnale tot mai clare că-i îndrăgostită. Sălta în piept ca o vrăbiuță exaltată, gata-gata să-și ia zborul din cuibul său, cuib poate prea mic și strâmt.

„Mila, în vis am descoperit un lucru nemaipomenit: a fi urât nu înseamnă neapărat a fi urât. Același lucru se poate spune și despre frumusețe. Cine afirmase că totul este relativ a avut dreptate. Tu, Mila, indiferent de felul cum arăți, de cum te-a plăsmuit Stăpânul, ești un izvor de frumusețe. Izvor sunt și eu, doar că de alte lucruri. Dar, în pofida la toate, noi doi ne completăm. Recunosc că m-am purtat câinește. Probabil, pentru toate câte ți-am făcut, ai suferit și-ai plâns, dar jur că din această zi, voi readuce zâmbetul pe chipul tău. Până și ochisorii tăi, de care până la marea revelație am avut oroare, acum îi ador. A fost nevoie de un singur vis ca să ajung la o cunoaștere completă a ființei tale. Un vis de dragoste aducător. Mila, te iubesc.”

– Câtă vreme pot să fiu de piatră? Un nesimțit?! Un inegalabil ucigător de vise?! Ajunge! Am greșit destul! Mă duc chiar acum să-i spun că o iubesc și că îmi pare rău pentru apatia cu care am tratat-o.

Datorită rapidității mașinii și a înțelepciunii GPS-ului, ajunsese în Troițko Peciorsk în mai puțin de o oră. Afară se înnoptase de-a binelea, iar ploaia începu a se-ndesi reducând vizibilitatea la zero. „Of, ce vreme!”

Acasă, în fața porții, observasem prin perdeaua densă de apă căzătoare un autoturism de culoare închisă, din cauza căruia începusem să mă gândesc la tot ce poate fi mai rău. Nu-l mai văzusem, însă, de când lupta pentru re-

cuperarea cheii căpătase o oarecare amploare, mă puteam aștepta la vizite neanunțate din partea cine știe cui. Aș fi sunat-o pe Mila ca s-o întreb cine a venit la noi, dar cei care mă aruncaseră câinește în taiga, avură grijă să mă lase fără de telefon. Noroc că nu se atinseseră de revolver, de bani, dar și de alte lucruri importante din mașină.

Ca să nu dau cuiva de bănuț, oprisem tocmai peste trei case. De acolo, ținând tot o fugă înapoi prin răpăială, am sărit gardul ca o pisică alergată de un câine, apoi, furișându-mă pe sub perete până la ușa din spatele casei, am intrat.

De la un etaj superior, curgea în jos, prin coridoare, o melodie dulce și înviorătoare. Gândul mă duse dintr-odată la Aliona Tarasova și la obiceiul ei de a-și invita în ospeție amicele cu care să stea la taclale. Se întâmpla ca randevuurile lor să țină uneori până după miezul nopții. Cu vreo câteva luni în urmă, revenind din „misiune” pe la vreo patru dimineața, le găsisem în living aproape adormite, povestindu-și istorioare.

Din cauză că mă durea capul și că arătam ca naiba, hotărâsem să rămân jos, în bucătărie, unde pe dată ce „descoperisem” un baton de salam, mă și apucasem să rup cu dinții din el. Dar, brusc îmi veni în cap o întrebare: „Tarasov a murit doar de câteva zile, iar Aliona a început să se distreze? Este cu neputință. Mai mult de atât, nu aud nicio voce. Ce-nseamnă asta?”

În clipa în care mă ridicasem de pe taburet și-mi dezdoiam spinarea încă rebegită, auzisem, în scurta pauză dintre melodii, un foc de armă la etajul superior al casei. Imediat după asta urmă un geamăt înăbușit care se înecă subit în sonorile răsunătoare ale unei alte melopei.

– Asta ce mai este? șoptisem alarmat.

Urcasem cele unsprezece trepte dintre etaje ca vântul și ca gândul: coridorul era pustiu, iar ușile de la odăi închise. Îmi ciulisem urechile, încercând să înțeleg din ce cameră vine toată larma. Da, nu încăpea nicio îndoială:

era vorba de dormitorul Alionei Tarasova. Nedumerirea și inchietudinea tăbărâra pe mine ca două fiare neînduplecate. Ca să scap de dânsese-amândouă, nu-mi rămânea decât să trag de ușă și să dau buzna înăuntru. Tocmai când mă pregăteam să pun degetul pe clanță, din odaia de vizavi ieși în viteză un mastodont înfiorător. Chipul său nu-mi era deloc străin. Îl mai văzusem de cel puțin două ori.

– Tu? se cruci el.

– Vierme împuțit ce ești! Nu te-ai așteptat să mă vezi, așa-i? Ce cauți în casa asta?

– Am crezut că ești mort, spuse el cu o prefăcută părere de rău.

– De aia m-ați dus în inima taigalei?! Să mă dați să fiu mâncat de lupi?

– Ei, fii serios, încercă el să se justifice.

– În genunchi! Acum! Îi ordonasem eu, luându-l, cu băgare de seamă, în cătarea armiei.

În loc să se supună, preferase să-și ducă una din mâini la șold. Greșeală fatală. Plătise cu viața pentru nesupunere.

Nici nu se prăbușise bine acesta, că se și deschise ușa de la dormitor, în fața mea apărând nimeni altul decât Hitler. Până să-și dea seama despre cele ce se-ntâmplă, îi umplusem burta cu gloanțe. Căzu ca secerat.

– Unde-s ceilalți, nenorocitul?

Tăcere.

– Răspunde, avortonule!

– Chiar vrei să știi?

– Da. Spune odată.

– Toți sunt morți. Nu mai e nimeni, se forță el să răspundă. Absolut nimeni.

Vestea mă cutremură profund, dar pe de altă parte mă bucurasem nespun că treaba de care intenționam să mă ocup, o făcuseră deja alții.

– I-ai ucis pe toți?

– Da. Pe toți, mormăi Hitler cu o penultimă suflare.

– Cretinule! I-ai ucis de dragul cheii, nu-i așa? Ce păstrați în seifurile acelea de nu vrei să împarți cu nimeni? Aur? Bani? Arme?

– Nu numai, bolborosi rănitul.

Dispus să-mi dezvăluie nu știu ce lucruri, Hitler ridică cu încetineală brațul stâng și începu să deseneze în văzduh idee n-am ce figuri geometrice. Apoi, mișcându-și buzele, fără însă să scoată vreun sunet, se stinse. Chiar de o fi șoptit ceva, nu aveam cum să-l aud, pentru că, exceptând combina muzicală, veritabil izvor de vacarm, se făcu auzit și un geamăt ce trăda cumplită suferință.

– Mila!

Pășisem grăbit peste cadavrul lui Hitler, repezindu-mă întâi de toate la aparatul muzical cu gândul să pun capăt blestematei și insuportabilei hărmălăi. Zis și făcut. Apoi, aruncându-mi fulgerător privirea către canapea, unicul obiect uriaș din încăpere demn de luat în seamă, rămăsesem ca lovit de trăsnet: o aflasem pe Mila goală pușcă și murdară de sânge din cap până în picioare. Mai mult de atât, gura, mâinile și gleznele îi erau legate cu niște fâșii rupte dintr-o draperie.

– Scelerații! urlasem disperat, deplasându-mă în aceeași clipă spre canapea. Ce ți-au făcut, micuța mea?

Nici nu-mi sfârșisem bine întrebarea că răspunsul veni și singur: orbitele ei erau... goale.

– Mila, draga mea! Ce-au făcut cu ochii tăi? Rezistă, iubito! Chem ambulanța chiar acum. Călăii!

De parcă nu fusese de ajuns ce-i făcură. Când dădusem să-i dezleg mâinile, descoperisem pe spinarea sa mică și îngustă, o gaură – o gaură cât se poate de adevărată.

– Te-au împușcat pe la spate... Lașii, nemernicii, asasinii!

Oripilanta scenă mă afectase cât nu se poate de tare. Abia de mă mai puteam ține pe picioare. Până și limba în gură ajunse să mi se împleticească. Lipsit de vlagă și de

judecată, nici nu mai țin minte cum de reușisem să sun la urgență și la poliție.

Nu-mi venea să cred: femeia căreia eram pregătit să-i spun că o iubesc din toată inima mea și că spiritul ei nemaiîntâlnit, de frumusețea unei zâne, m-a cucerit pe deplin, o găsisem agonizând. O găsisem... fără de ochi. Micuța și sărmana mea soție. Rănile sale erau și rănile mele, iar durerea sa era și a mea.

– De ce ți-au făcut una ca asta? Mizerabilii! Ei te-au împiedicat să închizi porțile tunelului. Așa-i? Dacă știam ce ți se va întâmpla, n-aș mai fi stat atâta de vorbă cu Lilium. M-aș fi întors îndată după tine.

– Maxim! Maxim! strigă ea cu o vădită dificultate.

– Te aud, scumpo! Rezistă! Medicii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Fericit că mi-a vorbit și că este conștientă de prezența mea lângă rănitul și suferindul său trup, mă aplecasem cu vioiciune și, cu o atingere de buze, fină, îi sărutasem fruntea.

– Cheia! Nu le-am spus unde-i cheia! Tata m-a rugat s-o ascund și să nu o dau nimănui.

Faptul că mult râvnita cheie încăpuse pe mâna sa, nu fusese pentru mine o surpriză. Nu-mi puteam explica de ce, dar aveam o încredere aproape oarbă în visul din ajunul acestei catastrofe. Un vis al marilor descoperiri și redescoperiri, care m-a adus, de o manieră nesperată, pe făgașul dragostei adevărate față de persoana lângă care, până acum câteva ore, am stat numai de dragul foloaselor. Un vis divin poate provoca uneori schimbări radicale în mintea omului.

– Ai fi făcut mai bine dacă le-o dădeai. Nu te-ar fi... Pe urmă eu aveam s-o recuperez.

– Nu, nu. I-am auzit discutând.

– Despre ce?

– Scopul lor era să ne omoare indiferent dacă găseau cheia la noi ori nu.

– Dobitocii! Dar unde-i mama ta?

– Nu știu. Am fost separate încă de la început.

Buzele Milei se mișcau din ce în ce mai greu, iar vorba-i moale, aproape că nu se mai auzea sunând.

– Mila, nu adormi. Am nevoie de tine trează, vie. Doctorii trebuie să apară deja.

Zâmbi îndelung. Trupul său, până adineaori chinuit de spasme, se liniști. Ca o mare de vânturi părăsită.

Aruncam câte o uitătură fugitivă peste găurile în-sângerate din preajma năsucului ei, în alți timpi locaș neștrămutat al unor ochișori mărunți și obidiți, întrebându-mă dacă le va sta-n puțină purtătorilor de halate albe s-o ajute cu ceva. Neputându-mi ține în frâu scepticismul, începusem să lăcrămez: cel dintâi plânset pentru Mila. Împotriva voinței și a închipuirilor mele, îmi trecu prin minte funestul gând că acest dintâi plânset ar putea fi și ultimul. Dar, n-ar fi fost deloc corect să-mi pierd jumătatea, mai cu seamă acum, când trecusem peste toate stăvilarele puse-n calea mea de viață până să-nțeleg esența iubirii pure.

– Mila, vreau să-ți mărturisesc ceva.

– Ah, cât e de frumos aici, trilui ea entuziasmată. Glasu-i adineaori stins, prinse iar viață.

Mă întrerupsese parcă intenționat, ca și cum ceea ce voiam să-i spun, nu ar fi avut nicio însemnătate pentru ea.

– Ascultă-mă, scumpo. Ceea ce-ți voi mărturisi acum, este foarte important pentru noi amândoi.

– Vai, ce frumuseți!

– Unde e frumos? Despre ce vorbești? Spusa sa mă alarmase foarte mult.

– Niciodată nu am văzut atâția fluturi. Albilițe, mahaoni, lămâițe, ochi-de-păun-de-noapte! Uite și un fluture-strop-de-sânge!

În pofida suferinței ce-o trăia, nu mai văzusem atâta fericire pe chipul ei.

– Mila! Rezistă, scumpo!

– Văd și fluturile-scaieților. Acesta migrează la fel ca păsările călătoare. El este unul dintre cei mai importanți migratori ai lepidopterelor. Incredibil, explodează ea. Mi s-a așezat pe umăr un fluture-cap-de-mort. Îl vezi, Maxime?

Era în delir... Amărât peste măsură, șoptisem:

– Da, Mila, îl văd! Dar îi văd și pe cei ce zboară printre flori!

– Da?

– Da.

– Cât de frumoși sunt!

– Tu, dulceața mea, ești și mai frumoasă. Tu întreci în frumusețe toți fluturii din lume.

„De-ar veni odată nenorociții ceia de medici”, mă energizasem eu mai mult ca niciodată.

– Chinezii consideră fluturile un simbol al imortalității, continuă Mila să mă uimească prin multitudinea de informații și, totodată, să mă întristeze. Iar fluturile alb, reprezintă spiritul morților. Al morților, morților...

– Mila! Mila! Revino-ți!... Te iubesc, Mila!

Singurătate

„În viața asta nimic nu are loc din întâmplare.”
(Spusa unui șaman)

În copilărie credeam că orizontul este capătul pământului. Mai târziu însă, am aflat că el nu-i decât năframa altor orizonturi. La fel și moartea. Ea nu semnifică sfârșitul. Ea este năframa altor vieți. Mila a murit ca să trăiască, iar eu trăiam nu ca să mor, ci ca s-o iubesc tot restul zilelor mele pe acest pământ.

Îmi pierdusem iubita, nu și iubirea pentru ea. Păcat însă că trebuia s-o iubesc în lipsa ei.

Micuța mea plecase sus, unde toți cei de acolo aveau să o numească Alim. În fața sa stătea o viață minunată, o viață printre ape limpezi și stânci solitare, printre zăpezi proaspete și înălțimi ebluisante. Mai bine de trei ani trăiserăm în aceeași casă, în același dormitor, dar parcă eram doi străini. Fiecare cu bucuriile și preocupările sale. Nu-mi plăcea nici s-o ascult, nici să-i povestesc despre ale mele. Nu-mi dădusem silința s-o cunosc mai bine, nici să mă apropii de ființa sa. Nu țin minte s-o fi întrebat vreodată dacă are vreo problemă, vreo dorință, vreun vis... Nu o dezmierdam, nici nu-i zâmbeam. Eram nespus de materialist. Din acest motiv nu vedeam în ea decât o poartă

urată, veche, către o lume frumoasă și îmbelșugată.

Dar, toate sunt până la un timp. Toate. Și fuga după bani, și ura, și mândria.

...Un singur vis a fost de-ajuns ca să descopăr în Mila un cu totul alt om, un om aparte, pe care să-l iubesc cu adevărat, un om care să întreacă în importanță toate celelalte lucruri. Cât îmi părea de rău că n-am visat-o mai devreme...

Eram distrus. Constantin, Eugeniu, Filip și Mila fuseseră uciși, Tarasov își pusese capăt zilelor, Aliona era internată în spital pentru că cei doi nenorociți îi rupseseră un picior, iar tata... probabil zăcea beat mort pe undeva, deoarece îl sunasem de vreo sută de ori, dar fără niciun rezultat.

Nu aveam pe nimeni lângă mine. Rămăsesem doar eu și cele câteva milioane de ruble ale mele. Dar ele nu mă puteau opri din plâns. Nici să râd nu mă făceau. Nimerise cel care a spus că „Fericirea locuiește mai mult în inimă decât în pungă”. Ce folos că aveam buzunarele pline, dacă sufletu-mi era gol? Se golise de prezența oamenilor dragi, de înțelegerea și de sfaturile lor.

Polițiști mulți, întrebări multe... Se anunța un proces lung și anevoios. Cum și când avea să se termine, habar n-aveam. Faptul că-l ucisesem pe Hitler și pe mastodont autoapărându-mă, nu însemna că sunt nevinovat. Aveam păcatele mele. Și bine ar fi fost să nu afle oamenii legii despre ele.

Fluturile Alb

*„Cerul, deși îl vedem, nu-l putem atinge.
Nu știm unde începe; nu știm unde se termină...
Dacă lucrurile văzute sunt de neatins,
atunci ce să mai vorbim de cele nevăzute?”*

Autorul

Vremea rece și împufată ce se abătuse peste orășelul nostru nu era tocmai potrivită pentru despărțiri. De fapt, timp nimerit pentru ducerea la groapă a omului iubit... nici nu există. Pentru că eram nespuse de îndurerat, așa fi dat orice ca drumul către cimitir să fie ultimul nu numai pentru Mila, ci și pentru mine. Oricum, n-aveam la ce și nici la cine să mă întorc. Pe cei rămași, adică tata și Aliona Tarasova, îi cunoșteam destul de bine, ei n-ar fi fost în măsură să-mi aline câtuși de puțin suferința, nici să-mi umple golul din suflet cu care deja a treia zi luptam.

Și toată tragedia pornise de la cheia aia blestemată, pe care dacă Tarasov le-o dădea subalternilor săi la timp, Mila nu ar fi murit, iar eu... eu nu așa fi fost lovit în cap, nu așa fi avut visul, nu așa fi cunoscut iubirea adevărată, nu așa fi văzut monstrul din mine...

Atât de încâlcită și neclară mi se părea povestea asta,

încât nu mai puteam pricepe ce e bine și ce nu e.

„Acceptă-mă, apoi ascultă de glasul meu. Numai așa vei avea puterea să renunți la ce ai fost”, îmi sună în urechi o voce familiară. „Uite, asta e bine.”

– Liliu, tu ești? strigasem mirat. Conscientia, tu?

Lumea, care în acest timp stătea adunată în preajma gropii, mai mult din curiozitate, decât din compasiune, se holbă brusc la mine, drept ca la un ins lipsit de judecată.

– Te rog, Liliu, du-mă de aici. Viața fără ea nu are nici-un sens.

„Acolo sus, unde se află ea acum, monștrii nu vor ajunge niciodată.”

– Te rog.

„Acceptă-mă. Altfel nu-ți vei putea regreta faptele. Și numai acceptându-mă, nu le vei mai repeta.”

– Așa voi face. Promit! strigasem eu tare. Dar cheia? Cine va închide porțile tunelului?

„Alim. Ea te așteaptă deja pe Munții Spiritelor, iar cheia vieții a rămas la dânsa. Ea va avea grijă să închidă porțile. Acum, pentru că-mi dorești din toată inima întoarcerea, vei scăpa în sfârșit de monstru. Păcat că au rămas încă atât de mulți oameni în lume care și-au alungat conștiințele și nu și le mai doresc...”

Aruncând o ultimă privire în sicriu, încercasem să-mi imaginez cum Mila se ridică și ne întrebă cu nedumerire: „Ce căutăm aici? Ce-i cu lumea asta în jurul meu? De ce plângeți?” Dar... nu se ridicase.

Tot atunci, chiar deasupra feței sale îmbălsămate, surprinsei cum zboară un fluture. Un fluture care nu avea ce căuta în acel arctic frig al toamnei.

– Un fluture alb! Îl vede cineva? îi întrebasesm mirat pe cei aflați în preajma mea.

Cuprins

O familie ruınatã.....	5
Sãrãcie.....	11
Mila	15
Pe urmele tatãlui.....	20
Iubirea	23
Meditație.....	30
Primii pași.....	33
Conștiința.....	37
Cãi greșite.....	47
Cãsãtoria.....	59
Degradarea.....	63
Toți oamenii au secrete. Cheia.....	78
Cãderea	92
Plecarea Milei.....	123
Singurãtate	134
Fluturile Alb	136

Nicu Nicolaescu (Nicolae Ciobanu)

Romancier și publicist.

Născut la 18 decembrie 1983, Molești, Ialoveni.

A absolvit, în 2008, Facultatea de Jurnalism și Comunicare Publică, ULIM. Membru al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova.

Volume (publicate cu numele Nicolae Ciobanu):

Supusul Satanei, vol. I (roman, Ed. Grafema Libris, 2008; Ed. Dacia XXI, 2011); *Supusul Satanei, vol. II* (Ed. Pontos, 2009).

E-mail: nickciobanu@yahoo.com

Blog: nicolae-ciobanu.blogspot.com

“ *Viața noastră nu începe în clipa în care ne naștem, ci cu nouă luni înainte. La fel este și în cazul morții. Unii dintre noi „mor” cu mult înainte de a muri.* ”